

Krajowa Izba Odwoławcza

Orzecznictwo – zamówienia publiczne

**Wybrane Orzeczenia
Krajowej Izby Odwoławczej
i Sądów Okręgowych**

Pomoc Techniczna
dla Funduszy Europejskich

Dofinansowane przez
Unię Europejską

KRAJOWA IZBA ODWOŁAWCZA

ORZECZNICTWO – ZAMÓWIENIA PUBLICZNE

WYBRANE ORZECZENIA
KRAJOWEJ IZBY ODWOŁAWCZEJ
I SĄDÓW OKRĘGOWYCH

Warszawa 2025 r.

Nr 9
2025 rok (2)

Orzecznictwo – zamówienia publiczne

Wybrane orzeczenia Krajowej Izby Odwoławczej i sądów okręgowych

Nr 9

2025 rok (2)

Zespół redakcyjny zeszytu nr 2 w składzie:

Irmina Pawlik

Joanna Gawdzik-Zawalska

Małgorzata Jodłowska

Ernest Klauziński

Beata Konik

Anna Kuszel-Kowalczyk

Luiza Łamejko

Jolanta Markowska

Izabela Niedziałek-Bujak

Katarzyna Odrzywolska

Katarzyna Paprocka

Bartosz Stankiewicz

Agnieszka Trojanowska

Pod kierownictwem:

Irminy Pawlik

Wydawca:

Urząd Zamówień Publicznych www.uzp.gov.pl

e-mail: uzp@uzp.gov.pl

ISSN 2719-566X

© Urząd Zamówień Publicznych

Skład, łamanie i druk:

Pracownia Poligraficzno-Intrologatorska INTRO-DRUK Sp. z o.o.

Warszawa 2025 r.

WPROWADZENIE	13
Art. 2 ust. 1 pkt 1	14
1. Uchwała z dnia 5 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO/KD 1/25	14
Art. 7 pkt 30	14
2. Wyrok z dnia 27 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 2195/25	14
Art. 8 ust. 1	15
3. Wyrok z dnia 19 sierpnia 2025 r., sygn. akt: KIO 2627/25, KIO 2629/25, KIO 2630/25	15
Art. 16	16
4. Wyrok z dnia 18 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 170/25	16
5. Wyrok z dnia 23 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 2088/25	17
Art. 18 ust. 3	17
6. Wyrok z dnia 14 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 223/25	17
7. Wyrok z dnia 27 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 413/25, KIO 422/25	18
8. Wyrok z dnia 8 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1405/25	19
9. Wyrok z dnia 14 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2380/25	20
Art. 56 ust. 1	21
10. Wyrok z dnia 17 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1207/25	21
Art. 71 ust. 1	21
11. Wyrok z dnia 10 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 1945/25	21
Art. 74 ust. 1	22
12. Wyrok z dnia 5 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 1793/25	22
Art. 85 ust. 2	23
13. Wyrok z dnia 14 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 263/25	23
Art. 94 ust. 1	24
14. Wyrok z dnia 4 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2160/25	24
Art. 99 ust. 1	25
15. Wyrok z dnia 24 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1289/25	25
Art. 99 ust. 4	26
16. Wyrok z dnia 7 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 989/25	26

17. Wyrok z dnia 16 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1526/25	27
18. Wyrok z dnia 2 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 1723/25	27
Art. 107 ust. 2	29
19. Wyrok z dnia 24 marca 2025 r., sygn. akt: KIO 685/25	29
20. Wyrok z dnia 25 marca 2025 r., sygn. akt: KIO 855/25	29
21. Wyrok z dnia 29 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1490/25	29
22. Wyrok z dnia 28 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2557/25	31
Art. 108 ust. 1 pkt 1 i 2	31
23. Wyrok z dnia 28 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1532/25, KIO 1570/25	31
Art. 108 ust. 1 pkt 6	32
24. Wyrok z dnia 7 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2199/25	32
Art. 109 ust. 1 pkt 1	33
25. Wyrok z dnia 10 marca 2025 r., sygn. akt: KIO 568/25	33
26. Wyrok z dnia 18 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1177/25	33
Art. 109 ust. 1 pkt 5	35
27. Wyrok z dnia 28 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2488/25	35
Art. 109 ust. 1 pkt 7	36
28. Wyrok z dnia 9 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 163/25	36
29. Wyrok z dnia 17 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 251/25	36
30. Wyrok z dnia 18 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1186/25	38
31. Wyrok z dnia 22 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1195/25, KIO 1199/25	38
32. Wyrok z dnia 12 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1317/25	39
33. Wyrok z dnia 7 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2288/25	40
34. Wyrok z dnia 9 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2264/25	41
35. Wyrok z dnia 25 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2497/25	41
Art. 109 ust. 1 pkt 8	42
36. Wyrok z dnia 10 marca 2025 r., sygn. akt: KIO 478/25	42
37. Wyrok z dnia 15 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1096/25	43
38. Wyrok z dnia 23 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2547/25	44
Art. 109 ust. 1 pkt 10	45
39. Wyrok z dnia 4 sierpnia 2025 r., sygn. akt: KIO 2613/25	45

Art. 109 ust. 3	46
40. Wyrok z dnia 18 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1177/25	46
Art. 110 ust. 2	47
41. Wyrok z dnia 21 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 357/25	47
42. Wyrok z dnia 3 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 1847/25	47
Art. 112 ust. 1	49
43. Wyrok z dnia 28 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1721/25	49
Art. 115 ust. 2	49
44. Wyrok z dnia 21 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2312/25, KIO 2313/25, KIO 2342/25, KIO 2363/25.....	49
Art. 117 ust. 2-4	50
45. Wyrok z dnia 7 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1388/25	50
46. Wyrok z dnia 9 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1400/25	50
47. Wyrok z dnia 14 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2278/25, KIO 2291/25, KIO 2296/25	51
Art. 118 ust. 1	52
48. Wyrok z dnia 13 marca 2025 r., sygn. akt: KIO 302/25	52
49. Wyrok z dnia 12 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1508/25	52
50. Wyrok z dnia 21 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1621/25	52
Art. 118 ust. 2 - 4	54
51. Wyrok z dnia 26 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 302/25	54
52. Wyrok z dnia 7 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2256/25	54
Art. 121	55
53. Wyrok z dnia 2 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2093/25, KIO 2125/25	55
54. Wyrok z dnia 29 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2442/25	56
Art. 122	56
55. Wyrok z dnia 4 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2164/25	56
Art. 123	
56. Wyrok z dnia 1 sierpnia 2025 r., sygn. akt: KIO 2580/25, KIO 2582/25	57
57. Wyrok z dnia 5 sierpnia 2025 r., sygn. akt: KIO 2650/25	57
Art. 128 ust. 1	58
58. Wyrok z dnia 12 marca 2025 r., sygn. akt: KIO 696/25	58

59. Wyrok z dnia 29 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1418/25	58
60. Wyrok z dnia 6 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1416/25	59
61. Wyrok z dnia 7 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2269/25	60
Art. 128 ust. 4	61
62. Wyrok z dnia 25 marca 2025 r., sygn. akt: KIO 727/25, KIO 732/25, KIO 737/25, KIO 739/25	61
63. Wyrok z dnia 2 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 1413/25	61
Art. 128 ust. 5	61
64. Wyrok z dnia 25 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2462/25, KIO 2479/25	61
Art. 137 ust. 6	62
65. Wyrok z dnia 8 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1348/25	62
Art. 177 ust. 2	62
66. Wyrok z dnia 21 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2312/25, KIO 2313/25, KIO 2342/25, KIO 2363/25.....	62
Art. 214 ust. 1 pkt 1 lit. a	63
67. Uchwała z dnia 16 maja 2025 r., sygn. akt: KIO/KD 6/25	63
Art. 214 ust. 1 pkt 5	64
68. Uchwała z dnia 16 maja 2025 r., sygn. akt: KIO/KD 6/25	64
Art. 223 ust. 1	64
69. Wyrok z dnia 14 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1052/25	64
70. Wyrok z dnia 23 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1279/25	65
71. Wyrok z dnia 6 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1322/25	65
72. Wyrok z dnia 12 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1366/25	65
73. Wyrok z dnia 6 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 1762/25	66
Art. 223 ust. 2 pkt 2	66
74. Wyrok z dnia 4 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 11/25	66
Art. 223 ust. 2 pkt 3	67
75. Wyrok z dnia 23 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1263/25	67
76. Wyrok z dnia 29 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1308/25	67
77. Wyrok z dnia 30 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1440/25	68
78. Wyrok z dnia 2 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 1772/25	68
79. Wyrok z dnia 18 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2446/25	69

Art. 224 ust. 1	70
80. Wyrok z dnia 14 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 348/25	70
81. Wyrok z dnia 24 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 420/25	71
82. Wyrok z dnia 16 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1556/25	72
Art. 224 ust. 2 pkt 1	73
83. Wyrok z dnia 10 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 1945/25	73
Art. 224 ust. 6	73
84. Wyrok z dnia 3 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 37/25, KIO 38/25	73
85. Wyrok z dnia 6 marca 2025 r., sygn. akt: KIO 520/25	74
86. Wyrok z dnia 12 marca 2025 r., sygn. akt: KIO 570/25	74
87. Wyrok z dnia 17 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1153/25	74
88. Wyrok z dnia 30 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1356/25	75
89. Wyrok z dnia 1 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2126/25	76
Art. 226 ust. 1 pkt 2 lit. b	77
90. Wyrok z dnia 17 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 274/25	77
91. Wyrok z dnia 2 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 875/25	78
92. Wyrok z dnia 2 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 1699/25	79
93. Wyrok z dnia 27 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 2102/25	79
94. Wyrok z dnia 23 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 2128/25	80
Art. 226 ust. 1 pkt 2 lit. c	81
95. Wyrok z dnia 25 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1387/25	81
96. Wyrok z dnia 5 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1362/25	82
Art. 226 ust. 1 pkt 3	82
97. Wyrok z dnia 31 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2516/25	82
Art. 226 ust. 1 pkt 5	83
98. Wyrok z dnia 7 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 42/25	83
99. Wyrok z dnia 30 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1266/25	84
100. Wyrok z dnia 13 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1518/25	84
101. Wyrok z dnia 16 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1530/25	85
102. Wyrok z dnia 14 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2361/25	86
Art. 226 ust. 1 pkt 7	87
103. Wyrok z dnia 21 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 245/25	87
104. Wyrok z dnia 19 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 260/25	87
105. Wyrok z dnia 26 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 272/25	89
106. Wyrok z dnia 2 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 1712/25	90
107. Wyrok z dnia 6 sierpnia 2025 r., sygn. akt: KIO 2662/25	91

Art. 226 ust. 1 pkt 10	91
108. Wyrok z dnia 17 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 291/25	91
109. Wyrok z dnia 26 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 271/25	92
110. Wyrok z dnia 7 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 898/25	93
111. Wyrok z dnia 9 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1381/25	93
112. Wyrok z dnia 8 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2225/25	93
Art. 226 ust. 1 pkt 14	94
113. Wyrok z dnia 23 maja 2025. r., sygn. akt: KIO 1686/25	94
Art. 239 ust. 1	95
114. Wyrok z dnia 5 czerwca 2025. r., sygn. akt: KIO 1794/25	95
Art. 241 ust. 1	96
115. Wyrok z dnia 26 maja 2025. r., sygn. akt: KIO 1598/25, KIO 1612/25	96
Art. 242 ust. 1	97
116. Wyrok z dnia 4 lipca 2025. r., sygn. akt: KIO 2227/25	97
Art. 252 ust. 2	97
117. Wyrok z dnia 27 marca 2025. r., sygn. akt: KIO 823/25	97
Art. 253 ust. 1	98
118. Wyrok z dnia 5 czerwca 2025. r., sygn. akt: KIO 1793/25	98
119. Wyrok z dnia 30 czerwca 2025. r., sygn. akt: KIO 2265/25	99
120. Wyrok z dnia 1 sierpnia 2025 r., sygn. akt: KIO 2286/25	99
121. Wyrok z dnia 1 sierpnia 2025. r., sygn. akt: KIO 2601/25	100
Art. 255 pkt 3	101
122. Wyrok z dnia 11 marca 2025 r., sygn. akt: KIO 300/25	101
123. Wyrok z dnia 2 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2194/25	102
Art. 255 pkt 5	102
124. Wyrok z dnia 16 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1501/25	102
125. Wyrok z dnia 17 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2339/25	103
Art. 255 pkt 6	103
126. Wyrok z dnia 11 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 314/25	103
127. Wyrok z dnia 28 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 356/25	104
128. Wyrok z dnia 13 marca 2025 r., sygn. akt: KIO 490/25	105
129. Wyrok z dnia 28 marca 2025 r., sygn. akt: KIO 854/25	105

130. Wyrok z dnia 31 marca 2025 r., sygn. akt: KIO 930/25	106
131. Wyrok z dnia 1 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 958/25.....	106
132. Wyrok z dnia 23 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1657/25.....	107
133. Wyrok z dnia 4 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 1731/25	107
134. Wyrok z dnia 5 sierpnia 2025 r., sygn. akt: KIO 2574/25	108
Art. 256	109
135. Wyrok z dnia 14 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 227/25	109
Art. 257	110
136. Wyrok z dnia 4 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 810/25	110
Art. 275 pkt 2	111
137. Wyrok z dnia 3 marca 2025 r., sygn. akt: KIO 523/25.....	111
Art. 296 ust. 2	112
138. Wyrok z dnia 18 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1155/25	112
139. Wyrok z dnia 3 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 1734/25	112
Art. 305 pkt 2	114
140. Uchwała z dnia 24 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO/KD 5/25	114
Art. 393 ust. 1	115
141. Wyrok z dnia 29 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1301/25	115
142. Wyrok z dnia 21 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2312/25, KIO 2313/25, KIO 2342/25, KIO 2363/25	115
Art. 405 ust. 5	116
143. Wyrok z dnia 18 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 198/25	116
Art. 433 pkt 1	118
144. Wyrok z dnia 16 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1557/25.....	118
Art. 436 pkt 3	119
145. Wyrok z dnia 2 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 1777/25	119
Art. 439	121
146. Wyrok z dnia 24 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 2022/25, KIO 2034/25	121
147. Wyrok z dnia 19 sierpnia 2025 r., sygn. akt: KIO 2627/25, KIO 2629/25, KIO 2630/25.....	122

Art. 447 ust. 1 pkt 1	123
148. Wyrok z dnia 29 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2556/25	123
Art. 455	123
149. Uchwała z dnia 13 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO/KD 2/25	123
150. Wyrok z dnia 11 marca 2025 r., sygn. akt: KIO 544/25	124
Art. 505 ust. 1	125
151. Wyrok z dnia 24 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 329/25	125
152. Wyrok z dnia 3 marca 2025 r., sygn. akt: KIO 407/25	126
153. Wyrok z dnia 4 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 881/25	127
154. Wyrok z dnia 16 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1118/25, KIO 1133/25	127
155. Wyrok z dnia 26 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1636/25	129
156. Wyrok z dnia 30 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 2157/25	130
157. Wyrok z dnia 22 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2373/25	131
158. Wyrok z dnia 30 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2494/25	131
Art. 508 ust. 2	132
159. Wyrok z dnia 19 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 73/25, KIO 75/25	132
Art. 513	132
160. Postanowienie z dnia 7 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 242/25	132
161. Wyrok z dnia 16 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1048/25	133
Art. 515 ust. 1 pkt 1 lit. a	133
162. Wyrok z dnia 6 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 220/25	133
163. Wyrok z dnia 19 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 73/25, KIO 75/25	133
Art. 522 ust. 2	134
164. Wyrok z dnia 22 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2482/25	134
Art. 525 ust. 1 i 2	135
165. Wyrok z dnia 16 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1539/25	135
166. Wyrok z dnia 17 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 1978/25	136
Art. 528 pkt 2	136
167. Postanowienie z dnia 5 marca 2025 r., sygn. akt: KIO 402/25	136
Art. 528 pkt 5	137
168. Postanowienie z dnia 29 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2563/25	137

Art. 534 ust. 1	137
169. Wyrok z dnia 21 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2460/25	137
Art. 537	138
170. Wyrok z dnia 31 marca 2025 r., sygn. akt: KIO 933/25	138
171. Wyrok z dnia 29 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1655/25	139
Art. 541	139
172. Wyrok z dnia 24 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2470/25	139
Art. 554 ust. 1	140
173. Wyrok z dnia 14 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2380/25	140
Art. 555	141
174. Wyrok z dnia 24 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 222/25, KIO 232/25 ...	141
175. Wyrok z dnia 26 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 2101/25	142
Art. 568 pkt 2	142
176. Wyrok z dnia 10 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1105/25	142
177. Postanowienie z dnia 2 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2349/25	143
Art. 578 ust. 2 pkt 1	143
178. Postanowienie z dnia 27 stycznia 2025 r., sygn. akt: KIO/W 4/25	143
179. Postanowienie z dnia 24 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO/W 6/25	145
180. Postanowienie z dnia 27 stycznia 2025 r., sygn. akt: KIO/W 13/25	145
Art. 578 ust. 2 pkt 2	146
181. Postanowienie z dnia 11 marca 2025 r., sygn. akt: KIO/W 7/25	146
Indeks rzeczowy	147
Wykaz aktów prawnych w tezowanych orzeczeniach	152

WPROWADZENIE

Szanowni Państwo,

Oddajemy w Państwa ręce kolejny numer publikacji „Orzecznictwo – zamówienia publiczne”, zawierający usystematyzowany zbiór wybranego orzecznictwa Krajowej Izby Odwoławczej z pierwszego półrocza 2025 r.

Zespół Redakcyjny w celu przygotowania publikacji dokonał analizy 2728 orzeczeń Izby, w tym 18 postanowień w sprawach o uchylenie zakazu zawarcia umowy oraz 6 uchwał zawierających opinie do zastrzeżeń zamawiającego do wyniku kontroli uprzedniej lub doraźnej prowadzonej przez Prezesa UZP, obejmujących odwołania, wnioski i kontrole, które wpłynęły od 1.01 do 30.06.2025 r. W wyniku tej analizy Zespół wybrał do publikacji 181 tez orzeczniczych.

Publikowane tezy prezentują poglądy orzecznicze Izby na wiele zagadnień obejmujących zarówno zagadnienia z obszaru postępowania o udzielenie zamówienia publicznego jak i postępowania odwoławczego. W zakresie przygotowania postępowania znajdują Państwo tezy dot. np. obliczania wartości szacunkowej, opisu przedmiotu zamówienia, pojęcia wykonawcy czy też konfliktu interesów. Natomiast w zakresie prowadzenia postępowania o udzielenie zamówienia, tezy odnoszą się do wielu instytucji prawnych związanych z badaniem i oceną ofert, w szczególności na uwagę zasługują tezy dot. podstaw wykluczenia na podstawie w art. 109 ust. 1 pkt 7 ustawy Pzp i sposobu oceny stopnia nienależytego wykonania umowy w sprawie zamówienia publicznego oraz tradycyjnie już podstaw odrzucenia oferty czy też unieważnienia postępowania.

Mam nadzieję, że prezentowane tezy ułatwią rozwiązywanie problemów z którymi stykają się Państwo w swojej codziennej praktyce zawodowej.

Anna Kuszel-Kowalczyk
Wiceprezes Krajowej Izby Odwoławczej

Art. 2 ust. 1 pkt 1**1. Uchwała z dnia 5 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO/KD 1/25**

W sytuacji zatem gdy zarówno ciągnik X jak i przyczepa Y są wykorzystywane przez Zamawiającego przy realizacji jego zadań dotyczących utrzymania dróg, to ich przeznaczenie należy uznać za podobne. (...)

Dla określenia, że zamówienia są podobne, nie jest bowiem konieczne stwierdzenie, że muszą one być wykorzystywane w sposób nierozłączny. W tym przypadku, dla stwierdzenia, iż w rozumieniu ww. przepisów chodzi o podobne dostawy nie jest konieczne, aby przyczepa Y musiała być połączona z ciągnikiem X i tylko w takim zestawieniu mogła być wykorzystywana. W związku z tym Zamawiający powinien uwzględnić łączną wartość tego sprzętu, która wskazuje, że do przedmiotowych dostaw zastosowanie mają przepisy ustawy Pzp, co wynika z ww. art. 2 ust. 1 pkt 1) ustawy Pzp.

Art. 7 pkt 30**2. Wyrok z dnia 27 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 2195/25**

Bezsporne jest, że oferta wykonawcy X została złożona przez jego zarządcę sukcesyjnego. Zarząd sukcesyjny sprawowany przez tą osobę został ustanowiony zgodnie z przepisami ustawy o zarządzie sukcesyjnym, z chwilą śmierci przedsiębiorcy, bowiem przedsiębiorca wcześniej złożył wniosek o wpis do CEIDG zarządcy sukcesyjnego. (...) Sporne pozostawało, czy X może złożyć ofertę w niniejszym postępowaniu, a tym samym czy przysługuje temu podmiotowi status wykonawcy. (...) W ocenie Izby, czynność złożenia oferty w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego, prowadząca do zawarcia umowy w ramach przedmiotu prowadzonej działalności gospodarczej, jest czynnością nieprzekraczającą zwykłego zarządu. Wynika to z faktu, że czynność ta mieści się w ramach zwykłych czynności podejmowanych na bieżąco w ramach prowadzenia działalności gospodarczej. Innymi słowy, na tym polega prowadzenie działalności gospodarczej. Od zawierania i wykonywania umów w przedmiocie prowadzonej działalności zależy byt przedsiębiorcy. Wobec powyższego, zarządca sukcesyjny X uprawniony jest do składania ofert prowadzących do zawarcia umowy w ramach przedmiotu działalności. Zgodnie z art. 7 pkt 30 PZP, przez wykonawcę w rozumieniu przepisów PZP, należy rozumieć:

1. osobę fizyczną,
2. osobę prawną albo
3. jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, która oferuje na rynku wykonanie robót budowlanych lub obiektu budowlanego, dostawę produktów lub świadczenie usług lub ubiega się o udzielenie zamówienia, złożyła ofertę lub zawarła umowę w sprawie zamówienia publicznego.

W niniejszym postępowaniu, oferta została złożona przez zarządcę sukcesyjnego, uprawnionego do działania na rachunek właściciela X. Właściciel ten ma zdolność prawną, a co za tym idzie jest albo osobą fizyczną albo osobą prawną, albo jednostką organizacyjną, o której mowa w art. 331 § 1 Kodeksu cywilnego. W efekcie, spełnione zostały wszystkie wynikające z ww. legalnej definicji „wykonawcy” przesłanki do uznania, że X jest wykonawcą w rozumieniu ustawy PZP. Zarzuty odwołania są zatem pozbawione podstaw faktycznych i prawnych.

Art. 8 ust. 1

3. Wyrok z dnia 19 sierpnia 2025 r., sygn. akt: KIO 2627/25, KIO 2629/25, KIO 2630/25

W pierwszej kolejności należy wskazać, że jakkolwiek zasada swobody umów doznaje ograniczeń na gruncie przepisów ustawy Pzp, nie oznacza to, że zamawiający może nadużywać i wykorzystywać swoją pozycję przy formułowaniu postanowień umowy. Umowa w sprawie zamówienia publicznego, wieńcząca proces udzielenia zamówienia publicznego winna uwzględniać interesy obu stron, a sposób formułowania warunków umowy przez zamawiającego podlega ocenie w kontekście nadużycia prawa (art. 5 KC), ograniczeń swobody kontraktowania (3531 KC), a wręcz nieważności czynności prawnej (art. 58 KC). Tym samym rażąco nierównomierne obciążenie wykonawcy ryzykiem kontraktowym należy uznać za niedozwolone na gruncie art. 3531 KC w ramach kształtowania stosunków obligacyjnych.

Rację mają odwołujący się wykonawcy, że celem wprowadzenia kary umownej nie jest nieuzasadnione wzbogacenie się wierzyciela, ale zarówno wysokość kary, sposób jej naliczania ma z jednej strony zabezpieczyć interes publiczny oraz prawidłową realizację zamówienia, z drugiej zaś nie może powodować przerzucenia na potencjalnego wykonawcę zamówienia publicznego ryzyk niezależnych od wykonawcy oraz określać wysokości kary umownej w sposób dowolny, oderwany od realnego uszczerbku, który mógłby powstać po stronie zamawiającego.

Konsekwencją tych spostrzeżeń jest to, że zamawiający który kształtuje kary na określonym poziomie powinien w sposób rzeczowy wyjaśnić w jaki sposób, oraz w oparciu o jakie mierniki wysokość kary umownej za uchybienie danemu obowiązowi umownemu przyjął. Taka sytuacja, w której zamawiający, w stosunku do zapisów obowiązującej aktualnie umowy modyfikuje sposób naliczania kar i w sposób znaczący podwyższa ich poziom, przy tym w zasadzie nie wyjaśnia z jakich powodów taka zmiana nastąpiła - powoduje, że nie sposób uznać, że wprowadzone zapisy mają charakter wyłączenie zmierzający do podnoszenia jakości usług i dyscyplinowania wykonawców.

O ile w pełni zrozumiałe są dążenia zamawiającego do tego, aby zapewnić określony poziom bezpieczeństwa podróży, jego dbałość o wizerunek infrastruktury kolejowej, to jednak cele te, jakkolwiek niewątpliwie szczytne, nie mogą prowadzić do wypaczenia instytucji kary umownej, której zasadniczą funkcją ma być

funkcja stymulująca wykonawcę realizującego przedmiot zamówienia do starannego, zgodnego z umową wykonania powierzonych mu do realizacji prac.

Ponadto nie można też zapominać, że ustalenie kar umownych na określonym, bardzo wysokim poziomie znajdzie odzwierciedlenie w oferowanych przez wykonawców cenach. Tym samym skutkiem określenia przez zamawiającego kar umownych w wysokości nieadekwatnej do potencjalnej szkody, która mogłaby powstać po stronie zamawiającego, może być zaoferowanie takich cen za realizację, które to będą obciążały budżet zamawiającego i finanse publiczne.

Kluczowe jest zatem miarkowanie wysokości kar umownych i ich ustalenie na takim poziomie, aby z jednej strony dyscyplinować wykonawcę realizującego zamówienie, z drugiej zaś zamawiający nie może wprowadzać stale nowych obciążeń, zwiększać kar, już i tak ustalonych na wysokim poziomie, argumentując powyższe wyłącznie tym, że wysokość tych kar pozostaje na niezmiennym poziomie od kilku lat. Nie jest to wystarczający argument dla tego, aby i tak drastyczny już poziom kar dodatkowo zwiększać, gdyż działanie takie zamiast stymulować wykonawców do jeszcze staranniejszych działań powoduje, że wykonanie zamówienia będzie wiązało się z przyjęciem na siebie jeszcze większych ryzyk, niż to miało miejsce dotychczas.

Izba wzięła pod uwagę argumentację odwołujących się wykonawców, którzy wskazywali na to, że już przy obecnej formule (ustalonym poziomie kar) dla niektórych obiektów ich wysokość może przewyższać nawet kilkukrotnie wysokość wynagrodzenia otrzymywanego przez wykonawcę za jego sprzątanie. Na tę okoliczność każdy z wykonawców przedstawił dowody, które potwierdzały, że dochodziło wcześniej do licznych sytuacji, w których kary umowne przewyższały wartość otrzymywanego wynagrodzenia. Nie budzi wątpliwości, że takie działanie powoduje, że sprzątanie niektórych z nich staje się nieopłacalne, a koszty które wykonawca musi ponieść zarówno na realizację zamówienia na takim nierentownym obiekcie, ale też na kary, które musi zapłacić zamawiającemu - będą musiały zostać pokryte z zysku, który osiągnie dany wykonawca z realizacji na innym obiekcie. Taki system karania jest niesprawiedliwy, prowadzi do pokrzywdzenia wykonawcy, gdyż przyjmując do realizacji dane zadanie jako całość musi z góry skalkulować w cenie oferty ryzyko związane z tym, że wykonanie pewnej części zamówienia może stać się nieopłacalna.

Art. 16

4. Wyrok z dnia 18 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 170/25

Jak wskazano w wyroku Trybunału z dnia 24 maja 2016 r. w sprawie C-396/14 (MT Højgaard A/S, Züblin A/S przeciwko Banedanmark), zasadę równego traktowania wykonawców (...) należy interpretować w ten sposób, że podmiot zamawiający nie narusza tej zasady, kiedy zezwala jednemu z dwóch wykonawców, którzy wchodzili w skład grupy przedsiębiorstw zaproszonej jako taka przez ten podmiot do

składania ofert, na zastąpienie tej grupy w następstwie jej rozwiązania i na udział, we własnym imieniu, w postępowaniu w sprawie udzielenia zamówienia publicznego prowadzonym w trybie procedury negocjacyjnej, o ile zostało wykazane, po pierwsze, że wykonawca ten sam spełnia wymogi określone przez wspomniany podmiot, a po drugie, że jego dalszy udział w tym postępowaniu nie wiąże się z pogorszeniem sytuacji konkurencyjnej innych oferentów. (...)

Zamawiający uznał automatycznie i bezwarunkowo, że po złożeniu oferty niedopuszczalna jest zmiana podmiotowa ofertującego konsorcjum. Zamawiający nie rozważył konkretnej sytuacji, jaka miała miejsce w prowadzonym przez niego postępowaniu a mianowicie skutków tego, że ofertujące konsorcjum, pomimo wystąpienia z niego jednego z jego członków, w dalszym ciągu spełniało warunki udziału w postępowaniu. Zamawiający nie stwierdził i nie wykazał, aby dalszy udział odwołującego w tym postępowaniu wiązałby się z pogorszeniem sytuacji konkurencyjnej innych oferentów, w sytuacji gdy w spornych pakietach konsorcjum odwołującego okazało się jedynym oferentem.

5. Wyrok z dnia 23 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 2088/25

Choć samo postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego nie powinno być formalizmem samym w sobie, a jego głównym zadaniem jest doprowadzenie do zawarcia umowy – to odstępianie od formalizmu nie może być utożsamiane z modyfikacją reguł postępowania określonych ustawą oraz innymi obowiązującymi aktami prawnymi, a w konsekwencji prowadzić do wyboru w postępowaniu oferty naruszającego zasady obowiązujące w zamówieniach publicznych.

Art. 18 ust. 3

6. Wyrok z dnia 14 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 223/25

Izba podkreśla, że nie mogą być uznane za tajemnicę przedsiębiorstwa dane zawarte w kalkulacji dotyczące wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę, kalkulacja kosztów pracowniczych (jak składki na ubezpieczenia społeczne), które wnikają z powszechnie obowiązujących przepisów prawa.

Ponadto, należy wskazać, że Zamawiający w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego ma obowiązek rzetelnie ocenić zasadność zastrzeżenia przez wykonawcę informacji składanych w postępowaniu jako tajemnicy przedsiębiorstwa. Uniemożliwienie innym wykonawcom uzyskania dostępu do informacji, których zastrzeżenie nie ma uzasadnienia stanowi bezwzględne naruszenie zasady uczciwej konkurencji i równego traktowania wykonawców. W uzasadnieniu zastrzeżenia wykonawca musi wykazać, że konkretne informacje stanowią tajemnicę przedsiębiorstwa i na tę okoliczność powinien przedstawić rzetelne uzasadnienie, które w sposób konkretny będzie potwierdzało spełnienie przesłanek do uznania konkretnych danych za tajemnicę przedsiębiorstwa, określonych w art. 11 ust. 2 uznk (...)

Ograniczenie się przez wykonawcę do przedstawienia poglądów orzecznictwa czy też doktryny, albo ogólnie znanych twierdzeń dotyczących rozumienia przesłanek wynikających z art. 11 ust. 2 uznk, bez odniesienia do konkretnych danych i uwarunkowań ich dotyczących, w kontekście ww. przesłanek, na pozwala na odstąpienie od zasady jawności w postępowaniu. Ogólnikowe deklaracje i twierdzenia nie są bowiem wystarczające do wykazania waloru tajemnicy przedsiębiorstwa określonych informacji. W konsekwencji, w przypadku braku wykazania przez wykonawcę, że zastrzeżone przez niego informacje stanowią tajemnicę przedsiębiorstwa, zastrzeżenie tajemnicy należy uznać za nieskuteczne.

7. Wyrok z dnia 27 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 413/25, KIO 422/25

Izba ustaliła, że oba odwołania, w zakresie, w jakim podlegały rozpoznaniu, dotyczą uprawnienia Zamawiającego do badania zasadności zastrzeżenia jako tajemnicy przedsiębiorstwa złożonych przez wykonawców oświadczeń składanych na podstawie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022 /2560 z dnia 14 grudnia 2022 r. w sprawie subsydiów zagranicznych zakłócających rynek wewnętrzny (Dz. U. z UE. L/ z 2022 r. Nr 330, str. 1 z późn. zm.) („Rozporządzenie”) na wzorze Załącznika nr 17 SWZ – Formularz zgłoszenia subsydiów zagranicznych („Oświadczenie w sprawie subsydiów”). (...)

Na mocy rozporządzenia w sprawie subsydiów zagranicznych zamawiający jedynie informuje w ogłoszeniu o zamówieniu lub w dokumentach zamówienia (w przypadku postępowań bez uprzedniej publikacji), że wykonawcy objęci są obowiązkiem zgłoszeniowym określonym w art. 29 rozporządzenia. Jednak brak takiej informacji jest bez uszczerbku dla stosowania rozporządzenia w odniesieniu do zamówień wchodzących w zakres jego stosowania (art. 28 ust. 6 rozporządzenia). Po złożeniu zgłoszenia przez wykonawcę zamawiający niezwłocznie przekazuje je KE (art. 29 ust. 2 rozporządzenia). Rozporządzenie w sprawie subsydiów zagranicznych nie ustanawia obowiązku zamawiającego badania spornych oświadczeń, na żadnym etapie postępowania nie spoczywa na zamawiającym obowiązek analizowania treści złożonych zgłoszeń.

Przepisy ww. rozporządzenia stanowią, że w przypadku oznaczenia danych informacji jako tajemnicy przedsiębiorstwa przez wykonawcę, Komisja Europejska ma możliwość podjęcia decyzji o tym, w jakim zakresie informacje te można ujawnić, jeśli uzna, że nie są one objęte tajemnicą. Wykonawca może przy tym skorzystać z ochrony prawnej w tym zakresie (motyw 65, art. 42 ust. 4 rozporządzenia).

Regulacje w tym przedmiocie zawiera również Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2023/1441 z dnia 10 lipca 2023 r. w sprawie szczegółowych ustaleń dotyczących prowadzenia przez Komisję postępowań na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2560 w sprawie subsydiów zagranicznych zakłócających rynek wewnętrzny (dalej: „rozporządzenie wykonawcze”). Zgodnie z art. 19 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego, „O ile art. 20 niniejszego rozporządzenia i art. 42 rozporządzenia (UE) 2022/2560 nie stanowią inaczej oraz

bez uszczerbku dla ust. 6, Komisja nie ujawnia informacji, w tym dokumentów, w zakresie, w jakim zawierają one tajemnice handlowe lub inne informacje poufne, ani nie udziela dostępu do nich.”.

Na podstawie art. 19 ust. 3 rozporządzenia wykonawczego, Komisja może żądać od przekazujących informacje, aby dostarczyli dokumenty lub inne informacje na podstawie rozporządzenia (UE) 2022/2560: a) w celu wskazania dokumentów lub części dokumentów lub innych informacji, które ich zdaniem zawierają tajemnice przedsiębiorstwa lub inne informacje poufne; b) w celu wskazania osób, w odniesieniu do których te dokumenty lub inne informacje uznaje się za poufne; c) w celu uzasadnienia ich wniosków dotyczących tajemnic przedsiębiorstwa i innych informacji poufnych w odniesieniu do każdego dokumentu lub części dokumentu, lub innych informacji; d) w celu dostarczenia Komisji nieopatrzonej klauzulą poufności wersji dokumentów lub części dokumentów, lub innych informacji, w których tajemnice przedsiębiorstwa i inne informacje poufne są utajnione w sposób jasny i zrozumiały; e) w celu przedstawienia zwięzłego, niepoufnego i jasnego opisu każdej utajnionej informacji.

Dalszą procedurę reguluje art. 19 ust. 5 rozporządzenia wykonawczego, zgodnie z którym „Jeśli Komisja uzna, że określone informacje, mające zdaniem przekazującego informacje lub przedsiębiorstwo objęte postępowaniem charakter poufny, mogą zostać ujawnione, bądź dlatego że informacje te nie stanowią tajemnicy handlowej ani innych informacji poufnych, bądź dlatego że istnieje nadrzędny interes uzasadniający ich ujawnienie, Komisja informuje przekazującego informacje lub przedsiębiorstwo objęte postępowaniem, że zamierza ujawnić takie informacje. Jeżeli przekazujący informacje lub przedsiębiorstwo objęte postępowaniem zgłosi sprzeciw w ciągu pięciu dni roboczych od poinformowania go o zamiarze Komisji, Komisja może przyjąć decyzję określającą termin, po którym informacje zostaną ujawnione, a w przypadku ust. 4, termin publikacji skróconego zawiadomienia lub decyzji. Termin ten nie może być krótszy niż pięć dni roboczych od daty powiadomienia o decyzji Komisji. O decyzji powiadamia się zainteresowaną osobę fizyczną lub prawną.”.

Mając powyższe na uwadze, Izba stwierdziła, że organem właściwym do oceny zasadności zastrzeżenia informacji podanych w zgłoszeniach jako tajemnicy przedsiębiorstwa jest wyłącznie Komisja Europejska, która może tego dokonać w toku procedury przewidzianej ww. aktami prawnymi. W konsekwencji, na Zamawiającym nie spoczywa obowiązek badania zasadności zastrzeżenia informacji podanych w zgłoszeniach jako tajemnicy przedsiębiorstwa.

8. Wyrok z dnia 8 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1405/25

Wyraźnie podkreślić należy, że badaniu przez Izbę podlega czynność Zamawiającego polegająca na ocenie przedstawionego przez wykonawcę uzasadnienia zastrzeżenia tajemnicy przedsiębiorstwa, Izba nie docieka natomiast, czy zastrzeżone informacje obiektywnie stanowią lub mogą stanowić informacje podlegające

ochronie. Rozstrzygnięcie zarzutów przez Izbę polega na odpowiedzi na pytanie, czy Zamawiający prawidłowo uznał, że wykonawca w ustawowym terminie uzasadnił w sposób wystarczający dokonane zastrzeżenie. Nie jest też rolą Zamawiającego ocena, czy określone informacje mogą potencjalnie stanowić tajemnicę przedsiębiorstwa, zadaniem Zamawiającego jest natomiast zbadanie, czy wykonawca należycie uzasadnił zastrzeżenie informacji, gdyż to jakość tego uzasadnienia decyduje o tym, czy w jawnym postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego określone informacje mogą pozostać niejawne.

9. Wyrok z dnia 14 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2380/25

W orzecznictwie Sądu Zamówień Publicznych problematyka konstrukcji zarzutów przy zbiegu zaniechania odtajnienia wyjaśnień rażąco niskiej ceny i zaniechania odrzucenia oferty jako zawierającej rażąco niską cenę była przedmiotem licznych rozstrzygnięć. Sąd podkreślił, że stawianie jako równorzędnych zarzutów zaniechania odtajnienia wyjaśnień i zaniechania odrzucenia oferty zawierającej rażąco niską cenę, może na późniejszym etapie postępowania pozbawić wykonawcę możliwości wniesienia odwołania po zapoznaniu się z odtajnionymi wyjaśnieniami. W przypadku stawiania równorzędnych zarzutów KIO oba zarzuty jest zobowiązana rozstrzygnąć merytorycznie, a zarzut zaniechania odrzucenia oferty z powodu ceny rażąco niskiej w sytuacji gdy odwołującemu są nieznane wyjaśnienia wykonawcy z reguły ma charakter blankietowy. Tym samym KIO może rozpoznając merytorycznie zarzut zaniechania odrzucenia oddalić go jako nieuzasadniony, podczas gdy, gdyby odwołującemu była znana treść wyjaśnień byłby w stanie skutecznie je podważyć. Orzecznictwo Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Zamówień Publicznych w takiej sytuacji jednoznacznie wskazuje, że zarzut zaniechania odrzucenia oferty z rażąco niską ceną został merytorycznie rozpoznany i odwołujący nie może skutecznie wnieść odwołania po odtajnieniu wyjaśnień - Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Zamówień Publicznych z dnia 30 maja 2023 r. sygn. akt XXIII Zs 42/23.

Remedium na powyższą sytuację jest zgłoszenie obu zarzutów, przy czym zarzutu zaniechania odrzucenia oferty jako rażąco niskiej jako ewentualnego. Wówczas jeśli KIO uzna za zasadny zarzut zaniechania odtajnienia tajemnicy przedsiębiorstwa nie dokona oceny zarzutu ewentualnego, co spowoduje, że zarzut ten nie będzie już obarczony res iudicata i będzie mógł być podniesiony po zapoznaniu się z odtajnionymi wyjaśnieniami. Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Zamówień Publicznych z dnia 5 maja 2022 r. sygn. akt XXIII Zs 36/22.

Drugim sposobem jest zaskarżenie wyłącznie zaniechania odtajnienia wyjaśnień i po zapadłym orzeczeniu KIO w zależności od wyniku postępowania, wykonawca będzie mógł podnieść zarzuty w zakresie oceny wyjaśnień zaoferowanej przez konkurenta ceny. Z chwilą bowiem zapoznania się z wyjaśnieniami rozpoczyna się mu bieg terminu na wniesienie odwołania Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Zamówień Publicznych z dnia 30 marca 2023 r. sygn. akt XXIII Zs 22/23.

Tym samym konstrukcja zarzutów przyjęta w tym postępowaniu znajduje aprobatę w orzecznictwie Sądu Zamówień Publicznych i nie stanowi podstawy do oddalenia odwołania.

Art. 56 ust. 1

10. Wyrok z dnia 17 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1207/25

Kwestia dotycząca udziału w pracach komisji przetargowej osoby, która miałaby pozostawać w konflikcie interesów nie uzasadniała zakwestionowania czynności wyboru oferty najkorzystniejszej, jak również konieczności powtórzenia czynności w postępowaniu przetargowym. Formułowane zarzuty wobec bezstronności członka komisji przetargowej miały wyłącznie uzasadnienie w negatywnym nastawieniu wykonawcy, co przy braku konkretnych zarzutów co do prac komisji nie pozwalało ustalić, że obiektywnie uzasadnione jest uznanie, że zachodziła potrzeba do wykluczenia członka komisji z prac. W szczególności odwołujący wskazując na art. 56 Ustawy odnosił się do konfliktu interesów opisanego w ust. 2 pkt 4 (...). Izba oddaliła zarzuty, w których jedyną okolicznością stwierdzoną jest pozostawanie w stosunku prawnym i faktycznym z odwołującym obecnego członka komisji przetargowej, co miało miejsce przed 17 laty. Odwołujący nie wykazał, aby obecnie zachodziły jakiegokolwiek faktyczne powiązania przewodniczącej z odwołującym. Jak sam określił żywi wobec tej osoby urazę, czego nie można automatycznie potwierdzić, jako występujące w relacjach wzajemnych uprzedzenie. Ponadto, dla stwierdzenia potrzeby wyłączenia ze składu prac komisji przetargowej jej członka konieczne było również wykazanie, że w interesie członka komisji miałoby leżeć określone rozstrzygnięcie zapadłe w postępowaniu przetargowym. Należy zauważyć, że oferta odwołującego podlegała ocenie na podstawie ustalonych zasad, a odwołujący nie wykazał, aby decyzje zamawiającego co do wyboru oferty najkorzystniejszej były podjęte z naruszeniem Ustawy. Ewentualne (nie potwierdzone) związki z innym przedsiębiorcom, nie miałyby również znaczenia, gdyż podmiot ten nie ubiegał się o zamówienie w tym postępowaniu i jak stwierdził zamawiający również w innych, wcześniejszych. Z drugiej strony zamawiający przedstawił dowody potwierdzające, że odwołujący ze skutkiem ubiegał się o zamówienia u tego zamawiającego i zawierał umowy w latach wcześniejszych, tj. 2018-2020 i 2023 r. (zawiadomienia o wyborze ofert odwołującego), gdy przewodniczącą komisji przetargowych pozostawała stale ta sama osoba.

Art. 71 ust. 1

11. Wyrok z dnia 10 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 1945/25

(...) obowiązkiem zamawiającego jest wskazanie w protokole lub odzwierciedlenie w załączniku do protokołu wszystkich istotnych okoliczności potwierdzających

działania zamawiającego, zgodnie z przepisami PZP. Tak prowadzone postępowanie odznacza się walorem przejrzystości i jawności. W innym wypadku, wykonawcy nie mogą dowiedzieć się o podejmowanych przez zamawiającego czynnościach i zaniechaniach i zweryfikować ich prawidłowości oraz podjąć decyzję o ew. wniesieniu odwołania. Zdaniem Izby, jeżeli zaistnieje przesłanka obligatoryjnego zastosowania danego przepisu PZP a zwłaszcza jeśli zamawiający odstępuje od zastosowania tego rodzaju regulacji, to ma obowiązek wskazania na ten fakt w protokole. Pamiętać należy, że przepis art. 72 ust. 1 PZP tylko przykładowo wymienia informacje, które należy podać w protokole.

Art. 74 ust. 1

12. Wyrok z dnia 5 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 1793/25

(...) Izba wskazuje, że Zamawiający nie tyle opóźnił się z przekazaniem Odwołującemu dokumentów dotyczących Przystępującego, co nie przekazał ich w ogóle, co niewątpliwie świadczy o naruszeniu zasady jawności i zasady równego traktowania wykonawców. Odwołujący już po otwarciu ofert (w październiku i w listopadzie) składał wnioski o udostępnienie mu ofert wykonawców wraz z załącznikami. Jak wynika z uzupełnionej dokumentacji postępowania o udzielenie zamówienia przekazanej Izbie przez Zamawiającego na wezwanie z dnia 2 czerwca 2025 r., w zakresie dokumentów dotyczących Przystępującego, którego ofertę uznano za najkorzystniejszą, Zamawiający przekazał Odwołującemu wyłącznie plik o nazwie „(...)”, w którym znajdował się tylko formularz asortymentowo – cenowy złożony przez Przystępującego. Zamawiający nie przekazał Odwołującemu żadnych dokumentów załączonych przez Przystępującego do oferty, w tym przedmiotowych środków dowodowych. Pomimo kolejnych wniosków kierowanych przez Odwołującego do Zamawiającego, w tym także już po wyborze oferty najkorzystniejszej, Zamawiający dalej nie przekazał Odwołującemu żadnych innych niż formularz asortymentowo – cenowy dokumentów złożonych przez Przystępującego w toku postępowania o udzielenie zamówienia. Trudno uznać za wiarygodne w takiej sytuacji stanowisko Zamawiającego wyrażone na rozprawie, że była to tylko „omyłka techniczna.” W sytuacji kierowania do Zamawiającego tak licznych wniosków o udostępnienie dokumentów, Zamawiający powinien był zweryfikować stan faktyczny, sprawdzić co zostało wykonawcy wysłane i niezwłocznie skorygować ewentualny błąd, tymczasem Zamawiający trwał w tym zaniechaniu, wskazując w postępowaniu odwoławczym pierwotnie, że to stanowisko Odwołującego jest nieprawdziwe, gdyż dokumenty zostały mu przekazane. Ergo, Zamawiający nawet po wniesieniu odwołania nie sprawdził, co rzeczywiście przekazał Odwołującemu, lecz uczynił to dopiero po zobowiązaniu go przez Izbę do złożenia korespondencji potwierdzającej przekazanie Odwołującemu spornych dokumentów. Zamawiający niewątpliwie nie działał z wymaganą od niego jako podmiotu profesjonalnego należyta starannością, a nie przekazując Odwołującemu załączników do oferty

Przystępującego, w szczególności przedmiotowych środków dowodowych, ograniczył Odwołującemu w sposób istotny prawo do skorzystania ze środków ochrony prawnej i poddania kontroli czynności wyboru oferty Przystępującego jako najkorzystniejszej w pełnym zakresie.

Dalej należy wskazać, że Zmawiający miał także obowiązek na wniosek Odwołującego przekazać mu po wyborze oferty najkorzystniejszej wszystkie dokumenty stanowiące załączniki do protokołu objęte zakresem wniosku (z zastrzeżeniem ewentualnej tajemnicy przedsiębiorstwa). Z uwagi na rozpoczynający się z chwilą otrzymania zawiadomienia o wyborze oferty najkorzystniejszej bieg terminu na wniesienie środków ochrony prawnej, dokumenty te powinny zostać przez Zamawiającego udostępnione wykonawcy niezwłocznie po otrzymaniu od wykonawcy stosownego wniosku. Tymczasem na podstawie dokumentacji postępowania o udzielenie zamówienia przekazanej przez Zamawiającego i następnie uzupełnionej na wezwanie, Izba ustaliła, że Zamawiający nie udostępnił Odwołującemu dokumentów składanych przez Przystępującego w postępowaniu o udzielenie zamówienia, ani tych które zostały złożone wraz z ofertą (poza wspomnianym formularzem asortymentowo - cenowym), ani ewentualnie składanych po upływie terminu składania ofert. (...)

W tym stanie rzeczy Izba stwierdziła, że Zamawiający nie przekazując Odwołującemu istotnych dokumentów dotyczących wykonawcy, którego ofertę wybrano jako najkorzystniejsza w Pakiecie 5, naruszył zasadę jawności postępowania, jak i zasady uczciwej konkurencji oraz równego traktowania wykonawców, uniemożliwiając Odwołującemu skuteczne skorzystanie ze środków ochrony prawnej w zakresie dotyczącym oferty Przystępującego.

Art. 85 ust. 2

13. Wyrok z dnia 14 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 263/25

Przechodząc dalej do czynności odrzucenia oferty odwołującego, w okolicznościach faktycznych, jakie towarzyszyły jej podjęciu, skład orzekający uznał, że decyzja zamawiającego została podjęta z naruszeniem przepisu art. 85 Ustawy, który odnosi się do udziału w postępowaniu wykonawcy, który był zaangażowany w przygotowanie postępowania przetargowego. Nie ma przy tym sporu, że odwołujący był zaangażowany w opracowanie dokumentacji projektowej, jak i przedmiaru robót, który stanowił podstawę dla oszacowania wartości zamówienia, którą również odwołujący wykonał dla zamawiającego. Zasadniczym z punktu widzenia zarzutów było natomiast odniesienie się do zaniechań, jakie były udziałem zamawiającego, które uniemożliwiały przyjęcie, że wykonawca podlega wykluczeniu z postępowania na podstawie art. 85 ust. 2 Ustawy, jak i art. 108 ust. 1 pkt 6 Ustawy.

Należy zauważyć, że odwołujący już na etapie składania wyjaśnień wskazywał na konieczność wykazania przez zamawiającego, że jego zaangażowanie w przygoto-

wania postępowania miało zakłócać konkurencję, co jest warunkiem dla ewentualnego przedstawienia przez wykonawcę dowodów, które pozwalałyby na przyjęcie odmiennej oceny. (...)

Odnosząc powyższe do okoliczności niniejszej sprawy, skład orzekający wskazuje, że zamawiający wezwaniem skierowanym do odwołującego do wykazania, że jego udział w postępowaniu nie zakłóci konkurencji, nie mógł zwolnić się z obowiązku oceny, że do takiego zakłócenia konkurencji w postępowaniu doszło. Brak działań po stronie zamawiającego nie mógł przenosić na wykonawcę odpowiedzialności w postaci uznania, że wykazane zostało, aby jego udział na etapie przygotowania postępowania przetargowego miał zakłócać konkurencję w postępowaniu, czego nie można inaczej zniwelować, niż w drodze wykluczenia z postępowania. Zamawiający sięgając do sankcji przewidzianych w przepisach art. 85 ust.1, jak i art. 108 ust. 1 pkt 6 Ustawy zobowiązany był wykazać, że udział wykonawcy w postępowaniu prowadzi do naruszenia uczciwej konkurencji, czego nie dokonał ani na etapie kierowania wezwania, ani w zawiadomieniu o odrzuceniu oferty. Zamawiający poprzestał na samym stwierdzeniu, że odwołujący był zaangażowany w przygotowanie postępowania, jak również miał uczestniczyć w opracowaniu odpowiedzi na pytania składane do dokumentacji projektowej.

Art. 94 ust. 1

14. Wyrok z dnia 4 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2160/25

W prowadzonym przez Zamawiającego postępowaniu zakres zaangażowania podmiotu udostępniającego zasoby wykonawcy X został określony na poziomie 30%. Dotyczył on jedynie nadzoru oraz prac konserwatorskich. Wykazanie się przez wykonawcę spełnieniem warunku udziału w postępowaniu ma na celu zagwarantowanie Zamawiającemu prawidłowe zrealizowanie zamówienia. Podmiot udostępniający zasób powinien wykonać usługę razem z wykonawcą ubiegającym się o udzielenie zamówienia. Powinien on wykonać usługę, do której potencjał wskazany w warunku udziału w postępowaniu jest wymagany. W przedmiotowej sprawie mimo posiadania przez podmiot udostępniający wymaganego doświadczenia, zakres jego zaangażowania nie pozwala na uznanie, że usługa zostanie należycie wykonana.

Dodatkowo należy zauważyć, że brak zastrzeżenia osobistego wykonania zamówienia nie świadczy o tym, że podmiot udostępniający zasoby nie musi być jednym z podmiotów wskazanych w art. 94 ustawy Pzp. W przeciwnym razie osiągnięcie celu społecznego byłoby fikcyjne. (...) Jak wynika z powyższego przyjęcie odmiennego stanowiska mogłoby prowadzić do tego, że zamówienie przynajmniej w części byłoby realizowane przez osoby, które nie są społecznie marginalizowane, a aktywizacja i integracja takich osób była celem przepisu. Z wyjaśnień udzielonych przez wykonawcę X (...) nie wynika, aby wykonawca udostępniający mu zasoby posiadał status wymagany przy zamówieniach zastrzeżonych. Mając

na uwadze powyższe oferta wykonawcy X powinna zostać przez Zamawiającego w zakresie zadania nr 1 odrzucona, gdyż wykonawca nie wykazał spełnienia warunku udziału w postępowaniu.

Art. 99 ust. 1

15. Wyrok z dnia 24 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1289/25

Zamawiający ma prawo opisać przedmiot zamówienia w sposób uwzględniający jego uzasadnione i rzeczywiste potrzeby. To zamawiający, jako gospodarz postępowania, określa zakres zarówno przedmiotowy, jak i podmiotowy, charakteryzujący cel jaki zamierza osiągnąć. Dlatego też nie sposób przyznać wykonawcom uprawnienia do narzucania zamawiającym konkretnego określenia ich potrzeb oraz sposobu ich opisanie czy zapewnienia ich realizacji w dokumentach zamówienia. Zgodnie z art. 3531 KC strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swojego uznania, byle jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie albo zasadom współżycia społecznego.

W przypadku zamówienia publicznego, to zamawiający w sposób dyskrejonalny kształtuje większość *essentialiae* i *incidentaliae negotii*, przygotowując własną SWZ. Zasada swobody kontraktowania ze strony wykonawcy nie zostaje w ten sposób ograniczona - przed terminem złożenia ofert może on składać wszelkie propozycje co do kształtu i brzmienia postanowień umownych, które zamawiający, zgodnie z własnymi interesami, zawsze może uwzględnić. Natomiast w przypadku, gdy postanowienia takie wykonawcy nie odpowiadają, może do tego stosunku umownego - co jest jego fundamentalnym uprawnieniem - w ogóle nie przystąpić (nie składać oferty w postępowaniu).

Ponadto, przez składanie ofert w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego, to wykonawca kształtuje część przyszłych postanowień umownych (w tym zawsze cenę) i w ten sposób może dostosować swoją ofertę do warunków wykonania zamówienia, np. tak skalkulować cenę, aby w jej ramach uwzględnić kompensację wszelkich ryzyk i obowiązków, które wynikają dla niego z umowy w sprawie zamówienia. (vide wyrok KIO z 19 października 2020 r., sygn. akt KIO 2041/20).

Skład orzekający podziela pogląd prezentowany w orzecznictwie, że rolą zamawiającego nie jest poszukiwanie rozwiązań, które mają zapewnić komfort realizacji zamówienia przez wykonawcę i zminimalizowanie ryzyk grożących wykonawcy, a przeprowadzenie postępowania o udzielenie zamówienia publicznego z poszanowaniem zasad uczciwej konkurencji i równego traktowania wykonawców, w celu zaspokojenia potrzeb zamawiającego i zabezpieczenia jego interesów. Celem postępowania jest zaspokojenie konkretnych potrzeb zamawiającego, z pominięciem wszelkich nieobiektywnych wymagań. Zamawiający, określając przedmiot zamówienia, winien uwzględnić wszystkie okoliczności mogące mieć wpływ na sporządzenie oferty przez wykonawców oraz unikać wymagań stwarzających możliwość zaistnienia okoliczności utrudnienia uczciwej konkurencji.

Art. 99 ust. 4**16. Wyrok z dnia 7 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 989/25**

Zarówno z SWZ jak i z załączników do niej wynika, że przedmiotem zamówienia objęte jest świadczenie usług sprzątania pomieszczeń szpitala, zaś odbiorcą tych usług jest Zamawiający jako podmiot, na rzecz którego usługa jest wykonywana. Z powyższego wynika więc, że Odwołujący nie może zostać uznany za podmiot świadczący usługi związane z wychowaniem, edukacją, wypoczynkiem, leczeniem lub opieką nad małoletnimi. Przedmiot usług polegający na sprzątnię i utrzymaniu czystości nie jest skierowany do małoletnich, lecz do szpitala. Czynności sprzątnię i utrzymania czystości nie wchodzą w zakres czynności z art. 21 ust. 1 ustawy [ustawy z dnia 13 maja 2016 r. o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym i ochronie małoletnich – przyp. red.]. Skoro więc Odwołujący nie może zostać w świetle art. 12 pkt 6 i 7 ustawy uznany za pracodawcę lub organizatora działalności związanej z wychowaniem, edukacją, wypoczynkiem, leczeniem lub opieką nad małoletnimi to nie można na niego nałożyć obowiązku żądania od pracowników informacji o niekaralności z Krajowego Rejestru Karnego. Zauważyć bowiem należy, że możliwość taka zależy od tego czy istnieje podstawa prawna do żądania takiej informacji. Kodeks pracy nie wskazuje w wykazie dokumentów i danych pozyskiwanych przez potencjalnego pracodawcę w toku procesu rekrutacyjnego - wymogu przedstawienia zaświadczenia o niekaralności. Ponadto wskazać należy, że pracodawca kierując wobec pracownika takie żądanie zobowiązany jest podać konkretny przepis prawa, z którego wynika wymóg niekaralności pracownika w związku z zatrudnieniem na danym stanowisku. Pracodawca może również wystąpić z zapytaniem o udzielenie informacji z Krajowego Rejestru Karnego o pracowniku, ale tylko pod warunkiem wskazania w punkcie 11 formularza konkretnego przepisu prawa, z którego wynika wymóg niekaralności pracownika. W przedmiotowej sprawie pracodawca nie jest uprawniony do wymagania informacji z KRK oraz pozostałych dokumentów na podstawie przepisów obowiązującego prawa. Odwołujący, jako podmiot nie realizujący jednego ze wskazanych w art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie małoletnich rodzaju działalności, samodzielnie nie może uzyskać zaświadczeń z KRK swoich pracowników, ponieważ brak jest ku temu podstawy prawnej. Izba stwierdziła więc, że Odwołujący prowadząc działalność związaną ze sprzątnię nie jest uprawniony do weryfikacji pracowników w oparciu o przepis art. 21 ustawy, co wprost znajduje potwierdzenie w art. 12 ustawy która określa krąg podmiotów mających dostęp do Rejestru Sprawców Przestępstw na Tle Seksualnym. (...) to Zamawiający jest podmiotem, o którym mowa w art. 21 ustawy i to na nim spoczywają obowiązki związane z weryfikacją osób skierowanych do kontaktu z osobami małoletnimi. W związku z powyższym to Zamawiający winien ustanowić postanowienia SWZ w taki sposób, aby zasady weryfikacji osób, które będą realizowały usługę sprzątnię były po jego stronie,

nie zaś wykonawcy nie zajmującego się obszarami działalności wynikającymi z ustawy o ochronie małoletnich.

17. Wyrok z dnia 16 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1526/25

Niewątpliwie zatem zamawiający, mając na uwadze konieczność zabezpieczenia swoich potrzeb na odpowiednim poziomie, uprawniony jest do opisu parametrów technicznych w taki sposób, aby nabywany produkt odpowiadał zarówno jego uzasadnionym potrzebom, jak i możliwościom finansowym, nie naruszając przy tym zasady uczciwej konkurencji i możliwości złożenia ofert przez wykonawców będących w stanie podołać wymaganiom zamawiającego, w sposób nie naruszający równowagi pomiędzy dobrem zamawiającego a wykonawców zainteresowanych ubieganiem się o udzielenie zamówienia na dany rodzaj przedmiotu zamówienia. Zamawiający ma więc prawo sprecyzować parametry przedmiotu zamówienia w oparciu o określone minimalne standardy techniczne i może opisać przedmiot zamówienia w taki sposób, który uzasadnia jego racjonalne i obiektywne potrzeby, przy czym nie muszą być one określone na poziomie minimalnym.

Granice uprawnień zamawiającego wyznaczają jednak przepisy ustawy prawo zamówień publicznych, które są przepisami bezwzględnie obowiązującymi. (...)

Swoboda precyzowania przez zamawiającego swoich wymagań co do przedmiotu zamówienia przez szczegółowe określenie parametrów oczekiwanego towaru jest więc ograniczona, a jego wymagania muszą mieć uzasadnienie pozwalające na zrównoważenie ograniczenia konkurencji. W szczególności dokonywanie opisu przedmiotu zamówienia przez wskazanie rygorystycznych wymagań, nieuzasadnionych potrzebami zamawiającego, będzie uprawdopodobniało naruszenie uczciwej konkurencji.

18. Wyrok z dnia 2 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 1723/25

(...) Izba wskazuje, że zamawiający ma prawo, wyznaczając cel, jaki zamierza zrealizować, tak określić przedmiot zamówienia, aby opisać go adekwatnie do tego celu, zachowując jednocześnie obiektywizm i precyzję w formułowaniu swoich potrzeb. Zamawiający opisując przedmiot zamówienia powinien mieć na względzie treść art. 17 ustawy Pzp, a więc uzyskanie najlepszej jakości w wyniku udzielenia zamówienia w ramach przeznaczonych środków na ten cel. Zamawiający zobowiązany jest przy tym respektować art. 99 ust. 4 ustawy Pzp, który zakazuje dokonywania opisu przedmiotu zamówienia w sposób który mógłby utrudniać uczciwą konkurencję. Podkreślenia jednak wymaga, że powyższa norma nie może być równoważona z obowiązkiem wyeliminowania z opisu przedmiotu zamówienia uzasadnionych wymagań, które dla wykonawcy mogą stanowić źródło niedogodności. Skład orzekający podziela pogląd wielokrotnie prezentowany w orzecznictwie Krajowej Izby Odwoławczej, że nie narusza przepisów ustawy Pzp sporządzenie opisu przedmiotu zamówienia, który uwzględnia potrzeby zamawia-

jącego, nawet jeżeli utrudnia lub uniemożliwia niektórym podmiotom dostęp do zamówienia. Określenie przez Zamawiającego oczekiwań dotyczących przedmiotu zamówienia, jego cech i funkcjonalności ze swej natury stanowi pewne ograniczenie kręgu wykonawców, którzy mogą złożyć ofertę, co samo w sobie nie może być utożsamiane z naruszeniem ustawy Pzp. Przy ocenie zgodności opisu przedmiotu zamówienia z zasadą uczciwej konkurencji dochodzi zatem do pewnego ważenia interesów zamawiającego oraz interesów wykonawcy potencjalnie zainteresowanego udziałem w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego. Nie jest obowiązkiem zamawiającego dopuszczenie do udziału w postępowaniu wszystkich wykonawców działających na danym rynku, a jedynie takich, którzy zaspokoją obiektywne, niedyskryminacyjne i uzasadnione potrzeby zamawiającego, pozwalając na osiągnięcie założonego efektu.

Podkreślenia wymaga ponadto, że odwołania wnoszone wobec treści dokumentów zamówienia, tak jak dotyczące każdej innej czynności lub zaniechania zamawiającego, służą ochronie wykonawców przed działaniami niezgodnymi z przepisami prawa, a Izba może uwzględnić odwołanie wyłącznie w sytuacji, gdy stwierdzi naruszenie przez zamawiającego przepisów ustawy mające wpływ lub mogące mieć istotny wpływ na wynik postępowania (art. 554 ust. 1 pkt 1 ustawy Pzp). Rolą środków ochrony prawnej nie jest ułatwianie wykonawcom procesu ofertowania i dostosowanie wymagań zamawiającego bezpośrednio do produktów produkowanych czy dystrybuowanych przez wykonawców. Odwołanie służy wyłącznie konwalidacji sprzecznych z prawem czynności zamawiającego.

W ocenie Izby nie zostało przez Odwołującego wykazane, że określone przez Zamawiającego, objęte zakresem zaskarżenia wymagania nie są związane z przedmiotem zamówienia oraz proporcjonalne do jego wartości i celów, ani że opis przedmiotu zamówienia został sporządzony przez Zamawiającego w taki sposób, że mogłoby utrudniać uczciwą konkurencję, czyli z naruszeniem art. 99 ust. 2 i 4 ustawy Pzp. Tym bardziej nie zostało wykazane, że opis przedmiotu zamówienia miałyby naruszać art. 99 ust. 1 ustawy Pzp, gdyż podstawy faktyczne zarzutów w ogóle nie odnoszą się do kwestii tego czy opis przedmiotu zamówienia został sporządzony w sposób jednoznaczny i wyczerpujący, za pomocą dostatecznie dokładnych i zrozumiałych określeń, uwzględniając wymagania i okoliczności mogące mieć wpływ na sporządzenie oferty.

Izba stwierdziła, że Odwołujący upatrywał ograniczenia konkurencji głównie w fakcie, że nie jest możliwe spełnienie kwestionowanych parametrów przez sprzęt medyczny firmy X, oferowany przez Odwołującego. Niemniej sam fakt, że Odwołujący może nie mieć w swojej ofercie angiografu posiadającego wymagane przez Zamawiającego obligatoryjne cechy czy też, że być może dostosowanie produktów do wymagań Zamawiającego przez Odwołującego byłoby trudniejsze lub zwiększałoby bardziej koszty produktu, nie świadczy jeszcze o tym, że mamy do czynienia z naruszeniem przepisów ustawy Pzp przez Zamawiającego. Odwołujący powinien był wykazać, że opis przedmiotu zamówienia faktycznie narusza przepisy ustawy Pzp, a nie poprzestać na przedstawieniu subiektywnych opinii opartych

na cechach produktów oferowanych przez Odwołującego. Nie budzi wątpliwości Izby (i nie było okolicznością sporną) to, że na rynku dostępnych jest szereg urządzeń typu angiograf różnych producentów, nie tylko firmy X. Sam Odwołujący w treści odwołania wskazał na urządzenia (...), przy czym zaznaczył, że to tylko część dostępnych na rynku urządzeń (...). W odwołaniu nie przedstawiono jednak żadnej konkretnej, wiarygodnej analizy pozwalającej stwierdzić czy faktycznie opis przedmiotu zamówienia preferuje określone rozwiązania i które ewentualnie urządzenia spełniają kwestionowane wymagania, a które nie.

Art. 107 ust. 2

19. Wyrok z dnia 24 marca 2025 r., sygn. akt: KIO 685/25

W rozpoznawanym przypadku dokument, którego wymagał zamawiający, został przez odwołującego złożony, tj. został fizycznie dostarczony, niemniej jednak zawierał błąd w postaci przyjęcia do obliczeń nieprawidłowego parametru. Aby stwierdzić, że złożony dokument zawiera błędy, należy ustalić łączne istnienie trzech przesłanek, tj. dokument został fizycznie złożony, jest formalnie poprawny, nie potwierdza spełnienia odpowiednich wymagań. W sytuacji, z którą mamy do czynienia w przedmiotowym postępowaniu wskazane przesłanki zostały spełnione. Podkreślenia wymaga, że dyspozycja art. 107 ust. 2 ustawy P.z.p. nie statuuje dla zamawiającego obowiązku wezwania do złożenia/uzupełnienia przedmiotowego środka dowodowego, jeżeli pierwotnie złożony dokument zawierał błędy.

20. Wyrok z dnia 25 marca 2025 r., sygn. akt: KIO 855/25

(...) załączenie przez Odwołującego nowego przedmiotowego środka dowodowego w postaci raportu z badań LM80 nie ma znaczenia, bo Zamawiający nie mógł go wziąć po uwagę. Innymi słowy: wobec braku dopuszczenia przez Zamawiającego możliwości uzupełniania przedmiotowych środków dowodowych (i braku możliwości ich uzupełnienia, gdy środek nie potwierdza spełnienia wymogu), Odwołujący nie może wykazywać spełnienia wymaganej żywotności dla wskaźnika L90 za pomocą nowych przedmiotowych środków dowodowych, w tym raportu LM80. Żeby powyższy wymóg mógł być wykazany musiałby zostać wskazany w przedmiotowych środkach dowodowych dołączonych od razu do oferty, w tym np. w karcie katalogowej.

21. Wyrok z dnia 29 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1490/25

Złożone przez Przystępującego wraz z ofertą próbki są nieprawidłowe, błędne, w tym znaczeniu, że wskazują na temperaturę prania niższą niż wymagana w OPZ. Tego rodzaju błąd nie podlega poprawieniu w trybie art. 107 ust. 2 ustawy Pzp. Jeżeli złożone próbki wprost wskazywały, że oferowany asortyment

jest niezgodny z wymaganiami Zamawiającego, to taki przedmiotowy środek dowodowy nie może podlegać poprawieniu. W sytuacji, gdy dany przedmiotowy środek dowodowy służy wykazaniu zgodności oferty z warunkami zamówienia, to w świetle art. 107 ust. 2 ustawy Pzp możliwe jest wezwanie wykonawcy do złożenia lub uzupełnienia przedmiotowych środków dowodowych wyłącznie w dwóch sytuacjach, tj. gdy dany przedmiotowy środek dowodowy w ogóle nie został złożony, z zastrzeżeniem art. 107 ust. 3 ustawy Pzp, lub gdy został on złożony, lecz jest niekompletny. Brzmienie art. 107 ust. 2 ustawy Pzp, wyklucza wezwanie wykonawcy do uzupełnienia przedmiotowych środków dowodowych, w sytuacji gdy przedmiotowe środki dowodowe zostały wprawdzie złożone i są kompletne, ale ich treść nie potwierdza zgodności oferowanego zamówienia z wymaganiami zamawiającego. Innymi słowy, jeżeli przedmiotowy środek dowodowy, który został złożony wraz z ofertą, zawiera błędy, nie będzie możliwym wezwanie do jego poprawienia, a oferta podlegać będzie odrzuceniu (por. m.in. wyrok KIO z dnia 11 lipca 2023 r., sygn. akt KIO 1788/23, wyrok KIO z dnia 25 lutego 2022 r. sygn. akt: KIO 338/22). (...)

Takiego błędu nie można także konwalidować w toku postępowania odwoławczego przez złożenie oświadczeń producenta, mających potwierdzać zgodność produktów z wymaganiami OPZ, prowadziłyby to bowiem do obejścia regulacji przewidzianej w art. 107 ust. 2 ustawy Pzp. Dodatkowo zauważyć trzeba, że oświadczenia producenta złożone przez Przystępującego w postępowaniu odwoławczym miały lakoniczną treść, nie wyjaśniały dlaczego istnieje taka rozbieżność między temperaturą prania deklarowaną na etykietach, metkach czy w instrukcji użytkowania, a rzekomą rzeczywistą maksymalną temperaturą prania, jak i nie wyjaśniały dlaczego producent wskazuje, że temperatura prania określona na etykietach, metkach czy w instrukcji jest jedynie sugerowaną, a nie – jak powinno być w rzeczywistości przy zachowaniu wymagań ww. normy – temperaturą maksymalną w normalnym procesie prania, której zachowanie gwarantuje użytkownikowi brak powstania trwałych uszkodzeń produktu. Przystępujący nie złożył żadnych wiarygodnych dowodów, które pozwalałyby uznać, że pranie oferowanych poduszek i kołder w 95°C, w sytuacji gdy zalecana w normalnym procesie prania maksymalna temperatura została określona przez producenta na 60°C, nie wpłynie istotnie na jakość i trwałość produktu. Okoliczność, że incydentalnie być może można byłoby poduszki czy kłody wyprać w wyższej temperaturze nie powoduje, że wymagania wynikające z OPZ są spełnione. Przystępujący zapomina, że przedmiotem zamówienia jest świadczenie kompleksowych usług pralniczych m.in. kołder i poduszek na rzecz szpitala i oczywistym jest, że w celach dezynfekcji, eliminacji alergenów czy bakterii, pranie asortymentu w temperaturze powyżej zalecanych w procesie normalnym 60°C będzie regułą, a nie wyjątkiem.

22. Wyrok z dnia 28 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2557/25

Nie można jednak tracić z pola widzenia, że Zamawiający w tym postępowaniu dopuścił jako przedmiotowy środek dowodowy - oświadczenie producenta. Oświadczenie jako dokument charakteryzuje się tym, że w zależności od tego kiedy zostanie złożone, taką datą opatrzony będzie złożony pod nim podpis. Należy zatem odróżnić ten przedmiotowy środek dowodowy od np. certyfikatów, które są wydawane po przeprowadzeniu określonych badań i stanowią potwierdzenie zarówno wykonania tych badań, jak i ich określonego wyniku, zatem przed wydaniem certyfikatu nie można stwierdzić, że produkt posiadał określone cechy, skoro nie były one jeszcze zbadane i potwierdzone. Natomiast oświadczenie producenta nie stanowi potwierdzenia wykonania jakichkolwiek badań i ich wyników, a jedynie stan wiedzy producenta i znajomości przez niego jego własnych produktów, który to stan jest stanem ciągłym, dlatego oświadczenie może być złożone bez względu na procedury jakichkolwiek podmiotów zewnętrznych i za każdym razem z taką datą, z jaką jest akurat składane. Nie można bowiem oczekiwać, że podmiot składający oświadczenie w trybie art. 107 ust. 2 ustawy Pzp dopisze do niego datę wsteczną tylko po to, by potwierdzić spełnianie wymagań na dzień składania ofert. Data na oświadczeniu powinna być zgodna z rzeczywistą datą złożenia oświadczenia, a jedynie w celu uniknięcia wątpliwości właściwe byłoby, aby treść oświadczenia wskazywała, że parametry/wymagania danego produktu były spełnione już na dzień składania ofert.

Art. 108 ust. 1 pkt 1 i 2**23. Wyrok z dnia 28 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1532/25, KIO 1570/25**

Wskazać należy, że przepis § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Rozwoju, Pracy i Technologii w sprawie podmiotowych środków dowodowych oraz innych dokumentów lub oświadczeń, jakich może żądać zamawiający od wykonawcy, wyraźnie wskazuje, że ewentualna niekompletność informacji z odpowiedniego rejestru danego kraju powodująca konieczność złożenia jednego z oświadczeń, o których mowa w tym przepisie, odnosi się do wszystkich przypadków, o których mowa m.in. w art. 108 ust. 1 pkt 1) i 2). W ocenie Izby art. 108 ust. 1 pkt 1) ustawy Pzp (i co za tym idzie, również pkt 2) z uwagi, że odnosi się do przestępstw określonych w pkt 1), jasno referuje do katalogu prawomocnego skazania za wymienione typy przestępstw. Trafnie tłumaczy to X w swoim stanowisku procesowym wskazując, że przepis § 4 ust. 3 Rozporządzenia „nie odnosi się do różnic w zakresie represyjności danego przestępstwa w poszczególnych porządkach prawnych (i związanych z tym rejestrowaniem przypadków skazań), lecz do sytuacji, w których w systemie prawnym danego państwa konkretne przestępstwo nie jest rejestrowane w rejestrze karnym (np. z uwagi na swoją znikomą szkodliwość) – a tym samym nie jest możliwe wykazanie jego braku w standardowym zaświadczeniu

o niekaralności. Gdyby zatem wskazane przez Odwołującego [II] przestępstwo oszustwa nie podlegało wpisowi do niemieckiego rejestru, to dopiero wówczas mielibyśmy do czynienia z przypadkiem, o którym mowa w cytowanym rozporządzeniu (tak jednak nie jest)”. Trudno więc oczekiwać, aby zakres zagranicznego dokumentu był identyczny z zakresem polskiego KRK. Nie sposób też oczekiwać, aby zagraniczny odpowiednik odnosił się wprost do sankcji z polskiego kodeksu karnego. Kluczowym jest, aby zagraniczne rejestry uwzględniały swym zakresem typy przestępstw z polskiego kodeksu karnego, o których mowa w art. 108 ust. 1 pkt 1) ustawy Pzp.

Art. 108 ust. 1 pkt 6

24. Wyrok z dnia 7 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2199/25

Z okoliczności sprawy wynika, że w istocie zamawiający wykluczył odwołującego z postępowania z uwagi na fakt, iż odwołujący uczestniczył w konsultacjach w związku z koniecznością udzielenia odpowiedzi na dwa pytania do SWZ. Zamawiający w odpowiedzi na odwołanie zakwalifikował te czynności jako „konsultacje w toku postępowania o udzielenie zamówienia”. (...)

W ocenie Izby zamawiający trafnie uznał czynności odwołującego, polegające na konsultacjach przy udzieleniu odpowiedzi na pytania do SWZ, jako czynności wykraczające poza katalog czynności służących przygotowaniu postępowania. Tym samym w rozpoznawanej sprawie nie zaszyły przesłanki, o których mowa w art. 85 ust. 1 ustawy P.z.p., gdzie ustawodawca za okoliczności mogące zakłócić konkurencję w postępowaniu uznaje te sytuacje, w których wykonawca „doradzał lub w inny sposób był zaangażowany w przygotowanie postępowania o udzielenie tego zamówienia”. Tym samym czynnościami zakłócającymi konkurencję, w rozumieniu wskazanego przepisu, nie są czynności podejmowane przez wykonawcę na innym etapie niż przygotowanie postępowania. W ocenie Izby dyspozycja wskazanej normy prawnej zalicza do czynności obejmujących przygotowanie postępowania zarówno doradzanie, jak i inne sposoby zaangażowania w przygotowanie postępowania. W sytuacji, w której czynności podejmowane przez wykonawcę, dotyczą innego etapu postępowania niż jego przygotowanie, wskazany przepis nie będzie miał zastosowania.

W tym miejscu należy podkreślić, że w związku z tym, iż przepisy statuujące przesłanki wykluczenia wykonawcy z postępowania mają charakter sankcyjny, ich stosowanie musi być interpretowane ściśle. Tym samym przy ich interpretacji nie można stosować wykładni rozszerzającej, a ponadto – od zamawiającego wymaga się, aby dokładnie i konkretnie udowodnił okoliczności będące podstawą wykluczenia. Wykluczenie wykonawcy z postępowania jest dopuszczalne jedynie w przypadku łącznego zaistnienia wszystkich określonych w danym przepisie przesłanek, a ponadto przesłanki te nie mogą być rozumiane dowolnie. Rolą zamawiającego jest zebranie dowodów świadczących o wystąpieniu tych przesłanek

i uzasadnienie zaistnienia każdej z nich. Jest to istotne dla zachowania zasady proporcjonalności i przejrzystości postępowania oraz zachowania uczciwej konkurencji (zob. np. wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 28 marca 2022 roku, sygn. akt KIO 665/22).

Wskazując na powyższe Izba doszła do przekonania, iż w rozpoznawanej sprawie wobec odwołującego nie zaszyły łącznie wszystkie przesłanki wskazane w art. 108 ust. 1 pkt 6 w zw. z art. 85 ust. 1 i 2 ustawy P.z.p.

Art. 109 ust. 1 pkt 1

25. Wyrok z dnia 10 marca 2025 r., sygn. akt: KIO 568/25

W odwołaniu kwestionowane jest zaświadczenie z Urzędu Skarbowego dotyczące konsorcjanta Przystępującego p. X, które wystawione zostało 12 listopada 2024 r. oraz z którego wynika, że według stanu na ten dzień wystawienia zaświadczenia osoba ta nie posiadała zaległości podatkowych oraz że kwota 20.977,04 zł została rozłożona na jedną ratę płatną do dnia 20 listopada 2024 r.

Ustosunkowując się do powyższego wskazać należy, że po pierwsze z przedłożonego na wezwanie Zamawiającego zaświadczenia wynika, iż p. X nie posiada zaległości podatkowych, a co do posiadanych wcześniej zaległości zawarł z tym organem wiążące porozumienie w sprawie ratalnej spłaty tych należności, co umożliwia wprost przepis art. 108 ust. 1 pkt 3 Pzp. Zawarcie wiążącego porozumienia jest przy tym traktowane równoznaczne z dokonaniem płatności podatków. Podkreślić należy, że pomimo, że wykonawca zalegał z uiszczeniem podatków, jednakże wobec jednoznacznego brzmienia art. 109 ust. 1 pkt 1 Pzp nie podlega on wykluczeniu z postępowania ze względu na rozłożenia płatności na raty (zawarcie wiążącego porozumienia w sprawie spłat należności). Jednocześnie podkreślić należy, że ani z przepisów Pzp, ani też z przywołanego rozporządzenia nie wynikają podstawy do badania czy płatność zaległości faktycznie nastąpiła, czy też żądania przez Zamawiającego dokumentu potwierdzającego zapłatę zaległego podatku na mocy zawartego porozumienia.

26. Wyrok z dnia 18 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1177/25

W niniejszej sprawie kwestionując zasadność odrzucenia swojej oferty Odwołujący wskazuje na przysługujące mu uprawnienie do skorzystania ze zwolnienia z podatku od dywidendy oraz na trwający proces odwoławczy od trzech decyzji Opolskiego Urzędu Celno-Skarbowego w Opolu określających wysokość należności z tytułu niepobranego zryczałtowanego podatku dochodowego od osób prawnych od dywidendy za lata 2016-2018.

W pierwszej kolejności należy zatem zauważyć, że zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia w sprawie podmiotowych środków dowodowych oraz innych dokumentów lub oświadczeń, jakich może żądać zamawiający od wykonawcy (t.j.

Dz.U. z 2020 r. poz. 2415 ze zm.) w celu potwierdzenia braku podstaw wykluczenia wykonawcy w oparciu o art. 109 ust. 1 pkt 1 ustawy Pzp zamawiający może żądać: zaświadczenia właściwego naczelnika urzędu skarbowego potwierdzającego, że wykonawca nie zalega z opłacaniem podatków i opłat, wystawionego nie wcześniej niż 3 miesiące przed jego złożeniem, a w przypadku zalegania z opłacaniem podatków lub opłat wraz z zaświadczeniem zamawiający żąda złożenia dokumentów potwierdzających, że odpowiednio przed upływem terminu składania wniosków o dopuszczenie do udziału w postępowaniu albo przed upływem terminu składania ofert wykonawca dokonał płatności należnych podatków lub opłat wraz z odsetkami lub grzywnami lub zawarł wiążące porozumienie w sprawie spłat tych należności. Tym samym ustawodawca wskazał dokument, na podstawie którego zamawiający zobowiązany jest zbadać, czy wykonawca podlega wykluczeniu w oparciu o art. 109 ust. 1 pkt 1 ustawy Pzp - dokumentem tym jest przede wszystkim ww. zaświadczenie właściwego naczelnika urzędu skarbowego, a w razie stwierdzenia zaległości - dokumenty potwierdzające uiszczenie podatków wraz z odsetkami przed upływem terminu składania ofert lub wiążące porozumienie w sprawie spłat tych należności. Oznacza to, że nie jest rolą zamawiającego samodzielne badanie, czy wykonawca naruszył obowiązki dotyczące płatności podatków (zamawiający nie jest organem uprawnionym w tym zakresie), a jedynie – czy wykonawca przedłożył zaświadczenie właściwego naczelnika urzędu skarbowego wystawione nie wcześniej niż 3 miesiące przed jego złożeniem i czy w zaświadczeniu tym potwierdzono, że wykonawca nie zalega z opłacaniem podatków i opłat. Jeżeli w zaświadczeniu stwierdzono, że wykonawca zalega z opłacaniem podatków zamawiający bada także, czy wykonawca przed upływem terminu składania ofert uiszczył należne podatki wraz z odsetkami lub czy zawarł wiążące porozumienie w sprawie spłaty tych należności.

W niniejszym postępowaniu w celu wypełnienia obowiązków wynikających z ww. przepisów Zamawiający wymagał złożenia zaświadczenia właściwego naczelnika urzędu skarbowego, dokonał jego analizy, a po stwierdzeniu, że widnieje w nim informacja o zaległościach podatkowych na kwotę ponad 57 mln zł zwrócił się do Odwołującego z prośbą o wyjaśnienie, czy zachodzą okoliczności wyłączające konieczność jego wykluczenia, tj. czy przed upływem terminu składania ofert dokonał płatności należnych podatków wraz z odsetkami lub grzywnami lub czy zawarł wiążące porozumienie w sprawie spłaty należności. W odpowiedzi Odwołujący nie potwierdził ani uiszczenia podatków uznanych w zaświadczeniu za zaległe ani zawarcia wiążącego w tej sprawie porozumienia, natomiast przedstawił stanowisko, zgodnie z którym wskazany w zaświadczeniu podatek może stać się należny dopiero „w przypadku ostateczności decyzji organu pierwszej instancji – co nie zostało spełnione, w związku ze złożeniem przez Spółkę skutecznych odwołań”. Tym samym udzielając wyjaśnień Odwołujący nie potwierdził ziszczenia się żadnej z okoliczności, której zaistnienie zwalniałoby Zamawiającego z obowiązku wykluczenia go z postępowania z uwagi na stwierdzoną w zaświadczeniu naczelnika urzędu skarbowego zaległość podatkową. Natomiast samodzielne ustalanie,

czy organ podatkowy zasadnie stwierdził tę zaległość podatkową, jak już wyżej wskazano, wykracza poza obowiązki Zamawiającego.

Należy ponadto zwrócić uwagę na różnice między art. 108 ust. 1 pkt 3 ustawy Pzp stanowiącym obligatoryjną przesłankę wykluczenia a art. 109 ust. 1 pkt 1 ustawy Pzp stanowiącym przesłankę fakultatywną. W obu tych przepisach okolicznością wyłączającą obowiązek wykluczenia wykonawcy jest uiszczenie podatku wraz z odsetkami przed upływem terminu składania ofert lub zawarcie w tej sprawie wiążącego porozumienia. Natomiast różnią się one tym, że pierwszy z nich przewiduje wykluczenie wykonawcy z postępowania, gdy wydano prawomocny wyrok sądu lub ostateczną decyzję administracyjną o zaleganiu z uiszczeniem podatków, podczas gdy drugi przewiduje wykluczenie wykonawcy, gdy po prostu naruszył on obowiązki dotyczące płatności podatków, przy czym ustawodawca wprost dodał: „z wyjątkiem przypadku, o którym mowa w art. 108 ust. 1 pkt 3”. Zatem dla wykluczenia z art. 108 ust. 1 pkt 3 ustawy Pzp konieczne jest wydanie prawomocnego wyroku sądu lub ostatecznej decyzji administracyjnej, podczas gdy wykluczenie z art. 109 ust. 1 pkt 1 ustawy Pzp następuje bez takiej ostatecznej decyzji administracyjnej lub wyroku sądu, wyłącznie w oparciu o treść zaświadczenia właściwego naczelnika urzędu skarbowego.

Z powyższego wynika, że nie są zasadne argumenty Odwołującego odnoszące się do faktu, że decyzje administracyjne stwierdzające jego zaległość podatkową nie są ostateczne z uwagi na trwający proces odwoławczy. Okoliczność ta nie ma znaczenia w świetle art. 109 ust. 1 pkt 1 ustawy Pzp, gdyż przepis ten (w odróżnieniu od art. 108 ust. 1 pkt 3) znajduje zastosowanie właśnie wtedy, gdy nie został wydany ostateczny wyrok sądu ani ostateczna decyzja administracyjna. Tym samym ustawodawca w art. 109 ust. 1 pkt 1 ustawy Pzp (podobnie jak ustawodawca unijny w art. 57 ust. 2 dyrektywy klasycznej 2014/24/UE) przewidział możliwość wykluczenia wykonawcy z postępowania z powodu zaległości podatkowych, których zasadność i należność nie jest jeszcze przesądzona, aczkolwiek zastosowanie tak ukształtowanej przesłanki wykluczenia pozostawił do decyzji zamawiającego czyniąc ją jedynie fakultatywną.

Art. 109 ust. 1 pkt 5

27. Wyrok z dnia 28 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2488/25

W konsekwencji potwierdziła się argumentacja Odwołującego, że Zamawiający oparł się na jednostronnym stanowisku Gminy X, deprecjonując stanowisko Odwołującego i nie dążąc do kompleksowej weryfikacji stanu rzeczy. Zdaniem Izby, Zamawiający nie dopełnił swoich obowiązków i nie wyjaśnił należycie istotnych okoliczności sporu, a mimo to podjął decyzję o wykluczeniu Odwołującego z postępowania. Zamawiający dysponował przeciwstawnymi stanowiskami uczestników sporu, niemniej przyjął za właściwe oświadczenie jednej z nich (Gminy X), nie dysponując żadnymi innymi dowodami przesądzającymi na niekorzyść wykonaw-

cy, jak i nie dysponując nawet stanowiskiem Gminy X czy w jej ocenie stan faktyczny związany z realizacją umowy nr (...) wpisuje się w przesłanki z art. 109 ust. 1 pkt 5 i 7 ustawy Pzp. Art. 109 ust. 1 pkt 5 ustawy Pzp in fine wprost wskazuje, że zamawiający powinien być w stanie wykazać za pomocą stosownych dowodów, że wykonawca w sposób zawiniony poważnie naruszył obowiązki zawodowe. Takich dowodów jednoznacznie przekonujących o zawinieniu Odwołującego w sprawie brak. Brak jest również jednoznacznych dowodów na zaistnienie przesłanek z art. 109 ust. 1 pkt 7 ustawy Pzp, w tym na stwierdzenie, że do niewykonania zamówienia doszło z przyczyn leżących po stronie Odwołującego.

Art. 109 ust. 1 pkt 7

28. Wyrok z dnia 9 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 163/25

(...) ocena stopnia nienależytego wykonania umowy w sprawie zamówienia publicznego nie może być dokonywana wyłącznie przez pryzmat wartości, czy też zakresu przedmiotu zamówienia, który został niewykonany albo nienależycie wykonany. Przy ocenie należy wziąć pod uwagę także okoliczności, wskazane w dyrektywie, w tym wystąpienie poważnych braków w odniesieniu do spełnienia istotnych wymogów określonych w umowie, które mogą wystąpić w postaci niedostarczenia produktu, znaczących wad dostarczonego produktu, powodujących ich niezdatność do użytku zgodnie z przeznaczeniem. Również spełnianie przez wykonawcę świadczenia nieodpowiadającego istotnym dla zamawiającego wymaganiom, które były wyeksplikowane w umowie, uzasadnia wykluczenie wykonawcy z postępowania. Dotyczy to działań nagminnie powtarzających się. Natomiast niewielkie wady przedmiotu zamówienia, krótkie, nieistotne z punktu widzenia zamawiającego opóźnienie, czy też incydentalne i jednorazowe zdarzenia, które nie uniemożliwiły zrealizowania umowy, nie będą mogły zostać uznane za nienależyte wykonanie w istotnym stopniu i nie będą mogły stanowić podstawy wykluczenia. Sam fakt nałożenia kar umownych na wykonawcę realizującego umowę nie musi automatycznie oznaczać, że umowa realizowana jest nienależycie. Tym bardziej, że Odwołujący nie wykazał, aby któraś z kar umownych nałożonych przez X na konsorcjum (...) stanowiła przyczynę odstąpienia od zrealizowanej umowy. Izba doszła również do przekonania, że kary nałożone przez X mają charakter marginalny i pomijalny, na co wskazywał także Przystępujący. Jednostkowe sytuacje, w których dochodziło do naliczenia Przystępującemu kar umownych, nie mają znaczenia w kontekście całościowej oceny Przystępującego jako podmiotu zdolnego do wykonania zamówienia.

29. Wyrok z dnia 17 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 251/25

Izba stwierdziła, że Odwołujący nie wykazał, że ziszczyły się przesłanki wykluczenia określone w art. 109 ust. 1 pkt 7 ustawy Pzp. Sformułowane w odwołaniu zarzuty

zostały oparte wyłącznie na okoliczności, że Przystępujący w toku realizacji umów na rzecz X i Y został obciążony karami umownymi i z tej tylko okoliczności Odwołujący wywodzi obowiązek wykluczenia na podstawie ww. przepisu. Jednocześnie Odwołujący pominął poszczególne przesłanki wyszczególnione w art. 109 ust. 1 pkt 7.

Zauważyć należy, że art. 109 ust. 1 pkt 7 ustawy Pzp wymaga wykazania, że w znacznym stopniu lub zakresie wykonawca nienależycie wykonał albo długotrwale nienależycie wykonywał istotne zobowiązanie oraz że nastąpiło to z przyczyn leżących po jego stronie i skutkowało m.in. zapłatą odszkodowania. Tymczasem Odwołujący pominął w odwołaniu kwestie strony podmiotowej naruszeń, których miał się dopuścić członek Konsorcjum Przystępującego, ich stopnia i zakresu albo długotrwałości, jak również istotności naruszonych zobowiązań. Odwołujący w żadnej mierze nie wykazał, aby objęte zarzutami kary umowne mogły być zakwalifikowane jako na tyle znaczne, że można by je uznać za wyczerpujące dyspozycję art. 109 ust. 1 pkt 7 ustawy Pzp.

Podkreślić należy, że samo naliczenie kar umownych nie może automatycznie oznaczać, że do nienależytego wykonania rzeczywiście doszło. Zamawiający może zastosować sankcję wykluczenia wykonawcy z postępowania tylko wtedy, jeżeli jest w stanie ustalić i wykazać, że miało miejsce nienależyte wykonanie zamówienia i że nastąpiło to w warunkach opisanych w art. 109 ust. 1 pkt 7 ustawy Pzp. Odwołujący, zarzucając Zamawiającemu zaniechanie zastosowania tego przepisu, obciążony był obowiązkiem wykazania zaistnienia przesłanek określonych w tym przepisie, czego w rozpoznawanej sprawie nie zrobił, ograniczając się do wskazania na niesporną okoliczność nałożenia na członka Konsorcjum Przystępującego kar umownych.

Zamawiający natomiast zbadał, jaka była skala naruszeń obowiązków umownych przez Przystępującego i prawidłowo – zdaniem Izby – ocenił, że skali tej nie sposób uznać za niewykonanie lub nienależyte wykonanie w znacznym stopniu lub zakresie albo długotrwale nienależyte wykonywanie istotnych zobowiązań. Jak ustalił Zamawiający, kary umowne, którymi zostało obciążony Przystępujący, stanowiły w przypadku X odpowiednio: 0,003% i 0,11% wartości umowy, w przypadku Y – 0,94%, 0,11%, 0,01% wartości umowy, w przypadku Z – 0,41% wartości umowy. Zamawiający przedstawił też w postępowaniu odwoławczym pozyskane z ww. nadleśnictw informacje dotyczące liczby zleceń, których dotyczyły kary umowne. (...)

Uwzględniając liczbę i rodzaje naruszeń oraz stosunek nałożonych kar do wartości umów należy dojść do wniosku, że nienależyte wykonanie obowiązków umownych miało charakter incydentalny, niemający istotnego znaczenia dla osiągnięcia celów umowy i niewpływający na ogólną ocenę sposobu realizacji umów. Zauważenia wymaga, że wystąpienie przy realizacji umów pojedynczych naruszeń, skutkujących nałożeniem kar umownych, jest zjawiskiem bardzo częstym i nie może być automatycznie utożsamiane z nienależytym wykonaniem umowy. Potwierdzeniem tego są referencje wystawione przez X 30 października 2024 r., przez Y – 28

stycznia 2025 r. oraz przez Z – 29 stycznia 2025 r. Wszystkie ww. nadleśnictwa potwierdziły, mimo wystąpienia przypadków obciążenia wykonawcy karami umownymi, że umowy zostały wykonane należycie.

30. Wyrok z dnia 18 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1186/25

Podzielając stanowisko wyrażone między innymi w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 14 listopada 2023 r., wydanego w sprawie toczącej się pod sygn. akt XXIII Zs 75/23, iż określony w art. 111 pkt 4 Pzp „termin 3 lat należy co do zasady (z uwzględnieniem konkretnego stanu faktycznego sprawy) liczyć od pierwszego zdarzenia będącego podstawą wykluczenia w ramach zdarzeń wymienionych w powołanym przepisie”, należy wskazać, że w przypadku wykluczenia na podstawie art. 109 ust. 1 pkt 7 Pzp, gdy doszło do wykonania zastępczego, owym „pierwszym zdarzeniem będącym podstawą wykluczenia w ramach zdarzeń wymienionych w powołanym przepisie” jest zdarzenie, które zainicjowało sekwencję zdarzeń prowadzącą do wykonania zastępczego, a nie wykonanie (realizacja) wykonania zastępczego czy „zlecenie prac objętych wykonaniem zastępczym”. W sytuacji, gdy jeżeli wykonanie zastępcze jest skutkiem nieusunięcia wad robót budowlanych, które zostały zgłoszone wykonawcy, których wykonawca ich nie usunął w związku z odmową ich usunięcia, za owe „pierwsze zdarzenie” należy uznać odmowę usunięcia wad, a jeżeli ta sama wada była wykonawcy zgłaszana wielokrotnie – najwcześniejszą odmowę usunięcia wad.

31. Wyrok z dnia 22 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1195/25, KIO 1199/25

Jak wynika z ww. przepisów, aby wykluczyć wykonawcę z postępowania na ich podstawie, konieczne jest łączne spełnienie wszystkich przesłanek wynikających z ich treści. Zdaniem izby zamawiający nie udowodnił zawinienia i przyczynienia się członka konsorcjum odwołującego - pana X - do nienależytego wykonania usługi z zakresu hodowli i ochrony lasu, ochrony przeciwpożarowej, pozyskania i zrywki drewna w ramach umowy nr (...) wykonywanej przez konsorcjum z jego udziałem na rzecz Y.

Jedynym argumentem co do strony podmiotowej zachowania pana X powołanym przez zamawiającego w uzasadnieniu czynności odrzucenia oferty odwołującego I było to, że skoro wszyscy członkowie konsorcjum (w skład którego wchodził pan X) ponosili solidarną odpowiedzialność za realizację ww. umowy, to każdemu z nich można przypisać nierzetelność w jej realizacji. Z takim stanowiskiem nie można było się zgodzić. Zdaniem izby wszyscy członkowie konsorcjum, które nienależycie wykonywało umowę, nie mogą być w sposób automatyczny uznawani za nierzetelnych wykonawców i wykluczani z kolejnych przetargów z samego tylko faktu, że byli członkami takiego konsorcjum. Wykluczenie konkretnego członka konsorcjum może zostać dokonane wyłącznie po dokonaniu zindywidualizowanej oceny zachowania takiego wykonawcy, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności

danej sprawy. Za koniecznością badania takich okoliczności przemawia po pierwsze zasada proporcjonalności wynikająca z art. 16 Pzp. Celem fakultatywnych podstaw wykluczenia z art. 109 ust. 1 pkt 5 i art. 109 ust. 1 pkt 7 Pzp jest wyeliminowanie z kolejnych przetargów wykonawców, których rzetelność jest poważnie zagrożona z powodu zawinionego lub niestaranego zachowania. Wyeliminowanie z kolejnych przetargów musi pozostawać w proporcji do ich nierzetelnego zachowania w przeszłości.

(...) Izba stwierdziła, że zamawiający nie poczynił jakichkolwiek ustaleń co do indywidualnej winy pana X, jej stopnia, ani ewentualnego przyczynienia się pana X do nienależytego wykonania wcześniejszej umowy.

(...) Przede wszystkim jednak zamawiający nie zweryfikował informacji podawanych przez odwołującego, że pan X nie uczestniczył w realizowanych pracach, bowiem ówczesny lider konsorcjum żadnych prac nie przewidział do realizacji na jego rzecz, ani nie zlecił mu do wykonania żadnej części usługi w ramach „Usługi z zakresu hodowli i ochrony lasu, ochrony przeciwpożarowej, pozyskania i zrywki drewna (...)”. Zamawiający nie ocenił także i nie zweryfikował podawanej przez odwołującego okoliczności, że 26 kwietnia 2021 r. pan X wskutek braku zleceń przez lidera konsorcjum złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy konsorcjum w wyniku czego pismem z 30 kwietnia 2021 r. lider konsorcjum wyraził na to zgodę i przyjął oświadczenie o wypowiedzeniu tej umowy.

32. Wyrok z dnia 12 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1317/25

Należy pamiętać, że w orzecznictwie Krajowej Izby Odwoławczej przyjmuje się co do zasady, że w sytuacjach spornych, wobec zaistnienia wątpliwości co do odpowiedzialności wykonawcy za okoliczności rozwiązania umowy w sprawie zamówienia publicznego, czy też niewykonania lub nienależytego wykonania takiej umowy – zamawiający powinien sam dokonać oceny, czy okoliczności te powinny być podstawą do wykluczenia wykonawcy z postępowania w oparciu o ww. przesłanki, niemniej ocena ta powinna znajdować pełne uzasadnienie w materiale dowodowym, jakim dysponuje zamawiający. W przedmiotowym przypadku, w ocenie Izby, Zamawiający takimi dowodami nie dysponował. Jakkolwiek, Zamawiający prawidłowo podjął inicjatywę w zakresie wyjaśnienia ww. przypadków i skierował do zamawiających pisma z prośbami o szersze informacje, to jednak z nadesłanych dokumentów i informacji wyprowadził bezpodstawne wnioski. Konfrontując nadesłane informacje i dokumenty z materiałem przedstawionym przez Odwołującego, nie sposób wywieść wniosków o zawinionym działaniu Odwołującego, skutkującym niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem umowy w sprawie zamówienia publicznego. Rację ma zatem Odwołujący podnosząc, iż Zamawiający nie wykazał ziszczenia się przesłanek, od których uzależnione jest zastosowanie ww. podstaw wykluczenia. W informacji o odrzuceniu oferty podał zdawkowo, że z pozyskanych informacji wynika, że X nienależycie wykonał zamówienia, wielokrotnie doszło do odstąpienia od umów i naliczenia kar umownych – ale w informacji tej nie poja-

wiło się wskazanie, że okoliczności te były spowodowane „zawinionym działaniem lub zaniechaniem wykonawcy X”. Na gruncie przesłanek wykluczenia, o których mowa w zarzutach odwołania – niedopuszczalne jest wykluczenie wykonawcy z postępowania wobec stwierdzenia, że doszło do wskazanych tam okoliczności, jeśli nie są one skutkiem zawinienia przez wykonawcę. Zamawiający w istocie oparł swoją decyzję na niczym nie podpartych stanowiskach zamawiających, w sytuacji gdy wyraźnie obie strony sporów przedstawiały argumenty na swoją korzyść, zaś żaden z dokumentów nie świadczy jednoznacznie na niekorzyść wykonawcy X. Ponadto, Zamawiający sam w informacji o odrzuceniu przyznał, że w zakresie jednego z zamówień toczy się spór. Odwołujący zaś podkreślał, że w większości tych przypadków okoliczności są lub były sporne.

Zdaniem Izby, Zamawiający nie dopełnił w przedmiotowej sprawie swoich obowiązków i nie wyjaśnił należycie ww. okoliczności, w tym zaniechał uzyskania stosownych dowodów, a mimo to podjął decyzję o wykluczeniu wykonawcy X.

33. Wyrok z dnia 7 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2288/25

Zamawiający w przedmiotowym postępowaniu nadmiernie skupia się na treści referencji, która odnosi się do sytuacji jednostkowej, incydentalnej. Oczywiście, wystąpienie takiej sytuacji po stronie Odwołującego miało naganny charakter, jednak jak wynika z innych dokumentów tego zamówienia, w tym tych do których dotarł sam Zamawiający (protokoły odbioru, umowa), zamawiający referencyjny mimo wszystko uznał umowę za należycie wykonaną. Jeśli nawet kierować się zapisem, że „w pozostałej części” umowa została wykonana, to odnosi się to stwierdzenie do o wiele wyższej wartości niż wysokość naliczonej kary umownej. Tylko na podstawie posłużenia się przez zamawiającego referencyjnego takim zwrotem nie można wywodzić, że cel umowy o ochronę usług nie został osiągnięty, podmiot ochraniający został wystawiony na możliwość wystąpienia szkody, czy zdarzeń niebezpiecznych (podobnie wyrok Krajowej Izby Odwoławczej dnia 2 września 2021 r., sygn. akt KIO 2203/21 oraz wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 28 marca 2018 r., sygn. akt KIO 459/18).

Izba popiera stanowisko Odwołującego i przyjmuje za własne podglądy doktryny, z których można wyprowadzić wniosek, że dopiero wystąpienie szkody może mieć znaczenie dla oceny niewłaściwego, nienależytego wykonania zobowiązania umownego przez dany podmiot. Sam zaś fakt nałożenia kary umownej nie dyskwalifikuje Wykonawcy i nie czyni go podmiotem nienależycie wykonującym umowę lub jej niewykonującym. Każdorazowo rozważyć należy okoliczności, w których doszło do naliczenia danej kary. Izba nie podziela zapatrywań Zamawiającego, że umowa na zadaniu referencyjnym kwalifikuje się do umów nienależycie wykonanych. Zamawiający takich dowodów nie przedstawił. Jak zaś podkreślił i wskazał Odwołujący referencje te przedstawiane były w innych postępowaniach o udzielenie zamówienia publicznego u innych zamawiających i nigdy nie zostały zakwestionowane.

Skoro nienależyte wykonanie pewnych obowiązków umownych miało charakter incydentalny, niemający istotnego znaczenia dla osiągnięcia celów umowy i niewpływający na ogólną ocenę sposobu realizacji umów, to nie można uznać, że całe zamówienie referencyjne zostało wykonane niewłaściwie, czemu przeczą wystawione przez X referencje (poświadczenia). Tylko wówczas można byłoby uznać taką umowę za nienależyte wykonaną, gdyby jej cel całkowicie lub w znaczącym stopniu został przez Odwołującego niewykonany. W przedmiotowym przypadku Izba wyraża przekonanie, że miało miejsce jednostkowe niedopełnienie obowiązków służbowych pracownika Odwołującego, z czego wyciągnął on wnioski. Zatem interes zamawiającego, określony w umowie, został zaspokojony w sposób określony treścią zobowiązania, a sam wydzwitek otrzymanego przez Odwołującego dokumentu poświadczającego wykonanie umowy ma wydzwitek pozytywny.

34. Wyrok z dnia 9 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2264/25

Jak wynikało z przytoczonej treści uzasadnienia czynności odrzucenia oferty odwołującego zamawiający całkowicie odstąpił od obowiązku podania odwołującemu, dlaczego uważa, że niewykonanie umowy nastąpiło z przyczyn leżących po stronie odwołującego. W cytowanym uzasadnieniu zamawiający nie opisał na podstawie jakich okoliczności uważa, że nieprzystąpienie do realizacji umowy nastąpiło z przyczyn leżących po stronie odwołującego. Zamawiający nie odniósł się zatem w ogóle do strony podmiotowej podstawy wykluczenia z art. 109 ust. 1 pkt 7 Pzp. Odwołujący słusznie zatem zarzucił w odwołaniu, że nie została przesądzona jego wina jako wykonawcy w doprowadzeniu do zaistniałej sytuacji. Uszło uwadze zamawiającego, że nieprzystąpienie do realizacji umowy przez wykonawcę może być zawinione przez niego samego, ale może także wynikać z siły wyższej lub wynikać z winy zamawiającego. Zaniechanie zamawiającego uniemożliwiło odwołującemu transparentne i szczegółowe prześledzenie konkretnych przyczyn, dla których został on wykluczony z postępowania.

35. Wyrok z dnia 25 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2497/25

Na podstawie informacji przedstawionych przez Odwołującego nie sposób stwierdzić, iż Przystępujący realizując wskazywane umowy w znacznym stopniu lub zakresie nie wykonywał lub nienależyte je wykonywał albo długotrwale nienależyte wykonywał istotne zobowiązanie z nich i skutkowało m.in. zapłatą odszkodowania. Przystępujący z Odwołującym pozostają w trwającym już kilka lat sporze. Ze stanowiska przedstawionego przez Przystępującego na zarzuty Odwołującego wynika, że w sądach powszechnych toczy się co najmniej 12 spraw i to na dodatek z powództwa Przystępującego. Podstawą roszczeń jest naliczenie kar umownych w nieprawidłowej wysokości, kwestionowanie co do zasady naliczenia kar umownych, niewykonywanie obowiązków umownych przez pozwanego (czyli Odwołującego), nieprawidłowa interpretacja zapisów umowy, nakładanie na powoda (czyli

Przystępującego) obowiązku wykonania zobowiązań, które z zapisów umowy nie wynikają. Dotychczas w żadnej ze spraw nie zapadł wiążący wyrok.

Co więcej Odwołujący poza jednostronnym przedstawieniem stanowiska, co polegało na wymienieniu wystawionych w stosunku do Przystępującego not obciążeniowych pozostał całkowicie bierny dowodowo. Nie złożono materiału dowodowego, z którego wynikałoby, że Przystępujący wykonuje obowiązki nienależycie, odmawia ich wykonania, zaś naliczone kary są zawinione przez Przystępującego. Odwołujący nie wykazał również, że wykonywane nienależycie są istotne elementy zobowiązania umownego łączącego obie strony. Odwołujący, zarówno w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego, jak też w postępowaniu odwoławczym ograniczył się do twierdzeń. Tym twierdzeniom Przystępujący zaprzeczył w swoim stanowisku w postępowaniu przed Zamawiającym, jak również w pismach procesowych. Nie jest rolą Izby rozstrzygać, która strona w tym sporze ma rację. Ocenie Izby podlega czynność bądź zaniechanie Zamawiającego, czy miał on obowiązek zastosować art. 109 ust. 1 pkt 7 ustawy Pzp. Na etapie postępowania odwoławczego udowodnienie stawianych tez spoczywało na Odwołującym. Przy czym przez udowodnienie nie należy rozumieć samych tez, ale wiarygodny, niezależny materiał, choćby opinie specjalistów, z których wynikałoby, że Przystępujący nieprawidłowo serwisuje sprzęt. Jak już wspomniano, Odwołujący nie przedstawił takich dowodów.

Odwołujący wskazywał także, że umowa łącząca go z Przystępującym nie została dotychczas wypowiedziana, ani od niej nie odstąpiono. Wobec tak dużego stopnia i zakresu naruszeń, jaki zarzuca Odwołujący, w ocenie Izby takie działanie byłoby uzasadnione. Tymczasem Odwołujący z dużą dozą lekkomyślności podchodzi do tego zagadnienia.

Brak wypowiedzenia lub odstąpienia tłumaczy bliżej niesprecyzowanym interesem publicznym. Skoro, jak twierdzi Odwołujący, działania i zaniechania Przystępującego prowadzą do znacznego uszczuplenia lub szkód w majątku Odwołującego, dla Izby brak działań zapobiegawczych takim zjawisko ze strony władz samorządowej spółki gospodarującej majątkiem publicznym, jest niezrozumiały. Zauważyć należy, że aby ziściły się przesłanki wykluczenia z art. 109 ust. 1 pkt 7 ustawy Pzp, konieczne jest odstąpienie lub wypowiedzenie umowy, na dodatek w znacznym stopniu. Już tylko z powodu braku takiego działania, nie można stwierdzić, że wszystkie przesłanki z art. 109 ust. 1 pkt 7 ustawy Pzp miały miejsce.

Art. 109 ust. 1 pkt 8

36. Wyrok z dnia 10 marca 2025 r., sygn. akt: KIO 478/25

Spełnianie warunków udziału w postępowaniu o udzielenie zamówienia co do zasady badane jest na podstawie oświadczeń własnych wykonawców, co służy usprawnieniu i przyspieszeniu czynności zamawiającego. Jednocześnie wskazuje, że właściwym wzorcem postępowania wykonawcy jest przedstawianie w tych

oświadczeniach informacji rzetelnych, wyczerpujących i zgodnych z rzeczywistym stanem rzeczy.

Stąd zachowanie Przystępujących, którzy dwukrotnie zapewniali Zamawiającego, że wykazuje usługi spełniające warunek udziału w tym postępowaniu i w obu przypadkach zostali przyłapani na poświadczeniu nieprawdy, i to wyłącznie dzięki dociekliwości Zamawiającego lub Odwołujących, rażąco odstaje od tego wzorca. Choć Przystępujący bagatelizowali znaczenie wprowadzenia Zamawiającego w błąd, de facto przyznali, że nie dołożyli należytej staranności z powodu braku profesjonalizmu. Nie przystoi profesjonalście, aby dopiero w ramach obrony zacząć kwestionować warunek, którego spełniania nie był w stanie uczciwie wykazać. Zachowanie Przystępujących należy ocenić jako nie tylko rażąco niedbałe naruszenie podstawowych reguł obowiązujących wykonawcę uczestniczącego w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego, ale wręcz jako działanie w zamiarze co najmniej ewentualnym.

37. Wyrok z dnia 15 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1096/25

Jeśli chodzi o wskazanie błędnego okresu realizacji zadania dot. poprawy bezpieczeństwa na wybranych skrzyżowaniach, Izba uznała decyzję Zamawiającego za prawidłową. W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, że na skutek implementacji do krajowego porządku prawnego dyrektyw 2014/24/UE i 2014/25/UE wzrosło znaczenie oświadczeń własnych wykonawców. Jest to wynikiem, zarówno wprowadzenia Jednolitego Europejskiego Dokumentu Zamówienia, jak również faktu przemodelowania przebiegu procedury o udzielenie zamówienia publicznego w jej podstawowej formie, jak również wprowadzenia rozwiązania w postaci tzw. procedury odwróconej. Te kilka znaczących zmian doprowadziło do zwiększenia znaczenia oświadczeń wiedzy składanych przez wykonawców, w tym nałożyło na nich obowiązek większej staranności przy weryfikacji prawdziwości danych prezentowanych w toku postępowania. Tym samym wobec wykonawców należy obecnie stosować wyższy miernik oceny związany z rzetelnością prezentowanych przez nich danych (tak: KIO w wyroku z dnia 2 maja 2018 r., KIO 596/18).

Zdaniem Izby, wykonawca wpisując błędną datę działał w warunkach rażącego niedbalstwa, co mogło wprowadzić zamawiającego w błąd, a tym samym potencjalnie mieć wpływ na czynności podejmowane w postępowaniu. W postępowaniu o udzielenie zamówienia oświadczeniom własnym wykonawców należy przypisać szczególnie istotną rolę, gdyż to na nich głównie opiera się zamawiający wykonujący czynności w postępowaniu. Tym samym przy ich składaniu wykonawca powinien dołożyć wszelkich możliwych środków celem ich weryfikacji, tak by były zgodne z rzeczywistością, zwłaszcza gdy chodzi o tak podstawowe i łatwe do zweryfikowania informacje jak czas pełnienia określonych funkcji na kontrakcie.

Od wykonawców trzeba wymagać bardzo rzetelnego podejścia do oświadczeń własnych, zwłaszcza w zakresie weryfikacji ich zgodności ze stanem faktycznym. Stosowanie wobec wykonawców podwyższonego miernika staranności wyklucza

jakiegokolwiek pomyłki w okresach realizacji danych projektów. Jak wynika z niniejszej sprawy problemy może sprawić ustalenie kto faktycznie pełnił funkcję na danym kontrakcie. Takich problemów nie powinno sprawić ustalenie czasu w jakim dana funkcja, co do której pełnienia nie ma wątpliwości, była sprawowana. Jest to absolutnie podstawowa informacja, łatwa do zweryfikowania i ustalenia, jednocześnie odgrywająca niebagatelną rolę przy podejmowaniu przez Zamawiającego czynności w postępowaniu – w niniejszej sprawie służy bowiem ustaleniu czy wykonawca spełnia warunki udziału w postępowaniu, co jest kluczowe dla wyniku postępowania. Tym samym każdy błąd w tak podstawowych informacjach należy poczytywać w kategoriach rażącego niedbalstwa, gdyż postępowanie o udzielenie zamówienia w znacznej mierze opiera się na oświadczeniach własnych wykonawców. Tym samym wykonawca powinien dołożyć wszelkich niezbędnych środków by były one zgodne z prawdą. Zaniechanie w tym zakresie obciążać może tylko oświadczającego.

38. Wyrok z dnia 23 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2547/25

W ocenie Izby, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, prowadzi do uznania, że zasadnym jest twierdzenie, że odwołującemu można przypisać co najmniej rażące niedbalstwo przy przedstawieniu informacji dotyczących spełniania warunków udziału w postępowaniu w zakresie dysponowania osobą zdolną do wykonania zamówienia - Inspektora nadzoru w specjalności kolejowej w zakresie sterowania ruchem kolejowym, co miało istotny wpływ na decyzje podejmowane przez zamawiającego w postępowaniu.

Ocena dokumentów złożonych w postępowaniu, jak też wyjaśnienia złożone na rozprawie, nie mogą prowadzić do innych wniosków niż, że odwołujący przedstawił w treści Wykazu osób informacje nieprawdziwe w zakresie, w jakim zadeklarował, że dysponuje osobą Pana X. Dysponowanie nie polega bowiem, jak wskazuje to odwołujący na tym, że dana osoba wyraża swoją zgodę (przy czym i ta jest w świetle zapisów przywoływanej umowy wątpliwa, o czym w dalszej części uzasadnienia) na jej wskazywanie w treści Wykazu osób, wyłącznie celem potwierdzenia spełnienia warunków udziału w postępowaniu, ale na realnej możliwości skierowania takiej osoby do realizacji danego zamówienia i praktycznej możliwości skorzystania z jej kwalifikacji i doświadczenia. Gdyby przyjąć optykę odwołującego, że możliwe jest rozdzielenie etapu składania ofert, czy też składania podmiotowych środków dowodowych od etapu realizacji - to deklarowanie spełnienia niektórych warunków byłoby wyłącznie niczemu nie służącym formalizmem. Izba z całą stanowczością pragnie stwierdzić, że niedopuszczalną jest praktyka rynkowa, o której mówi odwołujący, że na etapie postępowania wskazuje się do realizacji osoby, co do których wykonawca nie ma przeświadczenia, że te będą realizowały określone czynności, byleby tylko spełniały one warunki udziału w postępowaniu. Zgodzić się należy wprawdzie z odwołującym, że postępowania o udzielenie zamówienia publicznego w wielu przypadkach są długotrwałe i od

daty złożenia podmiotowych środków dowodowych do podpisania umowy i jej realizowania może upłynąć wiele czasu, tym niemniej nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem, że to uprawnia odwołującego do tego, aby w ogóle nie zapewnić sobie w żaden sposób, chociażby poprzez uzgodnienie z wymienianą w Wykazie osobą, że to ona zostanie skierowana do realizacji zamówienia publicznego, uzyskać potwierdzenie z jej strony i co najmniej ustalić wstępne warunki, na jakich będzie się odbywała taka współpraca. Bez tego należy uznać, że wykonawca (w tym przypadku odwołujący) nie zapewnia sobie w żaden sposób faktycznej wiedzy i doświadczenia tej osoby, na którą przecież powołuje się celem potwierdzenia, że spełnia warunki udziału w danym postępowaniu.

Okoliczność złożenia przez odwołującego nieprawdziwych informacji wynika zatem z treści Wykazu osób, w którym oświadcza, że składa Wykaz osób którymi dysponuje i które kieruje do realizacji zamówienia (dysponowanie bezpośrednie). Osoby te posiadają odpowiednie kwalifikacje oraz doświadczenie niezbędne do realizacji przedmiotu zamówienia i mają zostać skierowane na określone stanowisko. (...) okoliczności faktyczne sprawy wskazują, że odwołujący podał w Wykazie osób nieprawdziwe informacje w zakresie dysponowania panem X jako osobą wskazującą na stanowisko inspektora nadzoru w specjalności inżynierskiej kolejowej w zakresie sterowania ruchem kolejowym. Odwołujący nie podjął nawet prób kontaktu z wyżej wymienionym, celem ustalenia możliwości podjęcia się przez niego takiej współpracy, ani też zasad na jakich miałyby się ona odbywać. Również oświadczenia składane przez samego pana X, który konsekwentnie zaprzeczał, jakoby wyrażał czy też, że zamierza wyrazić zgodę na swój udział w realizacji tego zamówienia - prowadzą do wniosku, że odwołujący nie miał żadnych podstaw aby twierdzić, że dysponuje ww. osobą.

Art. 109 ust. 1 pkt 10

39. Wyrok z dnia 4 sierpnia 2025 r., sygn. akt: KIO 2613/25

Jak wskazuje się w orzecznictwie, aby wykluczyć wykonawcę z postępowania na podstawie art. 109 ust. 1 pkt 10 ustawy Pzp niezbędne jest spełnienie w sposób łączny wszystkich przesłanek określonych w tym przepisie. Po pierwsze wykonawca musi przedstawić Zamawiającemu informacje wprowadzające w błąd. Przesłanka ta polega na przedstawieniu przez wykonawcę nieprawdziwych informacji, czyli zaistnienia sprzeczności pomiędzy treścią dokumentu złożonego przez wykonawcę a rzeczywistością. Stan ten zaistnieje, gdy przedstawione zostaną informacje obiektywnie nieprawdziwe, niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy (por. m.in. wyrok KIO z dnia 2 października 2024 r., sygn. akt: KIO 3250/24). Po drugie przedstawienie wprowadzających w błąd informacji powinno być wynikiem lekkomyślności lub niedbalstwa ze strony wykonawcy. Po trzecie zaś informacje wprowadzające w błąd powinny należeć do kategorii informacji, które mogą mieć istotny wpływ na decyzje podejmowane przez Zamawiającego w toku postępo-

wania o udzielenie zamówienia publicznego (najczęściej na wybór oferty najkorzystniejszej, ranking ofert czy odrzucenie ofert, aczkolwiek katalog decyzji ma tu charakter otwarty).

(...) Art. 109 ust. 1 pkt 10 ustawy Pzp to przepis o charakterze sankcyjnym, a stwierdzenie istnienia ww. podstawy wykluczenia wiąże się dla wykonawcy z dotkliwymi konsekwencjami – nie tylko z odrzuceniem oferty wykonawcy w danym postępowaniu o udzielenie zamówienia na podstawie art. 226 ust. 1 pkt 2 lit. a) ustawy Pzp, ale również z wykluczeniem wykonawcy z innych postępowań na okres roku od zaistnienia zdarzenia będącego podstawą wykluczenia (por. art. 111 pkt 6 ustawy Pzp). Wobec tego Zamawiający wykluczając wykonawcę z postępowania, a w konsekwencji odrzucając jego ofertę, zobowiązany jest wykazać kumulatywne spełnienie wszystkich przesłanek, o których mowa w art. 109 ust. 1 pkt 10 ustawy Pzp. Spełnienie tych przesłanek musi mieć charakter jednoznaczny. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia oferty wykonawcy powinno zostać sporządzone w sposób kompleksowy i rzetelny, a decyzja o odrzuceniu oferty powinna zostać poprzedzona równie kompleksową i rzetelną analizą.

Art. 109 ust. 3

40. Wyrok z dnia 18 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1177/25

(...) aby stwierdzić taką nieproporcjonalność w świetle art. 109 ust. 3 ustawy Pzp musiałaby być ona oczywista, przy czym oczywistość ta musiałaby wynikać albo z niewielkiej kwoty zaległych podatków albo z innych okoliczności. Izba stwierdziła, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzi oczywista nieproporcjonalność, zwłaszcza kwota zaległości wskazana w zaświadczeniu naczelnika urzędu skarbowego nie jest niewielka. Bez względu bowiem na przychody Odwołującego i związaną z tym jego własną ocenę pojęcia „niewielka kwota”, obiektywnie zaległości rzędu kilkudziesięciu milionów złotych (ponad 57 mln zł) nie mogą być uznane za niewielkie. Ponadto w sprawie nie zachodzą żadne inne okoliczności, które świadczyłyby o oczywistej nieproporcjonalności czynności wykluczenia Odwołującego. W szczególności nie dowodzi tego fakt, że dzięki bardzo dobrej sytuacji finansowej nawet w razie zapadnięcia niekorzystnego dla niego rozstrzygnięcia w procesie odwoławczym i konieczności zapłaty ww. podatków, Odwołujący będzie w stanie zrealizować niniejsze zamówienie. Należy bowiem zauważyć, że przesłanka sytuacji ekonomicznej lub finansowej wystarczającej do wykonania zamówienia dotyczy wykonawcy, o którym mowa w art. 109 ust. 1 pkt 4 ustawy Pzp, czyli wykonawcy, w stosunku do którego m.in. otwarto likwidację lub ogłoszono upadłość. Tym samym przesłanka ta nie dotyczy Odwołującego, co oznacza, że jego sytuacja ekonomiczna i finansowa nie może być podstawą przyjęcia, że wykluczenie go z postępowania było nieproporcjonalne.

Art. 110 ust. 2**41. Wyrok z dnia 21 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 357/25**

Tym samym zamawiający, oceniając skuteczność przeprowadzonej procedury samooczyszczenia, winien brać pod uwagę konkretny, zindywidualizowany stan faktyczny dotyczący analizowanego naruszenia i środków, które wykonawca podjął celem wyeliminowania takich zachowań w przyszłości.

Obowiązkiem zamawiającego jest zatem dokonanie oceny czynności wykonawcy podjętych w procedurze samooczyszczenia przez pryzmat tego czy są one wystarczające do wykazania jego rzetelności, co wynika z art. 110 ust. ustawy Pzp. Z kolei mając na uwadze zindywidualizowany charakter postępowania w tej sprawie, katalog działań które wymienione zostały w tym przepisie także winny być dostosowane do określonych naruszeń, gdyż to rodzaj naruszenia determinuje bezpośrednio to jakie działania będą przez wykonawcę podejmowane.

Biorąc pod uwagę powyższe Izba podziela pogląd prezentowany przez przystępującego w złożonym piśmie procesowym, że jeśli fakty i okoliczności związane z nieprawidłowym postępowaniem wykonawcy są oczywiste w tym znaczeniu, że nie wymagają szerokiego wyjaśnienia - wystarczające jest dla spełnienia wymagań z art. 110 ust. 2 pkt 2 ustawy Pzp ich sprecyzowanie i opisanie. Jeśli z kolei, w związku z postępowaniem wykonawcy, nie wyniknęła żadna szkoda majątkowa, działania podjęte przez niego nie będą obejmowały naprawienia szkody, o której mowa w art. 110 ust. 2 pkt 1 ustawy Pzp.

Zamawiający oceniając zatem skuteczność przeprowadzonej procedury uwzględnić powinien wszystkie zaistniałe w sprawie okoliczności istotne dla oceny, czy wykonawca skutecznie dokonał tzw. samooczyszczenia swoimi działaniami, a działania i ich skutki przedstawił zamawiającemu. W ślad za tym także sposób dowodzenia przez wykonawcę, że wszystkie przesłanki opisane w art. 110 ust. 2 ustawy Pzp zostały spełnione zależy od tego jakie to środki są w okolicznościach danej sprawy niezbędne i, w konsekwencji, zostały podjęte, aby stwierdzić skuteczność dokonanego self-cleaningu.

Wskazać w tym miejscu należy także, odnosząc się do nie budzącego w sprawie obowiązku dowodzenia przez wykonawcę, że przesłanki z art. 110 ust. 2 ustawy Pzp zostały spełnione, że jako dowód w sprawie mogą być uznane nie tylko dokumenty pochodzące od podmiotów trzecich takie jak np. dokumenty urzędowe czy prywatne, opinie biegłych, lecz w ich poczet można również zaliczać wyjaśnienia własne wykonawcy, oczywiście pod warunkiem dokonania pozytywnej oceny ich wiarygodności.

42. Wyrok z dnia 3 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 1847/25

Postępowaniem przed Prezesem Urzędu objęta została praktyka polegająca na tworzeniu przez przedsiębiorców konsorcjów w celu wspólnego ubiegania się o zamówienia na opracowanie cyfrowych arkuszy map tematycznych (hydrogra-

ficznych i sozologicznych), udzielane w postępowaniach przetargowych w latach 2012-2016. Zakwestionowane działania polegały na wspólnym składaniu oferty jako konsorcjum złożone ze znacznej liczby uczestników, w sytuacji, w której udział takiej liczby przedsiębiorców nie był niezbędny do ubiegania się o zamówienie i realizacji tego zamówienia, jak i na koordynowaniu zachowań w przetargach, w których strony składały odrębne oferty jako konsorcja występujące w mniejszych składach. Porozumienie takie kwalifikowane jest jako „zmowa przetargowa” (motyw 281). (...)

Ramy oceny procedury selfcleaningu, jako procedury inicjowanej przez wykonawcę w postępowaniu przetargowym zostały opisane, m.in. w wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 13.12.2023 r., sygn. XXIII Zs 100/23. Sąd wskazał, że wykładnia funkcjonalna nakazywałaby, aby za wystarczające uznać działania w takim zakresie, w jakim są one niezbędne do wyeliminowania przyszłych naruszeń. Środki podejmowane w ramach samooczyszczenia powinny więc być następne w stosunku do negatywnego zdarzenia oraz uprzednie w stosunku do kolejnego uczestnictwa w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego. Oceniając podejmowane działania naprawcze Sąd oceniał ich adekwatność do sytuacji, uwzględniając okoliczności związane z prowadzeniem działalności gospodarczej i obowiązkiem realizacji zobowiązań umownych, co służyć miało ocenie, czy środki pozwolą zapobiec powtórzeniu się sytuacji, która stała się podstawą wykluczenia. Jednocześnie sąd wskazał, iż w przypadku powzięcia przez zamawiającego wątpliwości w zakresie przedstawionych wyjaśnień, zasadnym było zastosowanie procedury wyjaśnień i uzupełnień, o której mowa w art. 26 ust. 3 i 4 i odpowiednio art. 128 Ustawy (dokumenty te kwalifikowane są do oświadczeń i dokumentów potwierdzających brak wykluczenia). Sąd odniósł się również do konieczności udowodnienia zamawiającemu faktu naprawienia szkody wyrządzonej działaniem. Ponieważ nie wynikało aby mogło dojść do poniesienia szkody w wyniku zmowy przetargowej (obie oferty zostały odrzucone i nie doszło do naliczenia kar) – zdaniem Sądu zasadnie wykonawca odstąpił od wykazania działań w zakresie dotyczącym naprawienia lub zobowiązania do naprawienia szkody, jako bezprzedmiotowych. Działania zapobiegawcze zawsze muszą być dostosowane do okoliczności konkretnego przypadku. Ocena czy zostały spełnione przesłanki samooczyszczenia wymaga dogłębnej analizy stanu faktycznego oraz wzięcia pod uwagę wszelkich okoliczności. (...)

Procedura selfcleaningu służy ocenie wykonawcy w celu wykazania jego wiarygodności podmiotowej w sytuacji, gdy zachodzić ma podstawa do jego wykluczenia. Działania wykonawcy, jako następne względem zdarzeń wyczerpujących podstawy do wykluczenia, uwzględniają zindywidualizowane okoliczności, a tym samym również podjęte środki zaradcze muszą być adekwatne do skutków naruszeń. Jeżeli nie da się stwierdzić wystąpienia szkody, to oczekiwanie aby wykonawca naprawił szkodę lub zobowiązał się do naprawienia szkody, pozostaje irrelevantne dla oceny skuteczności samooczyszczenia. (...)

Należy podkreślić, że procedura samooczyszczenia z uwagi na możliwość jej od-

niesienia do każdej z podstaw wykluczenia wymaga uwzględnienia wagi i szczególnych okoliczności czynu. Wykonawca w wyjaśnieniach wskazywał na specyficzne warunki związane z prowadzeniem działalności w ramach, której stwierdzone zostało naruszenie zasad uczciwej konkurencji. Zamawiający skupiając się wyłącznie na niedostatecznym, z uwagi na brak dowodów, wykazaniu środków naprawczych, faktycznie nie odniósł się do znaczenia opisanych zmian i mechanizmów na ewentualne przyszłe działanie wykonawcy. Taka ocena w zasadzie sprowadza się do podważenia wiarygodności wykonawcy wyłącznie w oparciu o suche stwierdzenie braku dowodów, bez merytorycznej oceny znaczenia opisanych w samooczekiwaniu działań naprawczych.

Art. 112 ust. 1

43. Wyrok z dnia 28 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1721/25

Przepis ten stanowi w szczególności podstawę do takiego sformułowania warunków udziału w postępowaniu, który otworzy postępowanie dla wykonawców rzeczywiście zdolnych do wykonania zamówienia zgodnie z warunkami zamówienia oraz zamknie dla tych, którzy nie mają odpowiedniego doświadczenia lub innych instrumentów, które zapewniłyby należyte wykonanie zamówienia. Osiągnięcie tego celu zapewnić może ustalenie takich warunków udziału w postępowaniu, które będą wymagać od wykonawcy lub jego personelu odpowiedniego poziomu wykształcenia, stosownych kwalifikacji zawodowych, odpowiednio długiego, adekwatnego lub różnorodnego doświadczenia itd. Wszystkie te warunki muszą być jednak proporcjonalne, tzn. konieczne do zapewnienia odpowiedniej jakości realizacji zamówienia i nie mogą być nadmierne, tzn. trudniejsze do spełnienia niż wymagania stawiane wykonawcy, który zdołałby należycie wykonać zadanie określone parametrami zamawiającego.

Art. 115 ust. 2

44. Wyrok z dnia 21 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2312/25, KIO 2313/25, KIO 2342/25, KIO 2363/25

Z przepisów regulujących udzielanie zamówień klasycznych wynika, że warunki udziału w postępowaniu mają być proporcjonalne do przedmiotu zamówienia oraz umożliwiać ocenę zdolności wykonawcy do należytego wykonania zamówienia, w szczególności poprzez wyrażenie ich jako minimalne poziomy zdolności. Ustawodawca w art. 115 ust. 1 pkt 1) ustawy Pzp, jako jedno z możliwych wymagań w odniesieniu do sytuacji finansowej lub ekonomicznej, przewidział obowiązek posiadania określonych minimalnych przychodów rocznych. Jednocześnie w ust. 2 tego przepisu wprost ustalił górną granicę minimalnych rocznych przychodów, jakich zamawiający może wymagać od wykonawcy, kształtując ją na poziomie

dwukrotności wartości zamówienia, niezależnie od okresu realizacji zamówienia. Przy czym, co istotne, w ustawie dopuszczono możliwość przekroczenia tej granicy w należycie uzasadnionych przypadkach, np. wynikających z wysokiego ryzyka związanego z realizacją zamówienia, warunkując to koniecznością przedstawienia w dokumentach zamówienia powodów takiego działania. Zamawiający ma zatem co do zasady swobodę przy kształtowaniu wymaganej wysokości przychodów, będąc ograniczony górnym limitem ustalonym przez ustawodawcę oraz ogólnymi zasadami udzielania zamówień publicznych. Natomiast w przypadku udzielania zamówienia sektorowego (a takim jest przedmiotowe zamówienie) zamawiający nie ma w ogóle obowiązku stosowania art. 115 ust. 2 ustawy Pzp i uwzględniania przy określaniu warunku udziału w postępowaniu górnego limitu przychodów, jakich zamawiający może wymagać od wykonawcy, wynikającego z tego przepisu. Jest natomiast zobowiązany do ustalenia warunków udziału w postępowaniu w sposób umożliwiający ocenę zdolności wykonawcy do realizacji zamówienia i proporcjonalny do przedmiotu zamówienia oraz z zachowaniem zasad ogólnych opisanych w art. 16 i 17 ustawy Pzp.

Art. 117 ust. 2-4

45. Wyrok z dnia 7 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1388/25

Przywołane przepisy zostały skonstruowane w taki sposób, że wprowadzają warunek co do możliwości polegania na zdolnościach poszczególnych członków konsorcjum w postaci rzeczywistego zaangażowania danego podmiotu w realizację określonej części zamówienia. Ww. przepisy ustawy Pzp, wyrok TSUE w sprawie C-387/24, jak również orzecznictwo i doktryna jednoznacznie stanowią, że wykonawca, który ubiegając się o zamówienie legitymuje się doświadczeniem uzyskanym w ramach realizacji zamówienia wspólnie z innym wykonawcą (w konsorcjum), zobowiązany jest powołać tylko takie roboty budowlane, w których wykonaniu bezpośrednio uczestniczył. Przy czym, w przypadku warunku dotyczącego doświadczenia wykonawcy w realizacji robót budowlanych, bezpośrednio uczestnictwo nie może polegać jedynie na nadzorze, doradztwie czy rozliczeniach finansowych. Doświadczenie należy postrzegać w kategoriach faktycznych, a nie prawnych.

46. Wyrok z dnia 9 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1400/25

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy szczególnego podkreślenia wymaga fakt, że w świetle art. 117 ust. 3 ustawy Pzp możliwość powołania się na wykształcenie, kwalifikacje zawodowe lub doświadczenie jednego z wykonawców z grona wspólnie ubiegających się o zamówienie warunkowana jest wykonaniem przez tego wykonawcę tej części zamówienia, do realizacji której dane doświadczenie, wykształcenie, czy kwalifikacje są wymagane. Istotne znaczenie dla dokonywanej

przez Zamawiającego w tym zakresie oceny ma treść oświadczenia, o którym mowa w art. 117 ust. 4 ustawy Pzp, zawierającego deklaracje o podziale zadań pomiędzy poszczególnych członków konsorcjum. Pomiedzy oświadczeniem z art. 117 ust. 4 ustawy Pzp oraz podmiotowymi środkami dowodowymi wykazującymi spełnienie warunków udziału w postępowaniu musi zachodzić korelacja, pozwalająca na właściwe przyporządkowanie określonych elementów zamówienia temu wykonawcy, który legitymuje się wymaganymi zdolnościami. Podkreślić przy tym należy, że to na wykonawcach wspólnie ubiegających się o zamówienie spoczywał będzie ciężar wykazania, że to właśnie konkretni wykonawcy, na których zdolności powołano się celem wykazania spełnienia warunków udziału w postępowaniu, wykonają zamówienie w zakresie, w jakim dane zdolności są wymagane dla jego realizacji. Udział wykonawcy, na którego doświadczenie powołano się w celu spełnienia warunków udziału w postępowaniu nie może mieć charakteru fikcyjnego - wykonawca taki powinien czynnie uczestniczyć w realizacji robót budowlanych, objętych zakresem określonym w warunku udziału w postępowaniu, to na jego doświadczenie powołano się bowiem w celu wykazania, że konsorcjum daje rękojmię należytego wykonania zamówienia, spełniając określone jako warunki udziału w postępowaniu minimalne poziomy zdolności.

47. Wyrok z dnia 14 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2278/25, KIO 2291/25, KIO 2296/25

W orzecnictwie i doktrynie utrwalony jest pogląd, że wykonawca nie może wykazywać się realizacją świadczeń, w których faktycznie i konkretnie nie brał udziału, a które w rzeczywistości zostały wykonane przez innych członków konsorcjum. Takie wytyczne płyną już z wyroku TSUE C-387/14 (Esaprojekt), w którym Trybunał stwierdził, że wykonawca nie może polegać, do celów wymaganego przez instytucję zamawiającą doświadczenia, na realizacji świadczeń przez innych członków grupy wykonawców, w których realizacji faktycznie i konkretnie nie brał udziału. W ślad za wyrokiem TSUE, w orzecnictwie Krajowej Izby Odwoławczej i Sądu Zamówień Publicznych prezentowany jest pogląd, zgodnie z którym w przypadku wykazywania doświadczenia nabywanego w ramach wspólnego ubiegania się o udzielenie zamówienia, wykonawca może powoływać się na tak nabyte doświadczenie tylko w takim zakresie, w jakim współdziałając w konsorcjum samodzielnie wykonał usługi, roboty budowlane, których wykazywane doświadczenie dotyczy (np. wyrok Sądu Okręgowego z 12 czerwca 2023 r., sygn. akt XXIII Zs 29/23). Emanacją stanowiska prezentowanego w orzecnictwie jest treść art. 117 ust. 2 i 3 ustawy Pzp zobowiązujący członków konsorcjum do osobistego wykonania części zamówienia, do których realizacji wymagane są zdolności przedłożone przez te podmioty na etapie postępowania. Regulacje te wprowadzają warunek co do możliwości polegania na zdolnościach poszczególnych członków grupy w postaci rzeczywistego zaangażowania danego członka w etap realizacji odpowiedniej części zamówienia. Jako że spełnienie tego warunku będzie możliwe do zweryfi-

kowania dopiero po zawarciu umowy, na etapie postępowania o udzielenie zamówienia publicznego obowiązuje dodatkowy wymóg w postaci złożenia oświadczenia wykonawcy, z którego wynika przypisanie określonym członkom konsorcjum obowiązku wykonania poszczególnych części zamówienia.

Art. 118 ust. 1

48. Wyrok z dnia 13 marca 2025 r., sygn. akt: KIO 302/25

Zgodnie z orzecznictwem KIO, o tym, czy wykonawca dysponuje osobami zdolnymi do wykonania zamówienia, rozstrzyga więc prawna pomiędzy nim a tymi osobami. Jeżeli tytułem prawnym do powołania się przez wykonawcę na dysponowanie osobami zdolnymi do wykonania zamówienia jest stosunek prawny istniejący bezpośrednio pomiędzy wykonawcą a osobą, na której dysponowanie wykonawca się powołuje, mamy do czynienia z dysponowaniem bezpośrednim. Nie zachodzi w takim przypadku powoływanie się na zasoby, gdyż nie występują zasoby podmiotów trzecich. Bez znaczenia pozostaje także, jaki dokładnie stosunek prawny łączy wykonawcę z tą osobą. Może to być umowa o pracę, umowa cywilnoprawna czy samozatrudnienie. Natomiast z pośrednim dysponowaniem osobami zdolnymi do wykonania zamówienia mamy do czynienia w sytuacji, gdy więc prawna łączy wykonawcę z podmiotem (osobą) dysponującą tymi właśnie osobami. Innym słowy wykonawca zawiera umowę z podmiotem (osobą fizyczną, prawną lub inną jednostką organizacyjną), w którego władaniu czy dyspozycji znajduje się osoba zdolna do wykonania zamówienia i ten podmiot zobowiązuje się do udostępnienia swoich zasobów.

49. Wyrok z dnia 12 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1508/25

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 118 ust.1 w zw. z art. 117 ust.2 - przez uznanie, że korzystanie X z zasobu podmiotu trzeciego przy wykonaniu części zamówienia nie jest korzystaniem ze zdolności technicznej lub zawodowej, skład orzekający wyjaśnia, że możliwość polegania na zdolnościach innych podmiotów została w art. 118 ograniczona tylko do sytuacji ekonomiczno-finansowej oraz zdolności techniczno-zawodowych w rozumieniu art. 115 i art. 116 pzp. Wykonawca nie może zatem wykorzystać zasobów podmiotu trzeciego w celu wykazania spełnienia warunków dotyczących zdolności do występowania w obrocie gospodarczym (art. 113) oraz uprawnień do prowadzenia określonej działalności gospodarczej lub zawodowej (art. 114).

50. Wyrok z dnia 21 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1621/25

(...) Zamawiający może uznać, że „dane zamówienie jest niepodzielne, czyli że musi zostać zrealizowane przez jednego i tego samego wykonawcę, oraz że wykluczenie możliwości polegania na doświadczeniu większej liczby wykonawców

jest związane z przedmiotem danego zamówienia, które musi więc zostać zrealizowane przez jednego wykonawcę, oraz proporcjonalne do niego”, tj. może w przypadku specyficznych zamówień w uzasadniony sposób wymagać, aby minimalny poziom kwalifikacji został osiągnięty przez jeden podmiot gospodarczy lub stosownie do okoliczności przez odwołanie się do ograniczonej liczby podmiotów gospodarczych, o ile wymóg ten jest związany z przedmiotem danego zamówienia i jest w stosunku do niego proporcjonalny, a wykazania określonych zdolności nie da się uzyskać przez proste połączenie potencjałów. Zasada przejrzystości i zasada równego traktowania wykonawców, wymagają jednak, aby Zamawiający – wprowadzając tego rodzaju ograniczenie – dał temu wyraz w dokumentach zamówienia. Zgodnie z zasadą przejrzystości wszystkie warunki i zasady postępowania w sprawie udzielenia zamówienia muszą być określone w sposób jasny, precyzyjny i jednoznaczny w ogłoszeniu o zamówieniu lub w specyfikacji warunków zamówienia, tak by umożliwić wszystkim rozsądnie poinformowanym i wykazującym zwykłą staranność wykonawcom zrozumienie ich dokładnego zakresu i dokonanie ich wykładni w taki sam sposób (por. m.in. wyrok TSUE z dnia 14 grudnia 2016 r., *Connexion Taxi Services*, C-171/15, pkt 40, wyrok z dnia 14 stycznia 2021 r., *RTS infra BVBA*, C-387/19, pkt 35). Warto wskazać w tym kontekście także na wyrok TSUE z dnia 2 maja 2019 r., *Lavorgna*, C-309/18, pkt 20), gdzie stwierdzono, że „zasadę równego traktowania i obowiązek przejrzystości należy interpretować w ten sposób, iż stoją one na przeszkodzie wykluczeniu wykonawcy z przetargu publicznego wskutek niedopełnienia przez niego obowiązku, który nie wynika wyraźnie z dokumentacji przetargowej lub obowiązującej krajowej ustawy, lecz z wykładni tej ustawy i tej dokumentacji, a także z mechanizmu uzupełniania przez krajowe organy administracji lub sądownictwa administracyjnego występujących w tej dokumentacji luk.” (...)

W ocenie Izby Zamawiający błędnie uznał, że skoro nie napisał wprost w SWZ, że dopuszcza możliwość sumowania potencjałów, to należało w sposób domyślny przyjąć, że istnieje zakaz łączenia zasobów, a warunek udziału w postępowaniu jest niepodzielny. Tymczasem w ocenie Izby jest odwrotnie – na gruncie przepisów ustawy Pzp, to sumowanie potencjałów jest regułą, a więc jeśli Zamawiający chciał wprowadzić w tym zakresie stosowne ograniczenie, to powinno ono jednoznacznie wynikać z treści SWZ. Przy czym obowiązkiem Zamawiającego, jak już wyżej wskazano, jest w takim wypadku zagwarantowanie, że wprowadzone ograniczenie będzie związane z przedmiotem danego zamówienia, proporcjonalne w stosunku do niego, a wykazania określonych zdolności nie da się uzyskać przez proste połączenie potencjałów. Uprawnieniem wykonawców jest zaś to, by ewentualnie poddać tak ukształtowane ograniczenie kontroli Krajowej Izby Odwoławczej, jeżeli nie znajduje ono uzasadnienia w przedmiocie zamówienia. Oczywiście dla oceny spełnienia przez wykonawców warunku udziału w postępowaniu w sytuacji łączenia potencjałów istotne znaczenie będzie miała także literalna treść warunku, do każdego przypadku należy bowiem podchodzić indywidualnie.

Art. 118 ust. 2 - 4**51. Wyrok z dnia 26 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 302/25**

Fakt, że zgodnie z wyjaśnieniami Odwołujących złożonymi na etapie badania rażąco niskiej ceny, koszty sprzętu udostępnionego wykonawcy przez ww. podmioty będzie ponosił podmiot trzeci nie oznacza jeszcze, że stosunek łączący wykonawcę z podmiotami udostępniającymi zasoby nie gwarantuje rzeczywistego dostępu wykonawcy do tych zasobów. Zamawiający sam wskazał, iż Konsorcjum A powołało się w tym zakresie na stosunek najmu, w ramach którego, zgodnie z art. 659 § 1 Kodeksu cywilnego, wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz.

Nie ma wątpliwości, iż w realiach niniejszej sprawy, stosunek najmu zawarty na czas realizacji zamówienia, a dotyczący oddania sprzętu do używania gwarantuje wykonawcy rzeczywisty dostęp do niego. W tym zakresie, Zamawiający był zresztą uprawniony wyłącznie do badania treści zobowiązania podmiotu udostępniającego zasoby lub innego Podmiotowego Środka Dowodowego, o których mowa w pkt 15.1 lit. c) IDW dołączanego do oferty wykonawcy. Zamawiający w treści SWZ nie zastrzegł, że celem wykazania, że wykonawca będzie miał zagwarantowany rzeczywisty dostęp do zasobów, wykonawca powinien złożyć inny dokument, w tym umowę pomiędzy podmiotem udostępniającym a wykonawcą. Nadto, Zamawiający pomija, iż istnieją różnego rodzaju konstrukcje stosunków obligacyjnych, w ramach których czynsz najmu może płacić inny podmiot niż najemca. W szczególności, zgodnie z art. 392 Kodeksu cywilnego, jeżeli osoba trzecia zobowiązała się przez umowę z dłużnikiem zwolnić go od obowiązku świadczenia, jest ona odpowiedzialna względem dłużnika za to, że wierzyciel nie będzie od niego żądał spełnienia świadczenia.

W tym kontekście, fakt, że koszty najmu zostały uwzględnione w ofercie podwykonawcy B nie oznacza, że Konsorcjum A nie będzie miało zagwarantowanego rzeczywistego dostępu do sprzętu udostępnionego przez X, Y oraz Z, skoro z zobowiązania tych podmiotów wynika, że udostępnią Konsorcjum A sprzęt w oparciu o stosunek najmu na cały okres realizacji zamówienia, a tym samym – zobowiązują się do oddania Odwołującym tego sprzętu do używania, zaś zobowiązanie to nie zostało w żaden sposób ograniczone, a bynajmniej nie wynika to z materiału dowodowego sprawy.

52. Wyrok z dnia 7 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2256/25

Art. 118 ust. 2 ustawy uzależnia bowiem możliwość powołania się w zakresie doświadczenia na zdolności innego podmiotu, tylko pod warunkiem, że podmiot udostępniający zasób wykona roboty budowlane, do realizacji których te zdolności są wymagane. W tej sprawie odwołujący za pomocą oświadczenia podmiotu

trzeciego wykazał jedynie, że doszło do przekazania doświadczenia podmiotu udostępniającego w węższym zakresie niż wynikający z zakresu udostępnianego doświadczenia. Co oznacza, że podmiot trzeci wykona mniejszy zakres robót budowlanych niż ten do którego zdolności wymagał zamawiający. Nie mają tu znaczenia dywagacje stron co do wyczerpywania lub nie zakresem podwykonawstwa całości przedmiotu zamówienia lub jego części. Jeśli bowiem odwołujący uważał, że postawiony warunek jest tożsamy z całością zakresu zamówienia i narusza art. 112 ust. 1 ustawy w takim zakresie w jakim ten przepis zawiera nakaz takiego sformułowania warunków udziału, aby określały one minimalne poziomy zdolności, to powinien był skarżyć treść warunku przed upływem terminu składania ofert. Podnoszenie na obecnym etapie, że warunek dotyczący budowy, przebudowy rozbudowy drogi wymaga faktycznie wykonania całego zakresu przedmiotu zamówienia jest, w ocenie KIO, argumentacją spóźnioną, która nie może być wzięta pod uwagę na obecnym etapie. Teraz tak zamawiający jak i KIO mogą tylko zbadać to, czy zakres udostępnianego doświadczenia i zakres przyszłego podwykonawstwa gwarantują wykonanie przedmiotu zamówienia w części odpowiadającej wymaganemu doświadczeniu przez podmiot, który to doświadczenie faktycznie nabył. Wynik tego badania jest w tym przypadku niekorzystny dla odwołującego, bo zakres podwykonawstwa jest węższy niż zakres udostępnionego doświadczenia.

Art. 121

53. Wyrok z dnia 2 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2093/25, KIO 2125/25

(...) dostrzeżenia wymaga, że Ustawodawca w Oddziale 3 „Udostępnienie zasobów” ustawy pzp uregulował uprawnienie zamawiającego do zastrzeżenia obowiązku osobistego wykonania przez wykonawcę kluczowych zadań, Zdaniem Izby, nie ulega wątpliwości, że umiejscowienie dyspozycji tego przepisu nie jest przypadkowa i stanowi wyjątek od zasady umożliwiającej poleganie na zasobach podmiotu trzeciego na potrzeby spełnienia warunku udziału w postępowaniu. Izba zwraca uwagę, że tylko taka wykładnia powołanych przepisów zapewnia ich spójność. Uregulowania te mają na celu zapewnienie, że to podmiot doświadczony będzie realizował zamówienie. Jeśliby uznać za właściwe, że w zakresie zadań zastrzeżonych do osobistego wykonania przez wykonawcę możliwe jest powołanie się na zasoby podmiotu trzeciego celem spełnienia warunku, to nie wykonawca a podmiot trzeci musiałby wykonać zamówienie, co niechybnie naruszałoby zastrzeżenie osobistego wykonania zadań. Natomiast jeśliby to wykonawca realizował zastrzeżone prace a nie podmiot trzeci, na którego doświadczenie wykonawca się powoływał na potrzeby spełnienia warunku to prowadziłoby do sytuacji, kiedy przedmiot zamówienia wykonywałby podmiot nieposiadający wymaganego doświadczenia, co niweczyłoby sens stawiania warunków udziału w postępowaniu. Powyższe prowadzi do jednoznacznej konstatacji, że w odniesieniu do zadań, któ-

re zostały zastrzeżone do osobistego wykonania przez wykonawcę i pokrywają się z określonym w postępowaniu warunkiem doświadczenia, to wykonawca zarówno ten warunek i jak i te zadania musi spełnić i wykonać samodzielnie.

54. Wyrok z dnia 29 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2442/25

Powołanie się na zasoby podmiotu trzeciego stanowi uprawnienie wykonawcy a jednocześnie wyjątek od zasady, że to wykonawca składający ofertę powinien posiadać niezbędne zasoby potrzebne do realizacji zamówienia. Mając to na uwadze ustawodawca przewidział szczególną regulację, że w odniesieniu do warunków dotyczących wykształcenia, kwalifikacji zawodowych lub doświadczenia wykonawcy mogą polegać na zdolnościach podmiotów udostępniających zasoby, jeśli podmioty te wykonują roboty budowlane lub usługi, do realizacji których te zdolności są wymagane. Ograniczenie tej możliwości znajduje zastosowanie w sytuacji, gdy zamawiający, tak jak ma to miejsce w przedmiotowym postępowaniu, zastrzega obowiązek osobistego wykonania przez wykonawcę kluczowych części zamówienia na roboty budowlane, w tym przypadku na roboty asfaltowe.

Art. 122

55. Wyrok z dnia 4 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2164/25

Nie sposób podzielić stanowiska Odwołującego, że nieprzedstawienie zobowiązania podmiotu udostępniającego zasoby Zamawiający powinien ocenić jako nieskuteczne powołanie się na te zasoby, co powinno skutkować skierowaniem kolejnego wezwania do wykazania samodzielnego spełniania warunków udziału w postępowaniu. Przepis art. 122 ustawy Pzp stanowi, że jeżeli zdolności techniczne lub zawodowe, sytuacja ekonomiczna lub finansowa podmiotu udostępniającego zasoby nie potwierdzają spełniania przez wykonawcę warunków udziału w postępowaniu lub zachodzą wobec tego podmiotu podstawy wykluczenia, zamawiający żąda, aby wykonawca w terminie określonym przez zamawiającego zastąpił ten podmiot innym podmiotem lub podmiotami albo wykazał, że samodzielnie spełnia warunki udziału w postępowaniu. Podkreślenia wymaga, że dyspozycja tego przepisu obejmuje sytuacje, w których zasoby podmiotu udostępniającego są oceniane negatywnie pod względem merytorycznym, tj. zasoby tego podmiotu nie są wystarczające do wykazania spełniania warunków udziału w postępowaniu lub zachodzą wobec tego podmiotu podstawy wykluczenia. Żadna z tych okoliczności w przedmiotowej sprawie nie została stwierdzona – Zamawiający nie ustalił, że X nie ma zdolności odpowiadających warunkom udziału w postępowaniu ani że podlega wykluczeniu. Zaistniała natomiast nieprawidłowość natury formalnej, tj. nieprzedstawienie – wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 118 ust. 3 ustawy Pzp – niezbędnego dokumentu, jakim jest zobowiązanie do udostępnienia zasobów, co powinno być usunięte w trybie wezwania z art. 128 ust. 1 ustawy Pzp.

Nie można natomiast zaakceptować poglądu, zgodnie z którym wykonawca, który zignorował wezwanie do uzupełnienia brakującego zobowiązania podmiotu trzeciego ma prawo domagać się kolejnego wezwania, skierowanego czy to w trybie art. 128 ust. 1 czy art. 122 ustawy Pzp.

Niezależnie od powyższego, Izba podziela prezentowane w doktrynie i orzecznictwie stanowisko, że art. 122 ustawy Pzp nie stanowi odrębnej podstawy wezwania wykonawcy do uzupełnienia podmiotowych środków dowodowych w celu wykazania spełniania samodzielnie warunków udziału w postępowaniu w stosunku do przewidzianej w art. 128 ust. 1 ustawy Pzp, a odmienna interpretacja byłaby sprzeczna z zasadą jednokrotnego wezwania do uzupełniania oświadczeń lub dokumentów potwierdzających spełnianie warunków udziału w postępowaniu (...).

Art. 123

56. Wyrok z dnia 1 sierpnia 2025 r., sygn. akt: KIO 2580/25, KIO 2582/25

Izba mając na uwadze powyższe okoliczności, zgodziła się z ustaleniami Zamawiającego podanymi w decyzji z dnia 12 czerwca 2025 r. o odrzuceniu oferty wykonawcy X na podstawie art. 226 ust. 1 pkt 2 lit. b w zw. z art. 123 ustawy Pzp. Odwołujący rozszerzył zakres korzystania z zasobów podmiotu udostępniającego ponad wynikający z treści oferty, z uwagi na wskazanie, że podmiot udostępniający zasoby będzie realizował usługi poprzez delegowanie do pracy Inżyniera Kontraktu, tj. osoby wymaganej w świetle warunku udziału w postępowaniu opisanego w pkt 8.2.4 ppkt 2 TOM I SWZ, co w świetle art. 123 ustawy Pzp było niedopuszczalne. Stosownie do art. 123 ustawy Pzp, wykonawca nie może, po upływie terminu składania ofert, powoływać się na zdolności lub sytuację podmiotów udostępniających zasoby, jeżeli na etapie składania ofert nie polegał on w danym zakresie na zdolnościach lub sytuacji podmiotów udostępniających zasoby. Tak jak zasadnie wskazywał Zamawiający, (1) w sytuacji gdy w momencie składania oferty wykonawca opierał się jedynie na własnych zdolnościach, to nie jest on uprawniony do powoływania się w późniejszym terminie na zdolności podmiotów trzecich oraz (2) nawet jeżeli wykonawca od początku polegał na określonych zdolnościach lub sytuacji podmiotów trzecich, to nie może po złożeniu oferty powoływać się na zasoby podmiotu trzeciego w szerszym zakresie niż został zadeklarowany w ofercie. (...) Wykonawca X przedkładając nowy Wykaz osób dążył do zmiany treści zobowiązania, które pierwotnie złożone z ofertą nie obejmowało zdolności technicznej dotyczącej osób.

57. Wyrok z dnia 5 sierpnia 2025 r., sygn. akt: KIO 2650/25

Porównując zobowiązanie X z zobowiązaniem Y Izba stwierdziła, że Uczestnik postępowania rozszerzył zakres wsparcia, który miałby otrzymać od podmiotu udostępniającego zasoby. Zdaniem składu orzekającego dokonana zmiana jest

niedopuszczalna na gruncie art. 123 ustawy Pzp. Zastąpienie podmiotu udostępniającego zasoby w oparciu o art. 122 ustawy Pzp nie oznacza, że kolejny podmiot może zmienić zakres realizacji zamówienia, których wskazane zdolności dotyczą. Inaczej rzecz ujmując, skoro wraz z ofertą Uczestnik postępowania przedłożył zobowiązanie X w zakresie jak w zobowiązaniu, to w odpowiedzi na wezwanie z art. 122 ustawy Pzp wykonawca nie może przedłożyć zobowiązania nowego podmiotu w szerszym zakresie. (...)

Przy czym, Zamawiający, co było bezsporne, skierował do Uczestnika postępowania wezwanie na podstawie art. 128 ust. 1 w zw. z art. 122 ustawy Pzp. W odpowiedzi na wezwanie, Uczestnik postępowania zastąpił X innym podmiotem, przedkładając nowe zobowiązanie, z którego wynika szerszy zakres zasobów w stosunku do treści oferty. W konsekwencji ofertę Uczestnika postępowania należało odrzucić.

Art. 128 ust. 1

58. Wyrok z dnia 12 marca 2025 r., sygn. akt: KIO 696/25

(...) odrzucając ofertę jako niezgodną z przepisami Ustawy, zamawiający zaniechał wcześniejszego wezwania do uzupełnienia podmiotowych środków dowodowych w celu wykazania, że wykonawca spełnia warunki udziału w postępowaniu. Zamawiający oceniając zobowiązanie podmiotu do udostępnienia zasobów za niewystarczające dla wykazania spełnienia warunku udziału w postępowaniu zobowiązany był na podstawie art. 128 Ustawy wezwać wykonawcę do uzupełnienia podmiotowych środków dowodowych, co umożliwiłoby zarówno uzupełnienie samego zobowiązania (jeżeli zawierałoby ono braki), jak również wykazanie, że odwołujący samodzielnie lub z powołaniem na potencjał innego podmiotu, spełnia warunek dotyczących doświadczenia. (...) co do zasady, wadliwym było samo uznanie, że skutkiem oceny niedostatecznego zaangażowania podmiotu trzeciego w realizację jest uznanie oferty za niezgodną z przepisami Ustawy, w sytuacji gdy zobowiązanie to stanowiło podmiotowy środek dowodowy, a na zamawiającym spoczywałby obowiązek uzupełnienia oceny podmiotowej wykonawcy.

59. Wyrok z dnia 29 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1418/25

Reasumując, w ocenie Izby, przystępujący jako profesjonalny podmiot, będący w posiadaniu SWZ, gdzie wszystkie wymagania zostały przez zamawiającego dokładnie opisane oraz dysponując odpowiedziami zamawiającego na zadawane pytania, był świadomy i mógł w sposób prawidłowy ustalić zakres informacji, jakie należy przekazać zamawiającemu w dokumencie JEDZ. Zamawiający w wezwaniu do uzupełnienia dokumentów w trybie przepisu art. 128 ust. 1 ustawy Pzp ma obowiązek doprecyzowania stwierdzonych wadliwości w dokumentach przekazywanych przez wykonawcę, ale tylko w przypadku, gdy z okoliczności sprawy

wynikają konkretnie zidentyfikowane wady. Izba nie podziela stanowiska zamawiającego, że nieprzytoczenie pełnej treści SWZ w wezwaniu do uzupełnienia dokumentów (art. 128 ust.1 ustawy Pzp) stanowi przesłankę sanującą czynność zamawiającego do ponownego wezwania wykonawcy. Dopuszczalność jednokrotności wzywania wykonawców do uzupełniania dokumentów została jednolicie wypracowana przez orzecznictwo i doktrynę i nie budzi wątpliwości.

60. Wyrok z dnia 6 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1416/25

Nie sposób natomiast podzielić interpretacji art. 128 ust. 1 pzp, którą potwierdził na pytanie składu orzekającego Odwołujący na rozprawie, że jeżeli za pierwszym razem powodem wezwania było niezłożenie w ogóle dokumentu i w odpowiedzi na nie został on złożony, ale zawierał błędy lub był niekompletny (np. z powodu niewłaściwej formy), wezwanie do poprawienia czy uzupełnienia tego braku nie narusza zasady jednokrotności wezwania. Innymi słowy, oczywiście błędna i nieznajdująca oparcia w doktrynie i orzecznictwie jest interpretacja, jakoby zasada ta dotyczyła odrębnie uzupełnienia niezłożonego w ogóle dokumentu, odrębnie jego poprawienia i odrębnie jego uzupełnienia. Odwołujący zdaje się zupełnie nie dostrzegać, że taka wykładnia stoi w sprzeczności z powyżej wskazanymi podstawowymi zasadami prowadzenia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, gdyż w rzeczywistości dopuszcza nawet trzykrotne, niejako kaskadowe stosowanie procedury z art. 128 ust. 1 pzp w odniesieniu do tego dokumentu, w sytuacji gdy dopiero dokument złożony na pierwsze wezwanie w tym trybie okaże się błędny lub niekompletny.

Normy prawne wynikające z art. 226 ust. 1 pkt 2 lit. b-c ustawy pzp nakazują zamawiającemu odrzucenie oferty, jeżeli została złożona przez wykonawcę nie spełniającego warunków udziału w postępowaniu lub takiego, który nie złożył w przewidzianym terminie m.in. podmiotowego środka dowodowego potwierdzającego spełnianie warunku udziału w postępowaniu. Przy czym skoro na wykonawcy spoczywa ciężar udowodnienia spełniania warunków udziału w postępowaniu za pomocą określonych środków dowodowych, również w przypadku niepodołania temu formalnemu obowiązkowi, wykonawcę należało uznać za nie spełniającego tych warunków. Innymi słowy, zamawiający ma uprawnienie i obowiązek wykluczenia z postępowania wykonawcy, gdy stwierdzi, że złożony w wyniku wezwania w trybie art. 128 ust. 1 pzp podmiotowy środek dowodowy nie potwierdza spełnienia tych warunków, czy to ze względu na niewłaściwą treść, czy z powodu niedochowania wymaganej formy, względnie z obu tych powodów jednocześnie. Nie ma przy tym znaczenia, czy wykonawca obiektywnie rzecz biorąc mógłby spełnić te warunki, gdyby złożył inne, inaczej sformułowane lub we właściwej formie dokumenty lub oświadczenia.

61. Wyrok z dnia 7 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2269/25

Po pierwsze, art. 128 ust. 1 ustawy pzp jest bowiem transpozycją do polskiego porządku prawnego regulacji unijnej, ujętej w art. 56 ust. 3 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. L 94 z 28.3.2014 ze zm.). Zgodnie z tym przepisem, jeżeli informacje lub dokumentacja, które mają zostać złożone przez wykonawców, są lub wydają się niekompletne lub błędne, lub gdy brakuje konkretnych dokumentów, instytucje zamawiające mogą – chyba że przepisy krajowe wdrażające niniejszą dyrektywę stanowią inaczej – zażądać, aby dani wykonawcy złożyli, uzupełnili, doprecyzowali lub skompletowali stosowne informacje lub dokumentację w odpowiednim terminie, pod warunkiem że takie żądania zostaną złożone przy pełnym poszanowaniu zasad równego traktowania i przejrzystości.

Po drugie, użycie w art. 128 ust. 1 pzp kategoriycznego sformułowania „wzywa” oznacza, że zamawiający nie ma dowolności w stosowaniu tego przepisu. Jeśli w określonym stanie faktycznym zostanie spełniona jedna z przesłanek warunkująca stosowania tego przepisu, zamawiający ma obowiązek wezwać wykonawcę do odpowiednio złożenia, poprawienia lub uzupełnienia stosownych oświadczeń lub dokumentów (zob. także uzasadnienie wyroku Izby z 7 lipca 2022 r. sygn. akt KIO 1642/22). Natomiast art. 128 ust. 4 pzp przewiduje jedynie możliwość żądania wyjaśnień dotyczących treści oświadczeń lub dokumentów określonych w tym przepisie. Żądanie złożenia wyjaśnień ma więc charakter fakultatywny, choć w przypadku wystąpienia obiektywnej potrzeby żądania wyjaśnień zamawiający zobligowany jest jednak do wystosowania takiego żądania. (...).

Po trzecie, w konsekwencji brak zastosowania przez zamawiającego art. 128 ust. 1 pzp powoduje, że odrzucenie oferty z powodu okoliczności określonych w art. 226 ust. 1 pkt 2 pzp, bez wcześniejszego wezwania do złożenia, poprawienia, uzupełnienia (a w uzasadnionych przypadkach dodatkowo również wyjaśnienia w trybie art. 128 ust. 4 pzp) oświadczeń lub dokumentów określonych w art. 128 ust. 1 pzp, jest przedwczesne i niezgodne z przepisami ustawy pzp. (...)

Po czwarte, wezwanie do złożenia, uzupełnienia lub poprawienia oświadczeń lub dokumentów wymienionych w art. 128 ust. 1 pzp może być dokonywane tylko raz w stosunku do tej samej nieprawidłowości dotyczącej określonego oświadczenia lub dokumentu. Powyższe wynika z obowiązku stosowania zasad uczciwej konkurencji i równego traktowania wykonawców oraz przejrzystości postępowania. Jednakże wezwanie powinno precyzyjnie wskazywać uchybienia, jakich dopuścił się wykonawca, sposób ich usunięcia poprzez wskazanie, czy powinno mieć miejsce złożenie, poprawienie lub uzupełnienie określonych oświadczeń lub dokumentów, a także określać termin i formę, w jakiej nieprawidłowości powinny być usunięte. W przypadku niedochowania któregoś z tych wymogów, w szczególności w przypadku nieprecyzyjnego lub niekompletnego wezwania, możliwe (a nawet konieczne) jest ponowienie tej czynności przez zamawiającego. Natomiast wezwanie do

wyjaśnień podmiotowych środków dowodowych można wystosować wielokrotnie, nawet w odniesieniu do tego samego braku dokumentu czy oświadczenia. Jednocześnie wezwanie do wyjaśnień, jako oparte o odrębną podstawę prawną (tj. art. 128 ust. 4 pzp) nie może być poczytane za wypełnienie obowiązku wynikającego z art. 128 ust. 1 pzp, nawet jeżeli dotyczyło tych samych okoliczności.

Art. 128 ust. 4

62. Wyrok z dnia 25 marca 2025 r., sygn. akt: KIO 727/25, KIO 732/25, KIO 737/25, KIO 739/25

Należy wskazać w tym miejscu, że jakkolwiek dyspozycja art. 128 ust. 4 ustawy Pzp uprawnia zamawiającego do wzywania wykonawców do składania wyjaśnień treści złożonych dokumentów, niemniej jednak wezwanie takie będzie nieuprawnione, jeśli skutkiem takiego wezwania ma być oczywista zmiana czy uzupełnienie treści dokumentu, który został wcześniej uzupełniony na wezwanie w trybie art. 128 ust. 1 ustawy Pzp. W przedmiotowym postępowaniu taki przypadek właśnie zachodzi. Wezwanie X do wyjaśnień treści uzupełnionego Wykazu osób, który jak sam wskazał w treści pisma zamawiający nie potwierdzał spełnienia warunku w zakresie dysponowania osobami, stanowiłoby obejście przepisu art. 128 ust. 1 ustawy Pzp, dopuszczającego tylko czynność jednokrotnego wezwania do uzupełnienia dokumentów.

63. Wyrok z dnia 2 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 1413/25

Opieranie się przez zamawiających tylko na oświadczeniach i dokumentach składanych przez wykonawców, mimo istniejących wątpliwości co do rzeczywistego lub należytego wykonania danego przedsięwzięcia, mogłoby prowadzić do sytuacji, w której wybór wykonawcy spełniającego warunki udziału w postępowaniu byłby fikcją, a zamawiający byłiby zmuszeni do udzielenia zamówień wykonawcom wybranym niezgodnie z przepisami ustawy Pzp (art. 17 ust. 2 ustawy Pzp). Izba zwraca zatem uwagę że ustawa Pzp z jednej strony daje zamawiającemu narzędzia do takiej weryfikacji, a z drugiej przewiduje konsekwencje dla wykonawcy który wprowadza zamawiającego w błąd. Stąd też podjęcie czynności badania spornej usługi w szerokim zakresie Izba w okolicznościach tej sprawy uznała za prawidłowe.

Art. 128 ust. 5

64. Wyrok z dnia 25 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2462/25, KIO 2479/25

O ile referencje służą potwierdzeniu należytego wykonania zamówienia wskazanego w wykazie dostaw i nie muszą zawierać wszystkich informacji potrzebnych ocenie spełnienia warunku udziału w postępowaniu, tym niemniej z wykazu dostaw

takie informacje powinny wynikać. (...) Rolą art. 128 ust. 5 ustawy (...) nie jest poprawienie lub uzupełnienie podmiotowego środka dowodowego złożonego przez wykonawcę, a zweryfikowanie informacji przedstawianych przez wykonawcę poprzez bezpośrednie zwrócenie się do podmiotu, który jest w posiadaniu informacji lub dokumentów istotnych w tym zakresie dla oceny spełniania przez wykonawcę w tym przypadku warunków udziału w postępowaniu, o przedstawienie takich informacji lub dokumentów. Przy czym należy podkreślić, że Zamawiający błędnie powołuje się na art. 128 ust. 5 ustawy Pzp też ze względu na to, że samodzielne wyszukanie informacji na temat postępowania referencyjnego – jak np. pobranie SWZ ze strony internetowej prowadzonego postępowania – nie wypełnia dyspozycji ww. przepisu, który jak już wskazano polega na zwróceniu się do podmiotu posiadającego wiedzę w danym zakresie). Jednocześnie, choć Zamawiając ma rzecz jasna prawo weryfikować prawdziwość informacji podanych przez wykonawcę celem wykazania warunku udziału w postępowaniu, to uprawnienie Zamawiającego wynikające z art. 128 ust. 5 ustawy Pzp nie może jednak „wyręczać” wykonawcy od obowiązków należytego wypełnienia wykazu dostaw.

Art. 137 ust. 6

65. Wyrok z dnia 8 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1348/25

Należy stwierdzić, że w przypadku, gdy w odwołaniu zarzucono naruszenie art. 137 ust. 6 Pzp poprzez „zaniechanie przedłużenia terminu składania ofert o czas niezbędny do przygotowania oferty”, dla stwierdzenia naruszenia tego przepisu nie jest wystarczające przedstawienie w odwołaniu ogólnych twierdzeń, iż okres, o jaki przedłużono termin składania ofert nie jest wystarczający dla przygotowania oferty, lecz konieczne jest wykazanie, że przez wykonawców przygotowanie ofert w tym terminie nie jest możliwe.

Art. 177 ust. 2

66. Wyrok z dnia 21 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2312/25, KIO 2313/25, KIO 2342/25, KIO 2363/25

Izba wskazuje, że celem kryteriów selekcji w przypadku postępowania prowadzonego w trybie dialogu konkurencyjnego jest dokonanie prekwalfikacji wykonawców niepodlegających wykluczeniu i spełniających warunki udziału w postępowaniu i zaproszenie do dialogu tych wykonawców, którzy - posiadając stosowne kwalifikacje, wiedzę i doświadczenie – w najwyższym stopniu zapewnią efektywność prowadzonego dialogu oraz dadzą wysoką gwarancję należytej realizacji zamówienia. Ustawodawca co do zasady pozostawił instytucjom zamawiającym swobodę decyzji w zakresie sformułowania kryteriów selekcji, z zastrzeżeniem, że kryteria te muszą być obiektywne i niedyskryminacyjne, a zamawiający zo-

bowiązani są każdorazowo respektować zasady ogólne udzielania zamówień publicznych. Oceniając obiektywizm i niedyskryminację kryteriów selekcji należy mieć na uwadze przede wszystkim to, czy znajdują one uzasadnienie w przedmiocie zamówienia, jego charakterze i specyfice oraz to, czy faktycznie sposób ich skonstruowania doprowadzi do zakwalifikowania do dialogu konkurencyjnego tych wykonawców, których udział wniesie do tego dialogu wartość dodaną i którzy posiadają wyższy niż minimalny (zakreślony warunkami udziału w postępowaniu) poziom zdolności do wykonania zamówienia na oczekiwanym poziomie jakości.

Art. 214 ust. 1 pkt 1 lit. a

67. Uchwała z dnia 16 maja 2025 r., sygn. akt: KIO/KD 6/25

W ocenie Izby uzasadnienie przedstawione przez zamawiającego nie wskazuje, że ze względów technicznych o obiektywnym charakterze nie jest możliwe wykonanie zamówienia przez innego wykonawcę niż X. Jak wskazuje KIO, przesłanka wykonania zamówienia przez jednego wykonawcę musi być więc zobiektywizowana, a przyczyny techniczne powinny zachodzić, gdy niezbędnie konieczne jest posiadanie szczególnych kwalifikacji, sprzętu lub innego wyposażenia, a wykonanie zamówienia przez innego wykonawcę jest ze względów technicznych rzeczywiście niemożliwe, a nie tylko utrudnione (Uchwała KIO z dnia 30 grudnia 2009 r., KIO/KD 54/09).

Tymczasem Zamawiający w wyjaśnieniach z dnia 10 maja 2024 r. wskazał, że spółka X pełni dla przedmiotowego zadania inwestycyjnego funkcję Inżyniera Kontraktu, a więc posiada całość dokumentacji projektowej oraz dokładną wiedzę na temat etapu realizacji inwestycji i jej bieżących problemów, co umożliwia natychmiastowe pełnienie usługi. Co więcej przez okres ponad 7 miesięcy pełnienia funkcji Inżyniera Kontraktu w/w spółka zapoznała się na wysokim poziomie szczegółowości z całością dokumentacji projektowej przedmiotowego zadania inwestycyjnego. Jak słusznie zauważył Prezes UZP, w stanie faktycznym sprawy nie mamy do czynienia z sytuacją faktycznego monopolu wykonawcy, ale z subiektywnym przekonaniem Zamawiającego, że z uwagi na przyczyny organizacyjne X będzie w stanie najszybciej przystąpić do wykonania przedmiotowego zamówienia i najefektywniej je wykonać. Taka ocena zdarzeń nie upoważnia jednak do przyjęcia, że zamówienie może być udzielone na podstawie omawianej przesłanki w trybie z wolnej ręki.

Wskazując na powyższe Izba stwierdziła, że w rozpoznawanym przypadku nie zaszyły przesłanki udzielenia zamówienia z wolnej ręki, wskazane w art. 214 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy Pzp.

Art. 214 ust. 1 pkt 5**68. Uchwała z dnia 16 maja 2025 r., sygn. akt: KIO/KD 6/25**

Wykonanie zamówienia to wykonanie zobowiązania wynikającego z zawartej umowy o udzielenie zamówienia publicznego, zgodnie z treścią tejże umowy. Należy zatem rozważyć, czy w rozpoznawanym przypadku, z uwagi na specyfikę i poziom skomplikowania przedmiotu zamówienia, jego wykonanie może nastąpić w sposób natychmiastowy. Wielki Słownik Języka Polskiego definiuje określenie „natychmiastowy” jako taki, który nastąpił lub nastąpi w jak najkrótszym czasie po pewnym innym zdarzeniu, o którym mowa lub o którym wiadomo. Odnosząc powyższe do treści art. 214 ust. 1 pkt 5 ustawy Pzp podkreślić należy, że potrzeba natychmiastowego wykonania zamówienia oznacza wykonanie zamówienia jak najszybciej, zaraz po ustąpieniu okoliczności, które tę potrzebę spowodowały. Przyjmuje się, że „natychmiastowe wykonanie zamówienia” oznacza konieczność jego realizacji „szybciej niż pilnie”, czyli właściwie „z dnia na dzień”. Udzielenie zamówienia w trybie z wolnej ręki na podstawie art. 214 ust. 1 pkt 5 ustawy Pzp winno dotyczyć zatem jedynie zamówień w zakresie koniecznym do ograniczenia lub zapobieżenia skutkom nieprzewidzianego zdarzenia, przy czym wystąpienie negatywnych konsekwencji musi być nie tylko możliwe, ale też bardzo prawdopodobne.

Z ustaleń dokonanych w sprawie wynika, że w rozpoznawanym przypadku powyższe przesłanki nie miały miejsca. Wziąwszy pod uwagę okoliczność, że od dnia wypowiedzenia umowy przez wykonawcę (30 listopada 2023 roku) do dnia udzielenia zamówienia innemu wykonawcy (20 lutego 2024 roku) minął okres czasu na tyle długi, że wyklucza możliwość kwalifikacji konieczności udzielenia zamówienia jako natychmiastowej.

Art. 223 ust. 1**69. Wyrok z dnia 14 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1052/25**

(...) zamawiający nie miał żadnych powodów, aby kierować do wykonawcy wezwanie do złożenia wyjaśnień treści oferty w trybie art. 223 ust. 1 Pzp odnośnie zaoferowanego kontrolera. Zgodnie bowiem z tym przepisem wezwanie takie kieruje się do wykonawcy w sytuacji, gdy po stronie zamawiającego pojawiają się jakieś wątpliwości co do przedmiotu świadczenia. Innymi słowy oświadczenie oferenta co do przedmiotu świadczenia musi być z jakichś powodów niejednoznaczne. Tymczasem odwołujący zaoferował zamawiającemu urządzenie, które zgodnie z ogólnodostępnymi informacjami znajdującymi się na stronie internetowej producenta występują w jednej wersji, niezgodnej z wymaganiami zamawiającego. Odwołujący nie wskazał zamawiającemu w szczególności, że oferuje jakąś niestandardową wersję produktu. Próba wyjaśnienia tej kwestii stanowiłaby zatem niedopuszczalne w świetle art. 223 ust. 1 Pzp negocjowanie przez zamawiającego

treści oferty odwołującego dokonywane po upływie terminu składania ofert. Takie działanie ze strony zamawiającego godziłoby także w zasadę równego traktowania wykonawców.

70. Wyrok z dnia 23 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1279/25

Należy bowiem zauważyć, że przepis art. 223 ust. 1 ustawy PZP, jest przepisem, który jest uprawnieniem i jednocześnie obowiązkiem Zamawiającego, ale materializuje się wyłącznie w przypadku powstania wątpliwości, co do treści złożonej oferty. W doktrynie i orzecznictwie akcentuje się, że zastosowanie powyższego przepisu będzie uzasadnione wyłącznie, gdy cel wyjaśnień nakierowany będzie na dokonanie wykładni treści oświadczenia woli wykonawcy niejasnego dla Zamawiającego. Zamawiający jest zatem uprawniony zwrócić się do wykonawcy o wyjaśnienie w trybie art. 223 ust. 1 ustawy PZP w sytuacji powzięcia uzasadnionych wątpliwości, przykładowo co do poprawności zaoferowania przedmiotu zamówienia.

71. Wyrok z dnia 6 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1322/25

Wskazać należy, że odwołujący wskazał wprost, że oferuje produkty o parametrach innych niż wymagane w postępowaniu. W ofercie odwołującego nie ma informacji, które pozwalałyby zamawiającemu na ustalenie, że jest inaczej. Ustalenie zatem przez zamawiającego, co w istocie zaoferował odwołujący, byłoby niemożliwe bez uzyskania od niego wyjaśnień. Uzyskanie zaś tego rodzaju informacji od odwołującego wykraczałoby poza dyspozycję art. 223 ust. 1 zdanie drugie ustawy P.z.p., zgodnie z którą niedopuszczalne jest prowadzenie między zamawiającym a wykonawcą negocjacji dotyczących złożonej oferty oraz, z uwzględnieniem ust. 2 i art. 187, dokonywanie jakiegokolwiek zmiany w jej treści. Poprawienie oferty odwołującego po uprzednim złożeniu przez niego wyjaśnień doprowadziłoby do istotnych zmian w jego ofercie.

72. Wyrok z dnia 12 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1366/25

Izba wskazuje, że w sytuacji, w której po złożeniu przez wykonawcę wyjaśnień treści oferty, zamawiający nadal posiada wątpliwości w tym zakresie, jest on uprawniony do ponownego wezwania wykonawcy do złożenia wyjaśnień. Z dyspozycji art. 223 ust. 1 ustawy P.z.p. nie wynika zakaz ponownego żądania od wykonawcy tego rodzaju wyjaśnień. Stwierdzić natomiast należy, że w realiach konkretnej sprawy, zanim zamawiający podejmie decyzję o odrzuceniu oferty, zobowiązany jest wszechstronnie ją zbadać bacząc, by wyjaśnić w trybie opisanym w art. 223 ust. 1 ustawy P.z.p. ewentualne wątpliwości. Dopiero wyczerpanie tej procedury uprawnia zamawiającego do ustalenia, że w danej sprawie zachodzą przesłanki do odrzucenia oferty wykonawcy.

73. Wyrok z dnia 6 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 1762/25

W dalszej kolejności Izba odniosła się twierdzeń Odwołującego, że Zamawiający nie jest uprawniony do kwestionowania prawdziwości oświadczeń zawartych w Wykazie Osób. W ocenie składu orzekającego wezwania kierowane do Odwołującego było przejawem wątpliwości, które powziął Zamawiający, co do spełnienia przez Odwołującego kryterium w zakresie dotyczącym doświadczenia kierownika budowy, skutkującego przyznaniem dodatkowych punktów. W ocenie Izby, Zamawiający działał prawidłowo. Ustawodawca umożliwił Zamawiającemu, chociażby na podstawie art. 223 ust. 1 ustawy Pzp, że w toku badania i oceny ofert może on żądać od wykonawców wyjaśnień dotyczących treści złożonych ofert oraz przedmiotowych środków dowodowych lub innych składanych dokumentów lub oświadczeń. Niedopuszczalne jest prowadzenie między zamawiającym, a wykonawcą negocjacji dotyczących złożonej oferty oraz, z zastrzeżeniem ust. 2 i art. 187, dokonywanie jakiegokolwiek zmiany w jej treści.

(...) Zamawiający jest uprawniony do wyjaśnienia oferty w zakresie zawartych w niej treści, a w przepisie brak jest wyłączenia możliwości uzyskania wyjaśnień w odniesieniu do informacji dotyczących kryteriów oceny ofert. Niedopuszczalne są natomiast negocjacje, czyli zakazane jest ustalanie treści oferty przez uzgadnianie jej treści przez strony. Dodatkowo ustawodawca wskazał, że tryb wyjaśnień nie może doprowadzić do zmiany świadczenia oferowanego Zamawiającemu przez wykonawcę, ani zmiany dotyczących innych treści oferty, w tym również w zakresie kryteriów oceny ofert, z wyjątkiem dopuszczalnych zmian wskazanych w art. 223 ust. 2 i 3 Pzp.

Art. 223 ust. 2 pkt 2**74. Wyrok z dnia 4 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 11/25**

Przez błąd w obliczeniu ceny należy rozumieć merytoryczną nieprawidłowość dotyczącą elementów cenotwórczych lub niewłaściwe zastosowanie przepisów prawa do obliczenia ceny. Tego rodzaju błędy nie mogą być usunięte w toku postępowania, a skutkiem ich zaistnienia jest odrzucenie oferty. Przykładem błędu w obliczeniu ceny jest jej ustalenie przy zastosowaniu nieprawidłowej stawki podatku VAT. Z kolei omyłka rachunkowa polega na błędnym przeprowadzeniu działań arytmetycznych, a oczywistość takiej omyłki wynika z tego, że z punktu widzenia matematycznego nieprawidłowość wyniku takich działań jest prosta do ustalenia i nie budzi wątpliwości. Z oczywistą omyłką rachunkową mamy więc do czynienia w sytuacji, gdy zostaje popełniony błąd o charakterze arytmetycznym (w szczególności błędne przeprowadzenie działań polegających na dodawaniu, odejmowaniu, mnożeniu, dzieleniu), a fakt jego zaistnienia jest oczywisty, tj. daje się ustalić przez proste sprawdzenie prawidłowości obliczeń i nie jest wątpliwe, jaki powinien być prawidłowy wynik takich działań.

Art. 223 ust. 2 pkt 3**75. Wyrok z dnia 23 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1263/25**

Dyspozycja art. 223 ust. 2 pkt 3 ustawy P.z.p. dotyczy poprawiania innych niż oczywiste (pisarskie i rachunkowe) omyłek polegających na niezgodności oferty z treścią SWZ, niepowodujących istotnych zmian w treści oferty, przewidując *sui generis* procedurę doprowadzenia do zgodności treści złożonej oferty z treścią SWZ. Powołany przepis ma charakter wyjątku od zasady, iż złożona oferta od początku powinna odpowiadać w pełni SWZ (art. 218 ust. 2 ustawy P.z.p.). Warunkiem skutecznej poprawy omyłki jest okoliczność, że dokonana poprawa nie może prowadzić do istotnej zmiany treści oferty. Ponadto, aby dokonać poprawienia innej omyłki w rozumieniu art. 223 ust. 2 pkt 3 ustawy P.z.p, zamawiający musi mieć wiedzę, w jaki sposób omyłkę poprawić, a wiedza ta musi wynikać z zapisów SWZ oraz z treści oferty wykonawcy. (...)

W rozpoznawanej sprawie wskazane wyżej warunki umożliwiające poprawienie oferty odwołującego nie zaistniały. Odwołujący podnosił co prawda, iż poprawienie jego oferty winno polegać na wycenie pominiętej pozycji w taki sam sposób, w jaki wyceniono pozycję 39, opisaną w TER w taki sam sposób jak pozycja 67, tj. „korekta trasy kabla”, niemniej jednak Izba takiego stanowiska nie podziela. Podkreślenia wymaga, że TER zawierała jeszcze jedną pozycję opisaną w taki sam sposób, tj. pozycję 46. Zamawiający nie mógł mieć zatem wiedzy co do tego, w jaki sposób wycenić pominiętą pozycję 67 – czy tak jak pozycję 39, czy tak jak 46. Aby pozyskać tę wiedzę zamawiający musiałby uzyskać informacje od odwołującego. Uzyskanie zaś takiej wiedzy wykraczałoby poza dyspozycję art. 223 ust. 1 zdanie drugie ustawy P.z.p., zgodnie z którą niedopuszczalne jest prowadzenie między zamawiającym a wykonawcą negocjacji dotyczących złożonej oferty.

76. Wyrok z dnia 29 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1308/25

W pierwszej kolejności przypomnienia wymaga, że intencją ustawodawcy w związku z wprowadzeniem art. 223 ust. 2 pkt 3 ustawy Pzp było uczynienie dopuszczalnym poprawiania wszelkiego rodzaju błędów, omyłek, nieścisłości i innych niedoskonałości oferty, o ile tylko nie spowodują one zniekształcenia woli wykonawcy w istotnym zakresie. W orzecznictwie Izby wskazuje się, że o istotności zmiany treści oferty każdorazowo decydują okoliczności danej sprawy, tj. na ile zmiana oddaje pierwotny sens i znaczenie treści oferty, a na ile stanowi wytworzenie całkowicie nowego oświadczenia, odmiennego od złożonego przez wykonawcę w stopniu nakazującym uznać, że wykonawca nie złożyłby takiego oświadczenia, bowiem nie odzwierciedla ono jego intencji wyrażonych w poddawanej poprawie ofercie. Ponadto podkreśla się, że poprawienie omyłek w trybie przepisu art. 223 ust. 2 pkt 3 ustawy Pzp nie może prowadzić do dostosowania treści oferty do wymagań zamawiającego, wyartykułowanych w treści

SWZ, czyli do rekonstrukcji oświadczenia woli wykonawcy na postawie wymogów zamawiającego, choć oświadczenie woli zawarte w ofercie nie daje takich podstaw. Dodatkowo akcentuje się również, że treść oferty powinna pozwalać na wywiedzenie woli wykonawcy co do zakresu jego zobowiązania (vide wyrok z dnia 3 września 2024 r. sygn. KIO 2815/24).

77. Wyrok z dnia 30 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1440/25

W ocenie Izby nie ma wątpliwości, że wnioskowany przez Odwołującego sposób poprawienia jego oferty, tj. poprawienie tzw. innej omyłki na podstawie art. 223 ust. 2 pkt 3 ustawy Pzp po uprzednim wezwaniu wykonawcy do wyjaśnienia treści oferty, jest niedopuszczalny. Oferta nie zawiera żadnych informacji, z których można by powziąć wiedzę lub choćby pośrednio wyinterpretować, że w poz. 4 tabeli cenowej należało wpisać inną, podawaną obecnie przez Odwołującego kwotę. Nie wynika to też z żadnych innych dokumentów przedstawionych z ofertą. Oparcie się w tym zakresie na wyjaśnieniach treści oferty nie było dopuszczalne, gdyż prowadziłyby do nadania oświadczeniu woli innej treści (...). Poprzedzenie poprawienia innej omyłki wyjaśnieniem treści oferty może być uznane za dopuszczalne, jeżeli służy zamawiającemu jedynie do upewnienia się co do rzeczywistej treści oferty i wyeliminowaniu wątpliwości w zakresie interpretacji przedstawionych w ofercie informacji. Wyjaśnienia nie mogą natomiast prowadzić do przedstawiania zupełnie nowej treści, która podlegałaby wprowadzeniu do oferty.

78. Wyrok z dnia 2 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 1772/25

Zamawiający w odpowiedzi na odwołanie zakwestionował możliwość poprawiania w trybie art. 223 ust. 2 pkt 3 pzp treści oferty podlegającej ocenie w pozacenowym kryterium oceny ofert (...) nie przedstawiając jednak żadnej argumentacji prawnej. (...) Tymczasem taki pogląd nie znajduje oparcia w przepisach obowiązującej ustawy pzp. (...) Otóż de lege lata inne omyłki polegają na niezgodności oferty z dokumentami zamówienia, a nie tylko ze specyfikacją (istotnych) warunków zamówienia, jak w poprzednim stanie prawnym. Jednocześnie według definicji zawartej w art. 7 pkt 29 pzp przez warunki zamówienia należy rozumieć warunki, które dotyczą zamówienia lub postępowania o udzielenie zamówienia, wynikające w szczególności z opisu przedmiotu zamówienia, wymagań związanych z realizacją zamówienia, kryteriów oceny ofert, wymagań proceduralnych lub projektowanych postanowień umowy w sprawie zamówienia publicznego. Zatem w aktualnym stanie prawnym hipoteza normy prawnej wynikającej z art. 223 ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 7 pkt 29 ustawy pzp obejmuje również niezgodności treści oferty z opisem kryteriów oceny ofert, czyli również sytuację, gdy oświadczenie woli wykonawcy co do przedmiotu oferty w zakresie punktowanym w pozacenowym kryterium oceny oferty nie odpowiada opisowi tego kryterium, oczywiście jeżeli poprawienie takiej omyłki nie spowoduje istotnej zmiany treści oferty. (...)

Co do możliwości samodzielnego poprawienia przez zamawiającego innej omyłki, czyli bez udziału wykonawcy, który ją popełnił, w pierwszej kolejności należy zauważyć, że jest to jedynie wypracowana w orzecznictwie wytyczna, gdyż art. 223 ust. 2 pkt 3 pzp (...) wprost takiej przesłanki nie formułuje. Niewątpliwie stosowanie jej w praktyce przez zamawiających eliminuje ryzyko przekroczenia granicy istotności zmiany treści oferty, posądzenia o negocjowanie treści oferty, a w rezultacie gwarantuje dochowanie podstawowych zasad prowadzenia postępowania o udzielenie zamówienia, o których mowa w art. 16 ustawy pzp (równego traktowania wykonawców, przejrzystości i proporcjonalności). Jednakże w orzecznictwie nie budzi przecież wątpliwości, że dopuszczalne jest uprzednie zastosowanie instytucji wezwania wykonawcy do wyjaśnienia treści złożonej oferty. Z kolei skorzystanie przez zamawiającego z wyjaśnień wykonawcy może być wręcz nieodzowne nie tylko dla oceny, czy doszło w ogóle do pomyłki, lecz również dla ustalenia, w jaki sposób należałoby ją poprawić. Nie ma bowiem podstaw prawnych, aby automatycznie kwalifikować skorzystanie z treści udzielonych przez wykonawcę wyjaśnień przy poprawianiu innych omyłek w treści jego oferty za przejaw negocjowania treści oferty. Skoro dopuszczalne jest wyjaśnienie treści złożonej oferty, dysponowanie przez zamawiającego wszystkimi niezbędnymi danymi do poprawienia omyłek może wynikać również z uwzględnienia treści wyjaśnień.

(...) Przede wszystkim, jak to powyżej ustalono, w rozpoznawanej sprawie ewentualne wyjaśnienia dotyczyłyby faktów, które Zamawiający mógłby de facto stwierdzić we własnym zakresie na podstawie wszechstronnej analizy całokształtu treści oświadczenia woli Odwołującego. W takim przypadku w zakreślonym przez Zamawiającego terminie Odwołujący po prostu potwierdziłby te fakty zgadzając się na takie poprawienie popełnionych omyłek wprost lub przez brak sprzeciwu. Jednakże odwrócenie tej kolejności, to jest uprzednie upewnienie się przez Zamawiającego w drodze wezwania Odwołującego do wyjaśnień odnośnie tych omyłek, nie miałoby żadnego wpływu na dopuszczalność ich poprawienia w trybie art. 223 ust. 2 pkt 3 ustawy pzp.

79. Wyrok z dnia 18 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2446/25

Wystąpienie niezgodności treści oferty z treścią specyfikacji nie zawsze może być podstawą odrzucenia oferty, z uwagi na konieczność uprzedniego zastosowania art. 223 ust. 2 pkt 3 Pzp. Odrzuca się wyłącznie ofertę, której treść jest niezgodna z treścią specyfikacji w sposób zasadniczy i nieusuwalny, gdyż w pierw obowiązkiem Zamawiającego jest poprawienie tych rozbieżności, jeżeli nie mają istotnego charakteru.

Celem postępowania nie jest dokonanie wyboru oferty najbardziej poprawnej formalnie, lecz dokonanie wyboru oferty z najniższą ceną lub oferty przedstawiającej najkorzystniejszy bilans (oferty najkorzystniejszej ekonomicznie).

Czynność poprawienia oferty ma charakter obligatoryjny i Zamawiający nie może uchylić się od jej wykonania. Zaniechanie takiej czynności należy uznać

za działanie sprzeczne nie tylko z prawem, ale i nieracjonalne, gdyż prowadzi do niesłusznego odrzucenia najkorzystniejszej oferty, które nie zapewnia wyboru oferty zgodnie z zasadami uczciwej konkurencji i równego traktowania Wykonawców. (...)

W sytuacji, gdy dojdzie do wystąpienia niezgodności treści oświadczenia woli wyrażonego w ofercie z treścią specyfikacji, choćby z powodu niedołożenia przez wykonawcę należytej staranności przy sporządzaniu oferty, zamawiający najpierw ma obowiązek rzetelnego rozważenia możliwości zastosowania art. 223 ust. 2 pkt 3 Pzp. Z tego przepisu wprost wynika, że granicą jego zastosowania jest istotna zmiana treści oferty, o czym każdorazowo decydują okoliczności konkretnej sprawy: na ile zmiana oddaje pierwotny sens i znaczenie treści oferty, a na ile stanowi wytworzenie całkowicie nowego oświadczenia, odmiennego od złożonego przez wykonawcę w stopniu nakazującym uznać, że wykonawca nie złożyłby takiego oświadczenia, gdyż nie odzwierciedla ono jego intencji wyrażonych w poddawanej poprawie ofercie. O istotności takiej może zatem decydować skala zmiany wielkości ceny, skala zmiany zakresu przedmiotu świadczenia czy warunków jego realizacji. Dla oceny istotnego charakteru wprowadzanych zmian kluczowe znaczenie ma bowiem ich zakres w stosunku do całości treści oferty i przedmiotu zamówienia.

Art. 224 ust. 1

80. Wyrok z dnia 14 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 348/25

Powyższe rozważania i wytyczne prowadzą tym samym do wniosku, że aby odwołujący skutecznie sformułował zarzuty naruszenia przez zamawiającego art. 224 ust. 1 ustawy Pzp musi wykazać, że zamawiający zaniechał wezwania do złożenia wyjaśnień w przedmiocie rażąco niskiej ceny pomimo, że takie wątpliwości co do możliwości wykonania przedmiotu zamówienia winny zaktualizować się po stronie zamawiającego, a w konsekwencji jego zaniechanie naruszało treść cytowanego przepisu. Należało zatem rozważyć czy w niniejszej sprawie zaszyły takie okoliczności, które obligowały zamawiającego do tego, aby skierował on do wykonawcy X wezwanie w zakresie wskazanych przez odwołującego cen jednostkowych, albowiem powinny po jego stronie zaistnieć wątpliwości co do możliwości wykonania zamówienia, zgodnie z wymaganiami opisanymi w dokumentach zamówienia lub wynikające z innych przepisów.

Jak zauważono bowiem wcześniej przepis art. 224 ust. 1 ustawy Pzp z jednej strony zobowiązuje zamawiającego do zwrócenia się o wyjaśnienia do wykonawcy, gdy cena wydaje się rażąco niska i budzi wątpliwości co do możliwości wykonania zamówienia, z drugiej zaś, ustanawiając prawo do zwrócenia się o wyjaśnienia, uzależnia ją od określonych podejrzeń, których zamawiający winien nabrać. Jeśli takie wątpliwości po stronie zamawiającego nie zaktualizują się, to żądanie wyjaśnień w takich przypadkach należy uznać za bezpodstawne. W sytuacji zatem,

jeśli brak jest przesłanek do zastosowania przez zamawiającego przepisu, który nakłada na niego obowiązek wezwania wykonawców do złożenia wyjaśnień w przedmiocie rażąco niskiej ceny, czynność taka jest kwestią całkowicie oceną, suwerenną decyzją zamawiającego, uzależnioną od jego wiedzy i doświadczenia w zakresie kosztów świadczenia podobnych dostaw, usług czy robót budowlanych na danym rynku i w danej sytuacji, jak również wynikającą z wiedzy i doświadczenia samego zamawiającego.

81. Wyrok z dnia 24 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 420/25

Sumarycznie zatem w odniesieniu do oferty X na Część 1 odwołujący kwestionuje wycenę 8 pozycji opisanych w przedmiarze robót, składającego się łącznie ze 184 pozycji, z kolei w Części 2 kwestionowanych jest 10 pozycji, podczas gdy w przedmiarze dla tej części opisane są 348 pozycje.

Odwołujący nie podnosi przy tym, że za cenę zaproponowaną przez X nie jest możliwe wykonanie tych zadań, ale skupia się na kwestionowaniu poszczególnych cen jednostkowych. W tym miejscu przypomnieć należy, co wynika z zestawienia cen złożonych ofert w postępowaniu - różnice cenowe pomiędzy ofertami złożonymi na poszczególne części zamówienia nie były znaczące. Analiza cen wynikających z ofert złożonych przez wykonawców na Część nr 1 zamówienia wskazuje na rozpiętość, pomiędzy cenami ofertowymi w porównaniu do ich średniej arytmetycznej, pomiędzy 79% a 123%. W zakresie Części 2 z kolei rozpiętość cen ukształtowała się na poziomie pomiędzy 83% a 114%.

Tym samym zauważyć należy, że to nie cena oferty X, jako całość, budziła wątpliwości odwołującego, ale jej części składowe, które to odwołujący uznał za istotne. Przy tym trafnie swoje uwagi w tym zakresie formułował zamawiający, jak też przystępujący wskazując, że odwołujący w treści odwołania nie sprecyzował nawet z jakich powodów te właśnie elementy składające się na cenę uznał za istotne. Nie opisał i nie wyjaśnił czy owe składowe ceny są znaczącymi w ich ujęciu wartościowym, czy też należy odnosić się do merytorycznego zakresu opisanego w tych pozycjach. Wprawdzie na rozprawie twierdził, że pozycje te są krytyczne dla wykonania całości zamówienia, poprzez ich wpływ na prawidłową realizację obu Części, jednakże Izba i tych spostrzeżeń nie podziela.

Nie sposób podzielić poglądu odwołującego, że nie ma znaczenia ilość kwestionowanych pozycji, gdyż różnica w wycenie X w tych zakresach, w porównaniu do cen jednostkowych w kalkulacjach innych oferentów jest tak znacząca, że kumuluje się we wskazanych cenach jednostkowych. Pozycje wymienione przez odwołującego w ujęciu wartościowym stanowią niewielki procent całego zamówienia, trudno zatem z tych powodów przypisać im przymiot „istotnych części składowych”. Z kolei same różnice w cenach jednostkowych występują we wszystkich ofertach, także w ofercie odwołującego. Przy zamówieniach o takiej skali i stopniu skomplikowania, a dodatkowo o czym będzie mowa w dalszej części - przy braku wskazania podstaw do wyceny określonych pozycji, jest to zjawisko powszechne.

Nie świadczy w tym przypadku o zaniżeniu ceny jednostkowej, ale o przyjętym sposobie kalkulacji ceny ofertowej.

82. Wyrok z dnia 16 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1556/25

W ocenie Izby procedura przewidziana w art. 224 Ustawy ma konkretny cel i znaczenie z punktu widzenia oceny, czy oferta pozwala na wykonanie zamówienia zgodnie z wymaganiami, co powinno przyświecać tak zamawiającemu na etapie formułowania wezwania, jak i wykonawcy udzielającemu odpowiedzi na wezwanie zamawiającego. Nie może być wyłącznie traktowana jako formalne wypełnienie obowiązku wezwania (po stronie zamawiającego), czy też formalnej odpowiedzi (po stronie odwołującego). Powinna zmierzać do merytorycznej oceny oferty i odnosić się do konkretnych okoliczności wyceny prac. Jednocześnie to decyzja kończąca ocenę wyjaśnień powinna uwzględniać wszystkie okoliczności, jakie wystąpiły w sprawie, nawet jeżeli nie zostały odpowiednio wyartykułowane, ale nie budzą wątpliwości. (...).

Ponieważ zamawiający w uzasadnieniu odrzucenia odnosił się do poszczególnych różnic wyceny prac w wybranych pozycjach kosztorysowych, to należy wskazać, że wykonawca nie mógł na podstawie wezwania zidentyfikować tych obszarów, a tym samym ocena wyjaśnień nie powinna być sprowadzona do samego porównania z wyceną innej oferty i kosztorysem zamawiającego. Takie porównanie o niczym nie przesądza poza wskazaniem, że występuje różnica w wycenie. W szczególności nie jest to wystarczające dla stwierdzenia, że inna oferta może prezentować poziom cen rynkowych, do którego należy odnosić ofertę odwołującego. Dotyczy to również kosztorysu inwestorskiego, którego wycena w porównaniu z ofertami była wyraźnie przeszacowana w stosunku do realnych kosztów wykonania robót. Istotnym pozostaje w tym obszarze podkreślenie, że wykonawca nie miał możliwości rozwiania wątpliwości zamawiającego, co do wyceny wybranych pozycji kosztorysowych, jeżeli te nie zostały przez niego wskazane w wezwaniu do złożenia wyjaśnień. (...)

W ocenie składu zamawiający mając wątpliwości, których wcześniej nie sformułował, nie dał wykonawcy możliwości udzielenia wyjaśnień w zakresie pozwalającym na obalenie domniemania RNC, którego podstawą było wyłącznie porównanie z szacowaną wartością zamówienia, która znacząco odbiegała od cen wszystkich złożonych w postępowaniu ofert. Prowadziło to do naruszenia zasady równego traktowania wykonawców, gdyż na skutek działania samego zamawiającego, którego efektem był brak możliwości odpowiedzi na sformułowane dopiero w momencie odrzucenia oferty wątpliwości, wykonawca nie mógł obiektywnie złożyć przekonujących zamawiającego wyjaśnień.

Art. 224 ust. 2 pkt 1**83. Wyrok z dnia 10 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 1945/25**

Jak wynika z orzecznictwa Krajowej Izby Odwoławczej, aby uznać, iż ziściła się przesłanka odstąpienia od procedury wyjaśniającej cenę, konieczne jest stwierdzenie zdarzeń i faktów dostrzeganych natychmiast, bez konieczności dokonywania analizy podobnych sytuacji. Izba w niniejszym składzie podziela ww. stanowisko, wyrażone m.in. w wyroku Krajowej Izby Odwoławczej w sprawie KIO 1054/24. Należy podkreślić, że zasadność wprowadzenia przedmiotowej przesłanki „zaistnienia oczywistych okoliczności, niewymagających wyjaśnienia” do regulacji art. 224 ust. 2 pkt 1 PZP jest niewątpliwa. Nie ma bowiem potrzeby prowadzenia procedury wyjaśniającej, w sytuacji, gdy bez wyjaśnień wiadomo, dlaczego istnieje ponad 30% rozbieżność w cenie ofertowej i wartości zamówienia. Tym samym, z przesłanką istnienia oczywistych okoliczności, o której mowa w tym przepisie, mamy do czynienia, gdy przyczyny zaistniałej rozbieżności cenowej są wyraźne, bezdyskusyjne, klarowne i ewidentne (tak: wyrok Izby w sprawie KIO 1850/25). W ocenie Izby, w niniejszym składzie, istotne jest również, by oczywistość zaistniałej dysproporcji w cenie oferty i wartości zamówienia była obiektywna, tj. dostrzegalna w sposób oczywisty nie tylko dla zamawiającego, ale również dla wykonawców. W innym wypadku, byłoby to przyzwolenie na nieweryfikowalną dowolność w zakresie oceny przez zamawiającego zaistniałych przypadków zwalniających go od badania cen ofert.

Art. 224 ust. 6**84. Wyrok z dnia 3 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 37/25, KIO 38/25**

Należy pamiętać bowiem, iż wezwanie do wyjaśnień w zakresie rażąco niskiej ceny może być kierowane przez zamawiającego w stosunku do wykonawcy – w przeciwieństwie do wezwania z art. 128 ust. 1 PZP – wielokrotnie. Wyjątkiem jest sytuacja, w której złożone wyjaśnienia są na tyle ogólne, że nie podlegają uszczegółowieniu, są nieprzydatne albo niepełne, tzn. w ogóle nie obejmują kwestii, która obowiązkowo podlegała wyjaśnieniu. Innymi słowy, jeżeli wykonawca odpowiedział na wezwanie, lecz jego odpowiedź zrodziła dalsze wątpliwości, które wymagają dodatkowego wyjaśnienia lub uszczegółowienia, wówczas zamawiający ma obowiązek skierowania kolejnego wezwania. Skoro przepisy PZP nie limitują liczby wezwań o udzielenie wyjaśnień w zakresie rażąco niskiej ceny (art. 224 ust. 1 PZP), zaś obowiązkiem zamawiającego jest weryfikacja, czy z taką rażąco niską ceną nie ma na gruncie oferty, to powinien tę kwestię zbadać. Odrzuceniu bowiem na podstawie art. 224 ust. 6 PZP podlega oferta wykonawcy, którego wyjaśnienia wraz z dowodami nie uzasadniają podanej w ofercie ceny lub kosztu. Przedwczesnym byłoby takie stwierdzenie, w sytuacjach gdy wyjaśnienia w zasadzie odpowiadają na wezwanie zamawiającego, lecz w oparciu o ich analizę nasuwa się jeszcze jakaś wątpliwość.

85. Wyrok z dnia 6 marca 2025 r., sygn. akt: KIO 520/25

Ogólnikowość wyjaśnień ceny nie może stanowić jedynego argumentu uzasadniającego odrzucenie oferty wykonawcy z powodu rażąco niskiej ceny. Wskazać bowiem należy, że zakres wyjaśnień jest kreowany przede wszystkim treścią wezwania. Jeśli Zamawiający nie ma jakichś szczegółowych wątpliwości w zakresie zaoferowanej ceny i kieruje wezwanie tylko z tego powodu, że zaszły okoliczności, o których mowa w art. 224 ust. 2, to odpowiadając na takie wezwanie wykonawca ma swobodę zarówno w doborze argumentacji, jak też środków dowodowych. (...) Jeśli Zamawiający nie sformułował w treści wezwania wymagań co do szczegółowości wyjaśnień to następnie nie może w arbitralny sposób uznać, że są one niewystarczające tylko dlatego, że nie spełniają jego subiektywnych, niewyrażonych w treści wezwania, oczekiwań co do ich szczegółowości. To samo dotyczy Odwołującego. To, że jego zdaniem wyjaśnienia są ogólne, nie oznacza automatycznie, że wyjaśnienia takie są wadliwe.

86. Wyrok z dnia 12 marca 2025 r., sygn. akt: KIO 570/25

W uzasadnieniu odrzucenia oferty Odwołującego Zamawiający wskazał na kilka aspektów, których niewyjaśnienie dało podstawę do tej czynności, ale podkreślić należy, że Zamawiający oparł się w tej mierze na elementach, których Odwołujący wcale nie musiał wyjaśniać. Skoro Zamawiający oczekiwał wyjaśnienia konkretnego elementu ceny, winien wskazać go wprost w wezwaniu. Zamawiający nie może uznać, że wykonawca nie wyjaśnił tych części ceny oferty, o które w ogóle nie był pytany. Wykonawca nie ma obowiązku domyślać się o co chodziło Zamawiającemu – zakres wyjaśnień ma wprost wynikać z treści wezwania. Stąd zarzuty dotyczące chociażby kwestii gwarancji na urządzenie były całkowicie bezpodstawne. Dopiero z uzasadnienia odrzucenia oferty Odwołującego można było poznać faktyczny, oczekiwany poziom szczegółowości wyjaśnień ceny. Stąd sposób oceny oferty Odwołującego należy ocenić w tym aspekcie zdecydowanie negatywnie. Zamawiający uprawniony był do skierowania do Odwołującego dodatkowego, bardziej szczegółowego wezwania do wyjaśnień. Takie dodatkowe wezwanie, oparte na informacjach uzyskanych w odpowiedzi na pierwsze wezwanie, jest w pełni prawidłowe i nie stoi w sprzeczności z zasadą jednokrotnego wzywania do wyjaśnień.

87. Wyrok z dnia 17 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1153/25

(...) ocena złożonych w trybie art. 224 ustawy Pzp wyjaśnień nie może sprowadzać się tylko do formalnego aspektu. Ściśle formalne podejście mogłoby bowiem skutkować eliminacją ofert, które nie zawierają ceny rażąco niskiej, tj. ofert, których cena jest realna i rynkowa. Wyjaśnienie ceny oferty lub elementów oferty nie jest czynnością dokonywaną w celu realizacji wymogów czysto formalnych,

ale ma na celu ochronę zamawiającego przed nienależytym wykonaniem zamówienia w przyszłości z powodu niedoszacowania ceny oferty, przez wykonawcę. Sąd Okręgowy w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy i Zamówień Publicznych w wyroku z dnia 8 kwietnia 2024 r. o sygn. akt KIO XXIII Zs 3/24 podkreślił bowiem, że ocena wyjaśnień nie powinna polegać na szukaniu na siłę luk, niekonsekwencji, czy braków, jeżeli wyjaśnienia w swej treści pozwalają dokładnie prześledzić sposób kalkulowania ceny oferty, zweryfikować jej poszczególne części składowe i ocenić czy są one realne, zgodne z obowiązującymi przepisami, a w konsekwencji czy pozwalają wykonać zamówienie zgodnie z oczekiwaniami zamawiającego (por. wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy i Zamówień Publicznych z dnia 23 maja 2024 r. o sygn. akt XXIII Zs 25/24 oraz wyroki Krajowej Izby Odwoławczej: z dnia 22 maja 2023 r. o sygn. akt KIO 1282/23 oraz z dnia 23 maja 2023 r. o sygn. akt KIO 1295/23). Co więcej, w orzecnictwie podnosi się, że w sytuacji gdy wraz z wyjaśnieniami przedstawiono wyłącznie szczegółową kalkulację ceny ofertowej, brak dołączenia do wyjaśnień dowodów potwierdzających, że cena oferty nie jest rażąco niska, nie przesądza sam w sobie, że wyjaśnienia są niewystarczające i wadliwe i nie uzasadniają w dostateczny sposób podanej w ofercie ceny (zob. m.in. wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy i Zamówień Publicznych z dnia 28 września 2023 r. o sygn. akt XXIII Zs 150/22; por. wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 10 grudnia 2024 r. o sygn. akt KIO 4414/24). Podobnie w wyroku z dnia 23 maja 2024 r. o sygn. akt XXIII Zs 25/24 Sąd Okręgowy w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy i Zamówień Publicznych stwierdził, że „(...) kiedy informacje podane w wyjaśnieniach pozwalają przyjąć, że cena oferty jest realna i umożliwia wykonanie przedmiotu zamówienia zgodnie z wymaganiami określonymi w dokumentach zamówienia lub wynikającymi z odrębnych przepisów, a dodatkowo dane przyjęte w kalkulacji są prawidłowe i rzeczywiste, to brak jest podstaw, aby wymagać od wykonawcy wykazywania tego typu okoliczności dodatkowymi dowodami (...)” (por. wyroki Krajowej Izby Odwoławczej: z dnia 15 grudnia 2023 r. o sygn. akt KIO 3594/23 oraz z dnia 2 marca 2023 r. o sygn. akt KIO 394/23). Reasumując, celem złożonych wyjaśnień jest uprawdopodobnienie zaoferowanej ceny, wykazanie, że jest ona realna i umożliwia należyte wykonanie zamówienia.

88. Wyrok z dnia 30 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1356/25

Samo skupienie uwagi na stronie formalnej wyjaśnień (braku dowodów), nie było w tej sprawie wystarczające dla uznania, że wyjaśnienia są niewystarczające dla rozwiania wątpliwości, jakie zamawiający mógł powziąć na podstawie samej ceny ryczałtowej wskazanej w ofercie. Wykonawca szczegółowo wykazał zarówno dokładne wyliczenia kosztowe dla każdego etapu prac, jak i uwiarygodnił założenia dotyczące możliwości skrócenia okresu, w którym jest możliwe wykonanie robót z wykorzystaniem sprzętu, jaki posiada, a co przyznał na rozprawie odwołujący

stwierdzeniem, że nowoczesne technologie pozwalają skrócić pracę przy budowie nawierzchni z kostki brukowej.

Skoro zamawiający nie miał wątpliwości po analizie kosztorysów, że cena uwzględnia koszty wykonania całości prac objętych zamówieniem zgodnie z założeniami przyjętymi w dokumentacji technicznej wykonania robót, to bez wskazania w odwołaniu na konkretne braki wyceny lub błędy faktyczne podważające rynkowy charakter przyjętych kosztów i nakładów, nie można skutecznie wykazać, że cena jest rażąco niska i powinna prowadzić do odrzucenia oferty. Oczekiwania odwołującego o potrzebie przedstawienia dowodów potwierdzających przyjęte założenia kosztorysowe, w sytuacji gdy wezwanie do wyjaśnień miało charakter ogólny, a zamawiający nie kierował dalszych pytań o przyjęte w kosztorysach ceny materiałów, wyceny poszczególnych elementów prac, prowadziłoby do skrajnego formalizmu badania ceny, która na etapie ofertowania wyrażana była kwotą ryczałtową za całość prac.

89. Wyrok z dnia 1 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2126/25

Izba w całości podziela prezentowany w orzecznictwie Izby pogląd zgodnie z którym, przekroczenie wyznaczonego w wezwaniu do złożenia wyjaśnień terminu na złożenie wyjaśnień elementów ceny oferty traktować należy jako zaniechanie, niezłożenie takich wyjaśnień przez danego wykonawcę (tak np.: wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 17 września 2029 roku, sygn. akt KIO 1729/19; wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 18 stycznia 2019 roku sygn. akt KIO 2678/18).

Izba podkreśla, że nie podlega ocenie „intencja” do jakiej referował w swoim stanowisku zamawiający, lecz dokumenty jakie zostały złożone zamawiającemu, lub brak ich złożenia, w wyznaczonym terminie. To jest właśnie gwarancja realizacji zasad zamówień publicznych z ustawy w odniesieniu do wszystkich wykonawców składających oferty w postępowaniu jak również to, że zamawiający prowadzi postępowanie w poszanowaniu regulacji ustawowych. Nie istnieje żadna podstawa do przyznania zamawiającemu prawa do przyjmowania wyjaśnień wniesionych po wyznaczonym terminie i nie wynika ona również z przepisów o finansach publicznych. (...) Podkreślenia wymaga także, że w żaden sposób nie można zgodzić się ze stanowiskiem zamawiającego, że nie została naruszona zasada konkurencyjności przy przyjęciu przez zamawiającego wyjaśnień złożonych po wyznaczonym terminie na udzielenie wyjaśnień. W ramach postępowania zasady stosowane są wobec wszystkich wykonawców, skoro jeden z wykonawców nie składa wyjaśnień w wyznaczonym terminie na ich udzielenie, a jego oferta nie zostaje odrzucona mimo jednoznacznej treści przepisu art. 224 ust. 6, który wprost stwierdza, że w takich okolicznościach oferta podlega odrzuceniu (i nie ma tu żadnej możliwości konwalidacji np. przez to, że jest to tylko kilka minut lub że były problemy techniczne), to zamawiający w odniesieniu do wszystkich pozostałych wykonawców narusza zasadę równego traktowania wykonawców, jak również zasadę konkurencji. Zamawiający, bowiem wbrew postanowieniom ustawy, nie odrzuca oferty,

która zgodnie z ustawą oraz samym wezwaniem zamawiającego z dnia 8 maja 2025 roku, które jednoznacznie artykułowało te okoliczności, powinna zostać odrzucona z uwagi na nie udzielenie wyjaśnień w wyznaczonym terminie. To nie jest tylko formalna przyczyna do jakiej stara się sprowadzić to zamawiający, to jest okoliczność nieprzedstawienia w określonym terminie wymaganych wyjaśnień, która ustawowo sankcjonowana jest odrzuceniem oferty.

Art. 226 ust. 1 pkt 2 lit. b

90. Wyrok z dnia 17 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 274/25

Z kolei jeśli chodzi o brak wykazania spełniania warunku udziału w postępowaniu przez uczestnika z uwagi na poważne wątpliwości, czy wykonał on opracowania wyników badań, to przede wszystkim sankcja wykluczenia wykonawcy z postępowania z art. 226 ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy może być odniesiona tylko do wykonawcy, który nie spełnia warunków udziału w postępowaniu. To oznacza, że aby zamawiający mógł wykluczyć wykonawcę musi dysponować dowodem na to, że wykonawca warunku nie spełnił. Sam odwołujący formułując zarzut wskazuje jedynie na poważne wątpliwości, co do wykonania przez uczestnika opracowania wyników badań. Same wątpliwości nie mogą doprowadzić do wyeliminowania wykonawcy z postępowania. Rzeczywiście w sprawie odwołujący mógł powziąć wątpliwości, co wykonywała X, a co wykonywał uczestnik postępowania na zadaniu referencyjnym. W ocenie KIO także nie budzi wątpliwości, że istniejące powiązania osobowe pomiędzy X, a uczestnikiem nie zapewniały jednoznacznego rozgraniczenia działalności obu podmiotów, natomiast KIO nie uznała, że zamawiający dysponował na tyle jednoznacznym materiałem dowodowym, aby ustalić, że uczestnik nie wykazał spełnienia warunku udziału w postępowaniu.

Zamawiający w ocenie KIO podjął właściwe i zgodne z ustawą czynności zmierzające do zweryfikowania przedstawianego mu przez uczestnika doświadczenia. Zwrócił się do Oddziału w Gdańsku o udzielenie informacji, kto wykonywał zadanie referencyjne i czy był tam podwykonawca, a po uzyskaniu informacji, że ówczesny zamawiający nie miał wiedzy o podwykonawcy, wystąpił o wyjaśnienia do uczestnika. Wyjaśnienia te otrzymał i ich treść oraz załączone dowody ocenił. Wykonawca nie był wezwany do przedstawienia określonego rodzaju środków dowodowych, którymi miałyby poprzeć swoje wyjaśnienia. Przedłożył umowę podwykonawczą, faktury i potwierdzenia przelewów, KRS dla obu podmiotów, przykładowe mejle oraz pozwolenia na badania archeologiczne. Zamawiający ocenił te dowody oraz wyjaśnienia jako wystarczające i wskazujące na to, że uczestnik miał prawo legitymować się wykazanim doświadczeniem. To, że w ocenie odwołującego zamawiający powinien był oczekiwać innych dowodów lub wyjaśnić sprawę bardziej szczegółowo, nie oznacza, że zamawiający naruszył przepisy ustawy. KIO dostrzegła, że odwołujący przedstawił opracowania wyników badań oznaczone nazwą X i wskazujące X jako ich wykonawcę oraz brak wskazania w tych opracowaniach

pracy wykonanej przez Y, a także z oświadczeń składanych Oddziałowi w Gdańsku o zatrudnieniu kierowników badań archeologicznych przez X, czemu uczestnik przeciwstawił oświadczenie prezesa zarządu X, oświadczenia części osób wykonujących opracowania wyników badań na zlecenie uczestnika. Te dowody nie rozstrzygają jednoznacznie, że uczestnik nie wykonał opracowań wyników badań. Przeciwnie, da się logicznie wyjaśnić, dlaczego na opracowaniach jak i w informacjach kierowanych do zamawiającego Oddziału w Gdańsku X oświadcza, że to ona wykonała opracowania i to ona zatrudniała kierowników badań archeologicznych. Powodem takiego działania jest niezgłoszenie Gdańskiemu Oddziałowi faktu udziału podwykonawcy. Skoro X zataił ten fakt, to konsekwentnie składał oświadczenia i wymagał opracowania dokumentów, które nie ujawniały udziału podwykonawcy wobec zamawiającego. Jednak jest to wyłącznie dowód na to, że Generalny wykonawca nie postępował w sposób transparentny wobec ówczesnego zamawiającego. Nie jest to natomiast wystarczający dowód na to, że podwykonawca – uczestnik nie wykonał opracowań wyników badań. Przeciwnie uczestnik przedstawił dowody tworzące logiczną całość – umowę podwykonawczą, faktury i potwierdzenia przelewów, oświadczenia osób, którym zlecał wykonanie opracowań, referencje X, oświadczenia X dodatkowo potwierdzające wykonanie tak badań archeologicznych jak i opracowanie ich wyników. Z tych dowodów wynika, że uczestnik był zaangażowany w wykonanie tak badań archeologicznych jak i opracowanie ich wyników. Z tego względu zarzut należało oddalić.

91. Wyrok z dnia 2 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 875/25

Krajowa Izba Odwoławcza wskazuje, że opracowane przez zamawiającego warunki udziału w postępowaniu opublikowane w Ogłoszeniu o zamówieniu oraz w treści SWZ wiążą w równym stopniu zamawiającego jak i wykonawców. Oznacza to, że zamawiający dokonując oceny spełniania warunków udziału w postępowaniu przez wykonawców nie może wykraczać poza zakres tego warunku, w szczególności zamawiający nie może niejako dopisywać dodatkowych intencji, jakie zamawiający mógłby powiązać z literalnym brzmieniem ustalonego wymagania, gdyż działanie takie prowadzić może do naruszenia zasady równego traktowania wykonawców oraz zasady przejrzystości postępowania (art. 16 pkt 1 i 2 ustawy Pzp).

Warunki udziału w postępowaniu należy odczytywać ściśle, ze względu na *stricte* sankcyjny charakter ww. przepisu, co wyklucza możliwość rozszerzającej jego interpretacji.

Skoro bowiem, w ramach przedmiotowego postępowania zamawiający nie postawił warunku związanego z koniecznością wpisu wszystkich posiadanych przez wykonawcę pojazdów do Krajowego Rejestru Elektronicznego Przedsiębiorców Transportu Drogowego, co de facto zamawiający potwierdził na rozprawie, to wykluczone jest wyciąganie negatywnych konsekwencji wobec wykonawcy, który na dzień składania ofert posiada określony przez zamawiającego potencjał techniczny (wykazał dysponowanie trzema pojazdami o określonych parametrach) oraz

dotyczący wymaganych uprawnień do prowadzenia określonej działalności gospodarczej (przedłożył odpowiednie zezwolenie). (...)

Izba wskazuje, że należy odróżnić etap oceny spełniania warunków udziału w postępowaniu od etapu realizacji umowy, gdyż na etapie badania i oceny spełniania warunków udziału w postępowaniu zamawiający bada, czy dany wykonawca posiada określony potencjał do realizacji zamówienia. Natomiast materializacja tego potencjału ma miejsce na etapie realizacji umowy.

92. Wyrok z dnia 2 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 1699/25

(...) Odwołujący nie wykazał, że posiada ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej zgodnie z wymaganiami Zamawiającego, a tym samym Odwołujący nie spełnił warunku udziału w postępowaniu dotyczącego sytuacji ekonomicznej lub finansowej, o którym mowa w rozdziale VIII pkt 2.3 lit a. SWZ. Dostrzec należy, że Zamawiający w odniesieniu do spełnienia warunku udziału w postępowaniu w zakresie sytuacji ekonomicznej lub finansowej w sposób precyzyjny, jasny i klarowny sprecyzował swoje wymagania w SWZ, wskazując iż od wykonawcy wymaga wykazania się posiadaniem ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej w zakresie prowadzonej działalności związanej z przedmiotem zamówienia na sumę gwarancyjną nie mniejszą niż 10 000 000,00 złotych. Wydaje się, że dla Odwołującego tak sformułowany warunek również był zrozumiały, ze względu na to, iż Odwołujący dostarczył Zamawiającemu początkowo polisę będącą ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej, która została jednak zakwestionowana ze względu na niewystarczający okres obowiązywania.

Odwołujący na wezwanie z dnia 09 kwietnia 2025 r. złożył dokument polisy o nr (...), będący ubezpieczeniem ryzyk budowy-montażu, gdzie wskazano nazwę kontraktu: „Realizacji Robót budowlano-montażowych w ramach zadania pn. (...)” i przedmiot ubezpieczenia: „Roboty budowlano-montażowe. Budynek mieszkalny wielorodzinny, wolnostojący. 2 kondygnacyjny - parter i I piętro niepodpiwniczony. Obiekt budowlany.” W ocenie Izby, tak przedłożoną polisę, nie można uznać jako dokument potwierdzający posiadanie przez Odwołującego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z tytułu prowadzonej działalności, jak to wynika wprost z literalnego brzmienia treści warunku, określonego przez Zamawiającego w SWZ, który nie był kwestionowany przez wykonawców na etapie przed datą składania ofert. Polisa przedłożona przez Odwołującego jest ubezpieczeniem dla konkretnego kontraktu i jest ubezpieczeniem konkretnych robót budowlanych dotyczących określonego szczegółowo miejsca i zakresu.

93. Wyrok z dnia 27 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 2102/25

Z powyższego wynika, że referencje nie muszą zawierać wszystkich informacji niezbędnych dla potwierdzenia spełniania warunków udziału w postępowaniu. Znajduje to potwierdzenie w ugruntowanej w tym przedmiocie linii orzeczni-

czej Izby (np. wyroki Izby z dnia 6 lipca 2017 r., sygn. akt KIO 1216/17, z dnia 18 maja 2018 r., sygn. akt KIO 845/18, z dnia 16 grudnia 2021 r., sygn. akt KIO 3508/21) i stanowisku doktryny. Należy podkreślić, że w przypadku zamówienia, którego przedmiotem zamówienia jest usługa, to w wykazie usług powinny znaleźć się wszystkie informacje niezbędne do zidentyfikowania usługi w zakresie niezbędnym do potwierdzenia spełniania warunku udziału w postępowaniu. To wykaz usług określony w § 9 ust. 1 pkt 2) ww. rozporządzenia, jest podmiotowym środkiem dowodowym służącym wykazaniu spełniania przez wykonawcę warunków udziału w postępowaniu dotyczących doświadczenia wykonawcy. Natomiast dowód dołączany do wykazu usług, jakim jest referencja, może być ograniczona wyłącznie do informacji pozwalającej na ustalenie, czy określona usługa została wykonana należycie lub jest wykonywana należycie.

W przedmiotowej sprawie niewątpliwie obie referencje wypełniły zatem swój cel – z ich treści wynikała pozytywna opinia co do realizacji usług. Natomiast okoliczność, że referencje wystawione przez X i poświadczenie wystawione przez Y nie zawierają informacji, o których wspomina Odwołujący, nie może być powodem do skierowania wezwania do Przystępującego na podstawie art. 128 ust. 1 ustawy Pzp ani tym bardziej do odrzucenia jego oferty na podstawie art. 226 ust. 1 pkt 2) lit. b) ustawy Pzp.

94. Wyrok z dnia 23 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 2128/25

W ocenie Izby przedmiotowy zarzut został skonstruowany w sposób, który unieвозмоżliwiał jego uwzględnienie. Przede wszystkim odwołujący zdecydował się określić zakres zarzutu w sposób daleko idący. W związku z tym zarzutem odwołujący domagał się odrzucenia oferty przystępującego na podstawie art. 226 ust. 1 pkt 2 lit. b) i c) Pzp. Odwołujący stanął na stanowisku, że przystępujący nie spełnił warunku udziału w postępowaniu, określonego w rozdziale VIII ust. 2 pkt 1 lit d) tiret pierwsze SWZ, w zakresie doświadczenia podmiotu udostępniającego zasoby tj. X. Podkreślić jednak należało, że obowiązek odrzucenia oferty wykonawcy powstaje w sytuacji, gdy uprzednio wyczerpana zostanie procedura określona w art. 128 ust. 1 Pzp. Powyższy przepis nakłada na zamawiającego obowiązek wezwania wykonawcy do złożenia, poprawienia lub uzupełnienia m.in. podmiotowych środków dowodowych w sytuacji gdy, wykonawca nie złożył wymaganych przez zamawiającego oświadczeń lub dokumentów, lub gdy są one niekompletne bądź zawierają błędy, z zastrzeżeniem dwóch wyjątków przewidzianych tym przepisem. W sytuacji gdy złożone przez wykonawcę dokumenty, np. wykaz wykonanych robót, nie będą potwierdzały spełniania warunków udziału w postępowaniu, to po stronie zamawiającego, co do zasady, będzie aktualizował się obowiązek wezwania wykonawcy do ich uzupełnienia. Dopiero po wyczerpaniu tej procedury, jeśli okaże się, że wykonawca – pomimo wezwania – dalej nie wykazał spełnienia warunków udziału w postępowaniu, zamawiający ma obowiązek odrzucić jego ofertę na podstawie art. 226 ust. 1 pkt 2 lit. b) Pzp. (...)

Odwołujący nie postawił zarzutu naruszenia art. 128 ust. 1 Pzp ani art. 122 Pzp. Jak wskazano powyżej zarzut drugi miał charakter dalej idący, ponieważ dotyczył zaniechania odrzucenia oferty przystępującego. Zgodnie z art. 555 Pzp Izba nie może orzekać co do zarzutów, które nie były zawarte w odwołaniu. Tym samym ewentualne uznanie za zasadną argumentacji odwołującego dotyczącej niewykazania spełniania warunku udziału w postępowaniu przez przystępującego, wobec błędnej konstrukcji zarzutu odwołania, nie mogłoby prowadzić do jego uwzględnienia i nakazania zamawiającemu unieważnienia czynności wyboru oferty, powtórzenia czynności badania i oceny ofert, w tym wezwania przystępującego do uzupełnienia podmiotowego środka dowodowego w postaci wykazu robót budowlanych, ponieważ nie została wyczerpana procedura z art. 128 ust. 1 Pzp (podobnie m.in. wyrok z 18 marca 2024 r., sygn. akt KIO 721/24 lub wyrok z 7 lutego 2025 r., sygn. akt KIO 67/25). Powyższe w sposób samoistny przesądzało o konieczności oddalenia zarzutu.

Art. 226 ust. 1 pkt 2 lit. c

95. Wyrok z dnia 25 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1387/25

Zgodnie z powołanymi przez odwołującego i zamawiającego przepisami rozporządzenia w sprawie podmiotowych środków dowodowych (...), możliwe i dopuszczalne jest złożenie oświadczenia wykonawcy, w przypadku, gdy wykonawca z przyczyn niezależnych od niego nie jest w stanie uzyskać tych dokumentów (poświadczenia/referencje). Jednakże w ocenie Izby, samo złożenie takiego oświadczenia przez wykonawcę nie jest wystarczające, albowiem konieczne w tym względzie jest wykazanie/uzasadnienie takiej czynności. Zasadą wynikającą z omawianych przepisów jest składanie dokumentów potwierdzających należyte wykonanie/wykonywanie zamówienia za pomocą podmiotowych środków dowodowych mających swoje źródło u zlecającego wykonanie takiego zamówienia – zamawiającego. Prawo dopuszcza składanie oświadczenia własnego wykonawcy, ale tylko w przypadku, gdy z przyczyn niezależnych od wykonawcy nie jest on w stanie pozyskać takich dokumentów od zamawiającego. Skoro zatem z przepisów wynika obiektywna przesłanka braku możliwości pozyskania przez wykonawcę takich dokumentów, to na wykonawcy spoczywa obowiązek wykazania okoliczności faktycznych i prawnych uniemożliwiających mu pozyskanie takiego dokumentu. W przeciwnym przypadku mielibyśmy do czynienia z naruszeniem zasady równego traktowania wykonawców i uczciwej konkurencji, a co więcej, dopuszczenie takiego oświadczenia wykonawcy bez obowiązku wykazania podstaw dla takiego działania, wywołałoby skutek w postaci nagminnego i niczym nie uzasadnionego zastępowania poświadczeń/referencji przez składanie oświadczeń własnych wykonawcy, co z kolei mogłoby wypaczać prawidłową ocenę zdolności wykonawców dotyczącą posiadanego doświadczenia.

Zdaniem Izby, składanie oświadczenia własnego wykonawcy stanowi wyjątek od

zasady składania poświadczeń/referencji wystawianych przez zamawiających, a co za tym idzie jako wyjątek powinien być szczegółowo wykazany i uzasadniony. Brak takiego uzasadnienia uniemożliwia zamawiającemu prawidłową ocenę zdolności podmiotowej wykonawcy.

96. Wyrok z dnia 5 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1362/25

Równie nietrafione jest wskazywanie na konieczność odrzucenia oferty Przystępującego X na podstawie art. 226 ust. 1 pkt 2 lit. c) ustawy Pzp, w sytuacji gdy zobowiązanie podmiotu udostępniającego zasoby jako *stricte* powiązane z kwalifikacją podmiotową wykonawcy i oceną spełnienia warunków udziału w postępowaniu, podlega procedurze uzupełnienia opisanej w art. 128 ust. 1 ustawy Pzp. W przypadku niezłożenia, niekompletności zobowiązania podmiotu udostępniającego zasoby, jak i w przypadku gdy zawiera ono błędy, Zamawiający zobowiązany jest wezwać wykonawcę odpowiednio do złożenia, uzupełnienia lub poprawienia tego dokumentu, chyba że oferta wykonawcy podlegają odrzuceniu bez względu na jego złożenie, uzupełnienie lub poprawienie lub gdy zachodzą przesłanki do unieważnienia postępowania. Odrzucenie oferty z uwagi na niezłożenie oświadczenia, o którym mowa w art. 125 ust. 1, podmiotowych środków dowodowych, innych dokumentów lub oświadczeń składanych w postępowaniu, ich niekompletność czy zawarte w nich błędy, nie jest zasadniczo możliwe bez wyczerpania procedury opisanej w art. 128 ust. 1 ustawy Pzp. Tym samym nawet gdyby uznać, że zobowiązanie podmiotu udostępniającego zasoby zostało złożone w nieprawidłowej formie, to okoliczność ta nie mogłaby prowadzić do odrzucenia oferty Przystępującego X, lecz do wezwania go do złożenia prawidłowego zobowiązania.

Art. 226 ust. 1 pkt 3

97. Wyrok z dnia 31 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2516/25

Skoro formularz asortymentowo – cenowy nie został przez odwołującego podpisany jakimkolwiek podpisem elektronicznym, to należało uznać, że dokument ten nie został złożony w formie elektronicznej, co w świetle stanowisk stron było także bezsporne. Zamawiający i odwołujący różnili się natomiast w ocenie, czy na gruncie danej SWZ formularz asortymentowo – cenowy stanowił ofertę, a co za tym idzie, odnosił się do niego wymóg zachowania formy elektronicznej. (...) Rozstrzygnięcie sporu wymagało zatem ustalenia, czy w formularzu asortymentowo-cenowym znajdowały się oświadczenia wykonawcy, które obejmowały istotne postanowienia przyszłej umowy. (...)

Izba stwierdziła, że we wzorze formularza ofertowego, który odwołujący podpisał prawidłowo, wykonawca podał zamawiającemu jedynie wartość netto oraz wartość brutto za całość asortymentu oferowanego w poszczególnych zadaniach. Pokreślenia wymagało, że formularz ofertowy w sposób wyraźny odsyłał do wypełnio-

nego formularza asortymentowo-cenowego. (...) Dopiero zatem w wypełnionym wzorze formularza asortymentowo - cenowego dla zadań nr 1-16 wykonawcy podawali zamawiającemu ceny jednostkowe, wartości netto, wartości podatku VAT, wartości brutto dla poszczególnych oferowanych przez siebie podzespołów, części zamiennych do pojazdów gąsienicowych, opancerzonych oraz wozów bojowych. Jednakże, wbrew stanowisku odwołującego, oświadczenia na temat cen jednostkowych poszczególnych oferowanych przez siebie podzespołów, części zamiennych do pojazdów gąsienicowych, opancerzonych oraz wozów bojowych, nie miały wyłącznie charakteru informacyjnego. Uszło uwadze odwołującego, że zamawiający przypisał ww. cenom jednostkowym doniosłe znaczenie w analizowanym postępowaniu. (...) Ceny te nie będą miały wyłącznie charakteru informacyjnego i nie będą stanowić prostego rozbitcia ceny ryczałtowej, jak utrzymywał odwołujący. Ceny jednostkowe wynikające z formularza asortymentowo-cenowego stanowią bowiem, na gruncie danej SWZ, istotny element zobowiązania wykonawcy. Ceny takie wyznaczają bowiem maksymalny poziom cen jednostkowych, jakie mogą zostać zaoferowane przez tego wykonawcę na etapie przyszłych postępowań o zawarcie umów realizacyjnych. Ponadto, dopiero wypełniony przez wykonawcę formularz asortymentowo-cenowy zawierał informację na temat zindywidualizowania przedmiotu świadczenia oferowanego w postępowaniu. Tylko ten dokument ofertowy wymieniał poszczególne oferowane przez odwołującego podzespoły. Biorąc powyższe pod uwagę izba doszła do przekonania, że formularz asortymentowo-cenowy określał „istotne postanowienia umowy” w rozumieniu art. 8 ust. 1 Pzp z zw. z art. 66 § 1 KC. Za takie bez wątpienia należy uznać wskazanie przedmiotu świadczenia (poszczególnych oferowanych podzespołów), a także ich maksymalne ceny jednostkowe, co do których wykonawca zobowiązuje się, że nie mogą być zwiększone w jego przyszłych ofertach na zawarcie umowy realizacyjnej. Nie można było zatem zgodzić się z odwołującym, jakoby wszystkie istotne elementy jego świadczenia zostały określone i potwierdzone podpisem kwalifikowanym przez podpisanie formularza ofertowego. Nie ulegało zatem wątpliwości, że formularz asortymentowo-cenowy składany przez wykonawców w tym postępowaniu stanowił ofertę w rozumieniu art. 8 ust. 1 Pzp z zw. z art. 66 § 1 KC. Nie podzielono zatem stanowiska odwołującego, że jego oferta została należycie podpisana kwalifikowanym podpisem elektronicznym, spełniając tym samym wymogi Pzp.

Art. 226 ust. 1 pkt 5

98. Wyrok z dnia 7 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 42/25

Aby zastosować podstawę odrzucenia oferty z art. 226 ust. 1 pkt 5) Pzp musi być możliwe do uchwycenia na czym konkretnie polega niezgodność oferty, czyli co i w jaki sposób w ofercie nie jest zgodne z konkretnie wskazanymi, skwantyfikowanymi i ustalonymi jednoznacznie postanowieniami wynikającymi z określonych warunków zamówienia. Odrzuceniu podlega zatem wyłącznie oferta, której treść

jest niezgodna z warunkami zamówienia. Zaznaczenia wymaga, że punktem wyjścia dla ustalenia zgodności oferty wykonawcy z wymaganiami Zamawiającego są postanowienia w nich zawarte, w których zostały jasno i przejrzysto wyrażone oczekiwania zamawiającego.

Wobec powyższego, w pierwszej kolejności należy odnieść się do postanowień zawartych w warunkach zamówienia, w których Zamawiający określił stawiane wykonawcom wymagania, z uwzględnieniem wszelkich modyfikacji treści Specyfikacji Warunków Zamówienia (...). Pamiętać bowiem należy, że wykonawca składając ofertę nie może domyslać się co Zamawiający miał na myśli opisując przedmiot zamówienia, lecz winien przygotować ofertę w sposób spełniający wszystkie warunki zamówienia. Za niedopuszczalne należy uznać twierdzenie o niezgodności oferty wykonawcy na podstawie niezawartych w treści warunków zamówienia wymagań lub subiektywnej, rozszerzającej interpretacji ich zapisów jak również dokonanie oceny oferty przez pryzmat oczekiwań nieznanego odzwierciedlenia w warunkach zamówienia, czy też zmiana wymagań dotyczących ofert po otwarciu ofert, według kryteriów niewynikających z treści warunków zamówienia. Wykonawca bowiem przygotowując swoją ofertę, opiera się na dosłownym brzmieniu postanowień w nich zawartych.

99. Wyrok z dnia 30 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1266/25

Podkreślić należy, że zamawiający aby odrzucić ofertę na podstawie przywołanego przepisu jest zobowiązany przeprowadzić analizę porównawczą treści oferty oraz warunków zamówienia, które stanowią merytoryczne postanowienia oświadczeń woli odpowiednio: zamawiającego, który w szczególności przez opis przedmiotu zamówienia precyzuje i uszczegóławia, jakiego świadczenia oczekuje po zawarciu umowy w sprawie zamówienia publicznego, oraz wykonawcy, który zobowiązuje się do wykonania tego świadczenia w razie wyboru złożonej przez niego oferty (...) jako najkorzystniejszej. Dokonanie takiego porównania przesądza o tym, czy treść złożonej w postępowaniu oferty odpowiada warunkom zamówienia. Niezgodność treści oferty z warunkami zamówienia zachodzi więc, gdy zawartość merytoryczna złożonej w danym postępowaniu oferty nie odpowiada ukształtowanemu przez zamawiającego i zawartym w SWZ wymaganiom. Istotnym jest, że niezgodność oferty z warunkami zamówienia musi po pierwsze być oczywista i niewątpliwa, czyli zamawiający musi mieć pewność co do niezgodności oferty z jego oczekiwaniami, przy czym postanowienia SWZ powinny być jasne i klarowne (tak też: wyrok z dnia 22 września 2020 roku, sygn. akt: KIO 1864/20; wyrok z dnia 20 stycznia 2020 roku, sygn. akt: KIO 69/20).

100. Wyrok z dnia 13 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1518/25

Jak Izba wskazała powyżej, obowiązkiem wykonawcy było sprecyzowanie dokładnego modelu oferowanych urządzeń, tak aby Zamawiający miał pewność co jest

przedmiotem świadczenia i co zostało wycenione w ramach oferty. Gdyby opierać się wyłącznie na oświadczeniu wykonawcy, to zbędny byłby wymóg określenia w ofercie dokładnego modelu oferowanych urządzeń, etap badania zgodności oferty z SWZ czy analiza prawidłowości wyceny przedmiotu zamówienia. W przypadku przedmiotowego modelu telefonu bezsporne jest, iż aparat ten na dzień składania ofert nie został wprowadzony do sprzedaży, nie rozpoczęła się także jego produkcja, jak również nie istnieje oficjalna specyfikacja oferowanego produktu. Należy tym samym uznać, że Zamawiający dokonując oceny oferty Przystępującego nie dysponował wiedzą co do rzeczywistych cech oferowanego przedmiotu zamówienia. Złożone w toku postępowania dokumenty i oświadczenia miały charakter deklaracyjny, nie został zaś złożony czy też wskazany jakikolwiek istniejący dokument lub inne źródło, które potwierdzałyby w sposób skonkretyzowany i jednoznaczny parametry przedmiotu zaoferowanego przez Przystępującego.

101. Wyrok z dnia 16 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1530/25

Pominięcie pozycji kosztorysowej stanowi niezgodność oferty z swz, w której zamawiający wprost wymagał złożenia kosztorysu ofertowego przygotowanego na podstawie przedmiarów robót, a wyliczona na podstawie kosztorysu cena oferty brutto służyć miała do porównania złożonych ofert i do rozliczenia w trakcie realizacji zamówienia. Przygotowany przez odwołującego kosztorys nie pozwalał na porównanie ceny z ofertami innych wykonawców z uwagi na brak wyceny prac objętych poz. 28a przedmiaru branża drogowa. Niezależnie od wartości tej pozycji, okolicznością przesądzającą o zasadności odrzucenia oferty był brak wyceny, w tym ceny jednostkowej wykonania prac objętych przedmiarem. Braku tego zamawiający nie mógł poprawić, co prowadziłoby do niedozwolonych negocjacji z wykonawcą po złożeniu oferty.

Nie zmienia tej oceny ustalenie, że cena kosztorysowa, jako szacunkowa służyć miała dla celów porównania ofert, a rozliczenie prac następować będzie po ich wykonaniu na podstawie kosztorysu powykonawczego. Ponieważ ocena ofert dokonywana jest na podstawie kosztorysu ofertowego błędy wykonawcy mają znaczenie dla wyboru oferty, co nie ma odniesienia do etapu realizacji prac i ich rozliczenia. Zamawiający zobowiązany jest do oceny ofert zgodnie z ustalonymi w swz warunkami, co gwarantuje zachowanie przejrzystości decyzji, jak i dokonania wyboru z poszanowaniem zasad uczciwej konkurencji oraz równego traktowania wykonawców.

Zamawiający nie miał podstaw do poprawienia treści oferty, co w ocenie odwołującego miałyby mieć uzasadnienie w niewielkim znaczeniu prac dotyczących umocnienia pobocza drogi. Zamawiający nie miał podstaw do jakiegokolwiek korekty kosztorysu, w szczególności nie miał podstaw do uzupełnienia opisu pozycji, czy też rozbicia ceny według założeń kosztorysowych wskazanych w wyjaśnieniach. Nawet porównanie wyliczenia cen jednostkowych prezentowanego w kalkulacji złożonej na rozprawie z wyliczeniem kosztów wskazanych w wyjaśnieniach wska-

zuje, że dla takiego wyliczenia konieczne było przyjęcie odmiennych założeń do kosztorysowania, odpowiadających zakresom prac i nakładom związanym z wykonaniem wzmocnienia pobocza.

102. Wyrok z dnia 14 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2361/25

Dla rozpoznawanej sprawy znaczenie ma jednak, że w zakresie zastosowania przesłanki odrzucenia oferty uregulowanej w art. 226 ust. 1 pkt 5 pzp mieści się również sporządzenie oferty w inny sposób, niż żądał tego zamawiający, o ile niezgodność taka dotyczy elementów treści oferty w aspekcie formalnym i materialnym, choć nie może tu chodzić wyłącznie o niezgodność sposobu spełnienia tych aspektów (...). O ile poprzednio taki zakres zastosowania omawianej przesłanki odrzucenia został wyinterpretowany w doktrynie i orzecznictwie, o tyle obecnie wynika wprost z przepisów ustawy pzp. Ustawa pzp zawiera bowiem w art. 7 pkt 29 definicję legalną warunków zamówienia, przez które należy rozumieć warunki dotyczące zamówienia lub postępowania o udzielenie zamówienia, wynikające w szczególności z opisu przedmiotu zamówienia, wymagań związanych z realizacją zamówienia, kryteriów oceny ofert, wymagań proceduralnych lub projektowanych postanowień umowy w sprawie zamówienia publicznego. W konsekwencji hipoteza normy, która wynika z art. 226 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 7 pkt 29 ustawy pzp obejmuje szerokie spektrum niezgodności treści oferty z szeroko rozumianymi warunkami zamówienia, które nie ograniczają się do opisu przedmiotu zamówienia i warunków umowy. (...)

W doktrynie i orzecznictwie przyjęło się stanowisko, że rozumienie terminu oferta należy opierać na art. 66 § 1 Kodeksu cywilnego, zgodnie z którym jest nią oświadczenie drugiej stronie woli zawarcia umowy, jeżeli określa istotne postanowienia tej umowy. Z uwagi na odpłatny charakter zamówień publicznych, nieodzownym elementem treści oferty będzie zawsze określenie ceny za jaką wykonawca zobowiązuje się wykonać zamawiane świadczenie. W pozostałym zakresie to zamawiający określa w specyfikacji wymagany od wykonawcy zakres i sposób konkretyzacji oświadczenia woli, który będzie podstawą dla oceny zgodności treści złożonej oferty z merytorycznymi wymaganiami opisu przedmiotu zamówienia i warunkami umowy. Przede wszystkim każdy zamawiający może żądać sprecyzowania przedmiotu świadczenia objętego ofertą, co w przypadku dostaw rzeczy polega na podaniu danych identyfikujących producenta, model, typ etc., co akurat nie było wymagane w postępowaniu o udzielenie tego zamówienia. Natomiast o ile co do zasady określenie ceny oferty, w tym kwoty podatku VAT według stawki wynikającej z obowiązujących w tej mierze przepisów leży po stronie wykonawców, o tyle zamawiający może zdecydować się na określenie właściwej stawki podatku VAT. W takim przypadku wysokość tej stawki wchodzi w zakres zarówno warunków zamówienia, jak w tym postępowaniu, jak i treści oferty, z tym że rola wykonawcy sprowadza się do uwzględnienia tej stawki podatku VAT przy wyliczeniu ceny oferty. Nadal jednak mieści się to w ramach

cywilistycznie rozumianej treści oferty, w doktrynie zamówień publicznych określonej jako oferta sensu stricto.

Art. 226 ust. 1 pkt 7

103. Wyrok z dnia 21 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 245/25

Zamawiający w decyzji o odrzuceniu oferty Odwołującego wskazał, że powoływanie się na przedmiotowe środki dowodowe w celu potwierdzenia spełnienia wymagań technicznych soli i jednocześnie wycena i faktycznie oferowanie soli innego pochodzenia, dla której wykonawca nie przedstawił wyników badań, narusza interes Zamawiającego oraz pozostałych wykonawców w postępowaniu. Działanie to wprost narusza dobre obyczaje w obrocie gospodarczym, rozumiane jako normy moralne i obyczajowe w stosunkach gospodarczych (tzw. uczciwość kupiecka), którymi powinni kierować się przedsiębiorcy, biorąc pod uwagę, że wymagania dotyczące OPZ zostały jasno określone w SWZ. Zamawiający jednoznacznie wymagał potwierdzenia w ofercie spełnienia określonych parametrów soli i przedstawienia w ofercie odpowiednich dokumentów potwierdzających wymagane parametry. Zgodnie ze złożoną ofertą wykonawca powinien wycenić w ofercie konkretne zaoferowane produkty, które zostały określone za pomocą przedmiotowych środków dowodowych. Powyżej opisane działanie wykonawcy w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego zakłóca funkcjonowanie uczciwej konkurencji w formie rzetelnego i niezafałszowanego współzawodnictwa wykonawców w ramach prowadzonego postępowania.

W tych okolicznościach zagrożony jest interes wykonawców, którzy rzetelnie współzawodniczą na warunkach określonych ustawie Pzp oraz w SWZ, ale również interes Zamawiającego, który należy rozumieć jako rzetelne wykonanie przedmiotu zamówienia za wynagrodzenie i w terminie wskazanym w umowie. Działanie Odwołującego, opisane powyżej zagraża interesom wykonawców ubiegających się o zamówienie oraz interesom Zamawiającego, gdyż pociąga za sobą realne niebezpieczeństwo powstania szkody, w przypadku gdyby oferta Odwołującego nie została odrzucona. Zamówienia publiczne to proces, w ramach którego instytucje publiczne nabywają towary i usługi i roboty budowlane od podmiotów prywatnych. Należy zauważyć, że proces ten regulowany jest przez przepisy prawne mające na celu zapewnienie transparentności, uczciwej konkurencji oraz efektywnego wydatkowania środków publicznych. Powyższe stanowi podstawę do stwierdzenia, że złożenie takiej oferty stanowi czyn nieuczciwej konkurencji w rozumieniu art. 3 ust. 1 uznk.

104. Wyrok z dnia 19 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 260/25

Izba podziela pogląd, że sama w sobie okoliczność, że wykonawcy pozostają w bliskiej relacji rodzinnej, tj. X uprawniony do reprezentacji Y pozostaje w związku małżeńskim z Z, występującą w postępowaniu jako dru-

gi wykonawca, nie świadczy o tym, że wykonawcy, składając oferty, działali w warunkach zmowy przetargowej. O fakcie tym nie świadczy również okoliczność dotycząca tożsamyh adresów, pod którymi znajdują się siedziby ww. wykonawców i pod którymi prowadzą oni działalność gospodarczą. Podobnie należy ocenić fakt, że oferty obu wykonawców zostały przesłane z e-maila z rozszerzeniem @x.pl. Każda z powyższych okoliczności rozpatrywana oddzielnie nie stanowi dowodu na zawarcie niedozwolonego porozumienia pomiędzy wykonawcami. Ponieważ jednak powyższe okoliczności wystąpiły w tym samym postępowaniu łącznie, a dodatkowo zaistniała szczególna okoliczność, że wykonawca, którego oferta została wstępnie oceniona jako najkorzystniejsza w obu częściach zamówienia, nie złożył podmiotowych środków dowodowych na dwukrotne wezwanie Zamawiającego, ocenie, w kontekście zawarcia niedozwolonego porozumienia ograniczającego konkurencję w prowadzonym postępowaniu, musi podlegać całokształt działań wykonawców w toku postępowania. W ocenie Izby, przy zbiegu wszystkich powyższych okoliczności, za wysoce prawdopodobne należy uznać zawarcie pomiędzy ww. wykonawcami porozumienia w celu uzyskania zamówienia przez wykonawcę, który złożył w tym postępowaniu droższą ofertę. Niezłożenie podmiotowych środków dowodowych przez wykonawcę Z wraz z pozostałymi okolicznościami wskazanymi powyżej ze znacznym stopniem prawdopodobieństwa wskazuje, że nastąpiło porozumienie i uzgodnienia pomiędzy ww. wykonawcami, mające na celu możliwość wpłynięcia na wynik postępowania i osiągnięcia korzyści, kosztem interesu Zamawiającego.

Przedłożone przez Odwołującego w niniejszej sprawie dowody nie potwierdzają, że decyzja Z o niezłożeniu podmiotowych środków dowodowych wynikała z obiektywnej i niezależnej oceny sytuacji, odpowiedzialności za zdolność do realizacji zamówienia oraz była wynikiem jedynie trudności organizacyjnych, kadrowych i finansowych, które de facto nie zostały udowodnione. Słusznie zauważył sam Odwołujący, że przedsiębiorca ponosi pełną odpowiedzialność na zasadzie ryzyka za prowadzenie działalności gospodarczej i musi to ryzyko skutecznie oceniać. Niemniej jednak, ocena taka powinna wynikać z analizy dokonanej przez wykonawcę przed złożeniem oferty, w szczególności w sytuacji, gdy dane okoliczności są znane wykonawcy na tym etapie, tak jak w niniejszej sprawie. Ponadto, w ocenie Izby, powiązani ze sobą bliskimi relacjami gospodarczymi i rodzinnymi wykonawcy powinni przedstawić dowody, że dysponują samodzielnością w prowadzeniu swej polityki i działalności gospodarczej, zwłaszcza w zakresie udziału w przetargach – w tym np. umowy, wewnętrzne procedury lub standardy, które gwarantują i potwierdzają niezależność przy opracowaniu i składaniu ofert. Takie okoliczności w niniejszej sprawie nie zostały przez Odwołującego w jakimkolwiek stopniu wykazane.

Izba nie podziela także stanowiska Odwołującego, że „w przedmiotowej sprawie działanie Z nie mieści się w granicach legalnej definicji czynu nieuczciwej konkurencji, przede wszystkim ze względu na to, że z uwagi na brak innych oferentów nie doszłoby do naruszenia interesów innego przedsiębiorcy, a także nie doszłoby do naruszenia interesów klienta-zamawiającego, oferty cenowe Odwołującego

bowiem mieściły się w granicach przewidzianych przez Zamawiającego środków, które zamierza przeznaczyć na realizację zamówienia.” Sam fakt bowiem podjęcia choćby tylko próby wpłynięcia na wynik postępowania i na decyzje Zamawiającego w postępowaniu stanowi naruszenie zasad i dobrych obyczajów w biznesie oraz narusza interes Zamawiającego, który przejawia się m.in. w prawidłowym i zgodnym z zasadami uczciwej konkurencji przeprowadzeniu postępowania o udzielenie zamówienia publicznego i w konsekwencji realizacji zamówienia w sposób zgodny z celem postępowania. Ponadto, Zamawiający wykazał, że w przypadku zawarcia umowy z Odwołującym poniósłby istotnie większy koszt na realizację przedmiotowego zamówienia.

105. Wyrok z dnia 26 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 272/25

W tym miejscu podkreślić należy, że odrzucenie oferty jest najdotkliwszą sankcją dla wykonawcy. Tym bardziej odrzucenie oferty na podstawie art. 226 ust. 1 pkt 7 ustawy Pzp możliwe jest tylko wtedy, gdy zarzut dopuszczenia się przez wykonawcę czynu nieuczciwej konkurencji został udowodniony i uzasadniony, a istnienie jedynie jego podejrzenia jest niewystarczające. Izba wskazuje, iż to na Odwołującego w takim przypadku ciążył obowiązek wykazania, że oferta Przystępującego została złożona w warunkach czynu nieuczciwej konkurencji. Odwołujący w odwołaniu wskazywał, iż: „uzasadnione jest domniemanie, że jedynie formalna odpowiedź na ww. wezwanie to próba uniknięcia konsekwencji wadliwości oferty co do warunków, co do ceny i co do sposobu jej ustalenia. Innymi słowy brak odpowiedzi ma na celu wprowadzenie Zamawiającego w błąd co do (jak wyżej wskazano) braku przesłanek odrzucenia oferty”. Zdaniem składu orzekającego to zdecydowanie za mało. Wskazywanie, że nie złożenie wyjaśnień przez Przystępującego w sposób nakazany przez Zamawiającego zapewne ma na celu „ukrycia” niezgodności treści oferty z warunkami zamówienia oraz błędów w obliczeniu ceny lub kosztów np. poprzez pominięcie istotnego elementu jakim jest koszt materiału, nie poparte żadnymi dowodami prowadzi w konsekwencji do nieuwzględnienia zarzutu.

W ocenie Izby Odwołujący nie wykazał, aby Przystępujący dopuścił się działania sprzecznego z prawem lub dobrymi obyczajami. Jak już Izba podkreśliła powyżej, co prawda odpowiedź na wezwanie nie była zbyt rozbudowana, jednakże tak przedstawionej odpowiedzi, zdaniem Izby nie można utożsamiać z brakiem udzielania odpowiedzi, która miałaby na celu wprowadzenie zamawiającego w błąd co do elementów mających wpływ na sposób realizacji zamówienia. Odwołujący wskazał, że spełnione są wszystkie przesłanki, warunkujące uznanie, że Przystępujący zachował się w sposób mający znamiona czynu nieuczciwej konkurencji, jednakże Izba uznała te twierdzenia za gołosłowne, ponieważ Odwołujący nie poparł ich żadnymi dowodami.

106. Wyrok z dnia 2 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 1712/25

Niewątpliwie Przystępujący podał nieprawdziwą informację w zakresie długości kanalizacji, której dotyczyła inwentaryzacja - w zakresie prac wskazanych pod poz. 10. W formularzu ofertowym Przystępujący podał, że długość zinwentaryzowanej kanalizacji wynosiła powyżej 1 km. Natomiast jak wynika z późniejszym wyjaśnieniami Przystępującego (pismo z 20 marca 2025 r.), a w szczególności oświadczenia pana X (załącznik do pisma Przystępującego z 7 kwietnia 2025 r.), długość kanalizacji ogólnospławnej wynosiła 0,81 km, czyli poniżej 1 km. Okoliczność ta ma istotne znaczenie w kontekście oceny oferty w ramach kryterium oceny ofert „doświadczenie geodety”. Zgodnie z przywołanym powyżej postanowieniem SWZ punkty mogły zostać przyznane za wykonanie inwentaryzacji kanalizacji deszczowej lub sanitarnej lub ogólnospławnej o długości minimum 1 km. Za inwentaryzację kanalizacji o długości poniżej 1 km wykonawca nie mógł dostać żadnych punktów w tym kryterium. Na oświadczeniu pana X (załącznik do pisma Przystępującego z 7 kwietnia 2025 r.) widnieje data 28 lutego 2025 r. Okoliczność ta prowadzi do wniosku, że składając ofertę Przystępujący miał wiedzę odnośnie rzeczywistej długości kanalizacji, której dotyczyła usługa wskazana pod poz. 10, gdyż formularz ofertowy został podpisany w dniu 11 marca 2025 r. Gdyby ww. oświadczenie zostało złożone w reakcji na wezwanie Zamawiającego (pismo z 3 kwietnia 2025 r.), to oświadczenia pana X zostałyby opatrzone późniejszą datą (najwcześniej 3 kwietnia 2025 r.). W toku postępowania odwoławczego Przystępujący nie wyjaśnił okoliczności zaistnienia ww. nieprawidłowości, w szczególności nie wykazał, że podanie tej nieprawdziwej informacji było niezamierzone. Przystępujący ograniczył się w tym zakresie do jednego zadania („kilometraż mógł zostać źle obliczony”), co nie stanowi żadnych wyjaśnień, które Izba mogłaby wziąć pod uwagę. Ponadto, twierdzenie o złym obliczeniu kilometrażu nie wydaje się wiarygodne – skoro Przystępujący dysponował oświadczeniem pana X, w którym wprost została podana długość kanalizacji, a zatem żadne obliczenia nie były potrzebne. Bierność procesowa Przystępującego skutkowałą koniecznością uznania przez Izbę, że doszło w tym zakresie do czynu nieuczciwej konkurencji, o którym mowa w art. 14 ust. 1 UZNK. (...) Podanie w ofercie informacji mających istotne znaczenie dla jej oceny w kryterium oceny ofert ma na celu uzyskanie wyższej punktacji oferty i w konsekwencji przyporządkowanie wykonawcy korzyści w postaci udzielonego zamówienia publicznego. Jak wskazano powyżej, wobec braku wyjaśnień ze strony Przystępującego, Izba nie miała podstaw do przyjęcia, że podanie nieprawdziwej informacji o długości kanalizacji stanowiło omyłkę wykonawcy, nie było przez niego zamierzone. Ponadto, podanie w ofercie informacji o doświadczeniu swojego personelu należy zakwalifikować jako posługiwanie się informacjami o kwalifikacji pracowników, co zgodnie z art. 14 ust. 3 UZNK, stanowi rozpowszechnianie wiadomości, o którym mowa w art. 14 ust. 1 UZNK.

107. Wyrok z dnia 6 sierpnia 2025 r., sygn. akt: KIO 2662/25

Izba wskazuje, że przystępujący jest specjalistą w swojej branży, w tym uczestnikiem procesów budowlanych oraz związanych z nimi postępowań administracyjnych i realizuje inwestycje na podstawie projektów budowlanych. W sytuacji, w której realizowana przez niego inwestycja została zmieniona co do jej zakresu, winien on znać, rozumieć i dostosować się do aktów administracyjnych, będących podstawą dokonywanej zmiany. Należy zatem założyć, że miał świadomość tego, że wykazana przez niego inwestycja nie spełnia warunków postawionych w przedmiotowym postępowaniu.

W ocenie Izby działanie przystępującego jest sprzeczne z dobrymi obyczajami, podjęte w celu polepszenia swojej sytuacji przy realizacji zamówienia. W konsekwencji prowadzi to do naruszenia interesu przedsiębiorców, którzy złożyli oferty w postępowaniu. Takie działanie jest objęte dyspozycją normy prawnej zawartej w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 roku o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 2003 roku, Nr 153, poz. 1503 ze zm – dalej UZNK) i jako takie stanowi samoistną podstawę stwierdzenia, że w danym przypadku mamy do czynienia z nieuczciwymi praktykami (tak w orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2002 roku, sygn. akt III CKN 271/01). Dobre obyczaje, na które się wskazuje w cytowanym przepisie, wskazują na działanie, które może prowadzić do zniekształcenia określonych interesów i zachowań gospodarczych w przeciętnych warunkach praktyki rynkowej, które jednocześnie prowadzi do pogorszenia sytuacji innego przedsiębiorcy na tym konkurencyjnym rynku, poprzez naruszenie w tym zakresie jego interesu.

Postępowanie przystępującego wpisuje się również w dyspozycję art. 14 ust. 1 u.z.n.k. poprzez rozpowszechnianie nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd wiadomości o swoim przedsiębiorstwie, w celu przysporzenia korzyści. Niewątpliwie wykazanie w celu uzyskania zamówienia, że przystępujący zrealizował inwestycję o wymaganych w przedmiotowym postępowaniu parametrach, mimo że fakt taki w istocie nie miał miejsca, stanowi delikt w rozumieniu wskazanego przepisu.

Art. 226 ust. 1 pkt 10**108. Wyrok z dnia 17 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 291/25**

Mając rzecz jasna na uwadze domyślny rozkład ciężaru dowodu w postępowaniu odwoławczym, nie można jednak zapominać o tym, że zanim dojdzie do ewentualnego wniesienia odwołania przez wykonawcę to zamawiający jest zobowiązany do wykazania, że zaistniały stan faktyczny uzasadniał odrzucenie oferty, a wykazanie musi zostać zawarte w informacji o odrzuceniu oferty wykonawcy. Izba nie może więc zaakceptować sytuacji, w której Zamawiający, podejmując decyzję mającą najpoważniejsze negatywne konsekwencje dla Odwołującego, jaką jest odrzucenie

jego oferty, arbitralnie stwierdza, że oferta zawiera błąd w obliczeniu ceny, przy czym jakkolwiek nie uzewnętrznia powodów, dla których tak uznał. Powyższe, po pierwsze nie pozwala Izbie na ocenę zasadności czynności Zamawiającego. Należy przypomnieć, że czynność odrzucenia oferty może być oceniana wyłącznie w zakresie tych okoliczności, które zostały przez zamawiającego przedstawione jako uzasadniające odrzucenie oferty. Po drugie, brak uzewnętrznienia szerszych powodów odrzucenia oferty Odwołującego przez Zamawiającego sprawia, że Odwołujący musi przyjąć w odwołaniu abstrakcyjną argumentację, nie referującą wprost do treści uzasadnienia oferty i polemiki z twierdzeniami Zamawiającego. (...) Jak już wyżej wskazywano, istotnym dla rozstrzygnięcia zasadności wniesionego odwołania w tym przypadku było to, co Zamawiający podniósł w informacji o odrzuceniu oferty Odwołującego. Niedopuszczalnym jest bowiem powoływanie się na nowe okoliczności dopiero przed Izbą. Tym samym, na etapie postępowania odwoławczego Zamawiającego rozszerzył swoją argumentację o dodatkowe okoliczności, wobec czego są one spóźnione. Próżno szukać w treści uzasadnienia faktycznego odrzucenia oferty Odwołującego odniesienia do poprawnej stawki podatku co do zakresu prac wewnątrz bryły budynku. Po raz kolejny podkreślić trzeba, że Zamawiający ograniczył się tylko do wskazania, że roboty budowlane przedmiotu zamówienia polegające na budowie obiektów mieszkalnych objęte są stawką 8% VAT. Jednocześnie, subiektywna opinia Zamawiającego, iż błąd Odwołującego był prosty nie zmienia powyższych ustaleń. Jak bowiem pokazuje zaistniały w sprawie stan faktyczny, każdy z trzech wykonawców przyjął odmienną stawkę VAT, co sugeruje, że okoliczność zidentyfikowania właściwej stawki VAT nie była oczywista dla wykonawców. Nie przekonuje Izby również argument Zamawiającego, że w poprzednio prowadzonym przez Zamawiającego postępowaniu przy identycznych zapisach sposobu obliczenia ceny Odwołujący zastosował mieszany VAT 8% i 23% (na czego Zamawiający przedstawił wzór formularza ofertowego oraz formularz ofertowy Odwołującego dotyczące tamtego postępowania). Okoliczność ta nie ma również wpływu na rozstrzygnięcie. Po pierwsze, to, jaką stawkę przyjął w ofercie Odwołujący w innym, przeszłym postępowaniu, nie może stanowić automatycznie poprawnego wzoru na poczet kolejnych postępowania. Po drugie zaś nie zostało wykazane, że przedmioty obu postępowania były tożsame.

109. Wyrok z dnia 26 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 271/25

Błędem w obliczeniu ceny będzie np. nieprawidłowe określenie przez wykonawcę stawki VAT. Stawka podatku VAT jest bowiem elementem cenotwórczym. Do błędu w obliczeniu ceny dotyczącym stawki podatku VAT dojdzie w sytuacji, gdy wykonawca przyjmie w ofercie stawkę nieprawidłową w okolicznościach, gdy zamawiający nie określi w dokumentach zamówienia prawidłowej stawki podatku VAT. Jeżeli natomiast wykonawca określił stawkę VAT prawidłowo (tj. przyporządkował przedmiot zamówienia do odpowiedniej stawki VAT), a popełnił tylko błąd rachunkowy, polegający np. na błędnym sumowaniu prawidłowej wartości netto

i stawki VAT, błąd taki nie będzie stanowił, co do zasady, błędu w obliczeniu ceny, a omyłkę rachunkową podlegającą poprawieniu przez zamawiającego. Jako błąd w obliczeniu ceny uznaje się także nieprawidłowości w wycenie oferty przez wykonawcę polegające na niezastosowaniu lub wadliwym zastosowaniu przepisów prawa (innych niż ustawa P.z.p.), które mają wpływ na wycenę oferty. Odrzuceniu, co do zasady, podlegać będzie oferta, w której popełniono błąd w wyliczeniu dofinansowania z PFRON (w sytuacji, gdy błąd dotyczy założeń do przyjęcia właściwej wysokości dofinansowania, a nie polega wyłącznie na błędzie w działaniach matematycznych).

110. Wyrok z dnia 7 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 898/25

W ustawie Pzp brak jest definicji legalnej pojęcia błędu w obliczeniu ceny. Błędem w obliczeniu ceny, w rozumieniu powyższego przepisu jest błąd co do prawidłowego ustalenia stanu faktycznego, a nie nieprawidłowe wykonanie czynności arytmetycznych składających się na obliczenie ceny. Błędy w obliczeniu ceny charakteryzują się tym, że nie można ich w żaden sposób poprawić. O takim błędzie – jak wynika z orzecznictwa Krajowej Izby Odwoławczej – można mówić wtedy, gdy wykonawca składając ofertę dopuścił się uchybień w wyliczeniu elementów kształtujących cenę lub nie uwzględnił wszystkich tych elementów, które wynikają z przepisów prawa lub wskazane zostały w dokumentacji postępowania.

111. Wyrok z dnia 9 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1381/25

Kolejno wskazać należy, że oferta podlega odrzuceniu na podstawie art. 226 ust. 1 pkt 10 Pzp w przypadku, gdy obliczenie zawartej w niej ceny nastąpiło w sytuacji błędnego ustalenia przez wykonawcę stanu faktycznego. Błąd ten musi jednak dotyczyć określenia zakresu zobowiązania wykonawcy, do którego wykonania zobowiązany będzie wykonawca zgodnie z umową w sprawie zamówienia publicznego zawartą po przeprowadzeniu danego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, w szczególności polegającym na pominięciu jednego ze świadczeń objętych tym zobowiązaniem, i skutkować podaniem w ofercie ceny, która nie została obliczona jako cena czy wynagrodzenie tego zobowiązania w pełnym zakresie (za spełnienie wszystkich tych świadczeń).

112. Wyrok z dnia 8 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2225/25

Należy zauważyć, że to Zamawiający przekazał Wykonawcom wraz zaproszeniem do składania ofert dodatkowych, w tym Przystępującemu, plik excel z formatowaniem księgowym. Jest to o tyle istotne, że na Zamawiającym spoczywa obowiązek poprawnego przygotowania dokumentacji postępowania. Wszelkie niejasności, dwuznaczności, niezgodności postanowień SWZ należy rozpatrywać na korzyść Wykonawców. W efekcie, w ocenie Izby, nie można obciążać Przystępującego

negatywnymi konsekwencjami przyjętego przez Zamawiającego formatowania w pliku excel. Okoliczność, że następnie ten plik został przekształcony (przekonwertowany) w plik pdf, tego nie zmienia, gdyż formatowanie było w pierwotnym pliku excel, przygotowanym przez Zamawiającego. Należy podkreślić, że Wykonawcy działają w zaufaniu do Zamawiającego i otrzymanych od niego dokumentów, w tym plików. Mogą oni dokonywać na nich określonych niezbędnych do przygotowania oferty czynności technicznych, ale każda z nich jest obarczona określonym ryzykiem. Z tych względów, Izba uznała, że Przystępujący mógł, ale nie musiał dokonywać w nich zmian, obawiając się że konsekwencją będzie odrzucenie jego oferty. Z tych względów, Izba wzięła pod uwagę, okoliczność, że plik excel został przygotowany przez Zamawiającego z formatowaniem księgowym i rozpatrzyła ją na korzyść Przystępującego.

Izba uznała, że cena w poz. 56 została przedstawiona w liczbie wymiernej /0 zł/, a forma prezentacji w sposób graficzny „- zł” wynikała z przyjętego przez Zamawiającego formatowania w przekazanym pliku excel, gdyż formatowanie liczb w programie Ms Excel pozwala na zmianę sposobu wyświetlania liczb lub wartości w komórkach bez wpływu na ich rzeczywistą wartość. Przystępujący nie pominął poz. 56 i wycenił ją na 0 zł, ze względów przedstawionych powyżej. Przystępujący przypisał do poz. 56 wartość 0 zł, co w ocenie Izby, zostało wyjaśnione przez niego bez zmiany treści.

Art. 226 ust. 1 pkt 14

113. Wyrok z dnia 23 maja 2025. r., sygn. akt: KIO 1686/25

Przesłanki z tego przepisu w sposób nie budzący wątpliwości zostały wypełnione - wadium wniesione przez Odwołującego w pieniądzu znalazło się na rachunku bankowym Zamawiającego po upływie terminu składania ofert. Ze złożonych przez Zamawiającego dowodów wynika również, że przyczyny tej sytuacji leżą całkowicie po stronie Odwołującego. W ocenie Izby wiedzą powszechną jest to, że zlecenie przelewu nie powoduje natychmiastowego pojawienia się środków pieniężnych na rachunku adresata – jest to operacja wymagająca nieco czasu. Co za tym idzie Odwołujący winien tak zaplanować moment zlecenia przelewu, by mieć pewność, że wadium zostanie wniesione do Zamawiającego na czas – przed upływem terminu składania ofert. Informacje o sesjach bankowych dostępne są w Internecie, podobnie jak strony www pozwalające na ustalenie przybliżonego momentu dotarcia przelewu do adresata. Odwołujący mógł więc bez żadnych trudności ustalić bezpieczny moment zlecenia przelewu, tak by nie ryzykować odrzuceniem oferty. (...)

Izba podkreśla, wbrew stanowisku Odwołującego, że nie liczy się moment zlecenia przelewu, a moment uznania (zaksięgowania) kwoty wadium na rachunku bankowym zamawiającego. W momencie otwarcia ofert zamawiający ma mieć pełną możliwość dysponowania wadium.

Art. 239 ust. 1**114. Wyrok z dnia 5 czerwca 2025. r., sygn. akt: KIO 1794/25**

(...) zamawiający zobowiązany jest dokonać oceny ofert w zakresie kryteriów zgodnie z opisem zamieszczonym w treści SWZ, jak też opierać się może w tym zakresie wyłącznie na informacjach przekazanych przez wykonawcę w toku postępowania.

Izba zwraca uwagę, że naczelne zasady obowiązujące w postępowaniu o udzielenie zamówienia, tj. zasada uczciwej konkurencji i równego traktowania wykonawców wymagają, aby ocena ofert odbywała się zgodnie z SWZ, przy tym zamawiający zobowiązany jest traktować wszystkie podmioty jednakowo, zaś oceny ofert dokonywać na równych zasadach. Co w niniejszej sprawie istotne to zamawiający odpowiada za określenie treści dokumentów zamówienia i załączników, jak też formułuje oczekiwania jakie dane musi wykonawca podać. Jeśli z kolei już je sformułuje w treści dokumentów zamówienia, a jeśli jeszcze dodatkowo służą one ocenie ofert w ramach kryteriów - musi je egzekwować na równi od wszystkich podmiotów na etapie oceny złożonych ofert. (...)

Nie jest także rolą zamawiającego dopowiadanie treści, które nie znalazły się w treści składanego wraz z ofertą dokumentu. Przypomnieć należy, że czynności wykonawcy ubiegającego się o zamówienie publiczne dokonywane w postępowaniu, w tym przy podawaniu informacji zamawiającemu, podlegają ocenie na kanwie art. 355 § 1 Kodeksu cywilnego, zgodnie z którym dłużnik obowiązany jest do staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju (należyta staranność). Dodatkowo wskazać w tym miejscu należy, że w stosunku do profesjonalistów miernik ten ulega podwyższeniu, gdyż art. 355 § 2 Kodeksu cywilnego precyzuje, że należyta staranność dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej określa się przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności. Za takich profesjonalistów należy uznać ubiegających się o zamówienie wykonawców, którzy działając na rynku usług ochroniarskich, startując niejednokrotnie w postępowaniach o udzielenie zamówienia publicznego, powinni zadbać o to, aby w sposób pełny i prawidłowy dany załącznik wypełnić zwłaszcza, że to na jego podstawie przyznawane były punkty w ramach kryterium oceny ofert. To z kolei finalnie miało bezpośrednie przełożenie na pozycję tych wykonawców w rankingu. (...)

Jak już wyżej zaznaczono wszelkie informacje potrzebne zamawiającemu, służące ocenie w ramach kryteriów oceny ofert, jak też spełnienia warunków udziału w postępowaniu, winny znajdować się i wynikać z treści złożonych przez wykonawcę załączników. Ponadto trafnie zauważył odwołujący, że odnoszenie się do opisu zamieszczonego na stronie odwołującego jest niemiarodajne, gdyż ocena w ramach kryterium dokonywana przez pryzmat informacji zamieszczonych na stronie internetowej i to dodatkowo nie przez ocenianego wykonawcę, ale przez odwołującego - jest działaniem niedopuszczalnym. Nie można na stronach in-

ternetowej poszukiwać informacji, które służą ocenie danego wykonawcy, gdyż te powinny wynikać z dokumentacji postępowania. W końcu także, nawet gdyby uznać, że faktycznie w zakres zadań ochrony fizycznej wchodzi określone czynności, to w dalszym ciągu nie wiadomo czy wskazane w załączniku nr 8 osoby wykonywały wszystkie te czynności, które mieszczą się w przywołanym opisie czy też może do ich zadań należała tylko część z nich.

Stąd, i w tym przypadku nie sposób było z treści dokumentu pozyskać wszystkich niezbędnych informacji, a zatem X nie powinno otrzymać punktów w ramach pozacenowego kryterium oceny ofert.

Art. 241 ust. 1

115. Wyrok z dnia 26 maja 2025. r., sygn. akt: KIO 1598/25, KIO 1612/25

Zamawiający prowadzi postępowanie na wybór inwestora zastępczego, w jego interesie jest w ramach uzasadnionych potrzeb, dokonać wyboru takiego wykonawcy, który w jak najwyższym stopniu zastąpi Zamawiającego podczas nadzoru nad wykonywanymi robotami budowlanymi. Zatem powinien to być wykonawca, który po pierwsze umie zidentyfikować możliwość wystąpienia określonego ryzyka związanego z przedmiotem zamówienia, umie określić prawdopodobieństwo wystąpienia takiego ryzyka i potrafi wskazać środki zaradcze dla zaistniałej sytuacji. W taki sposób właśnie Zamawiający dokonał opisu kryterium i sposobu oceny dokumentu, do złożenia którego zobowiązał wykonawców, mianowicie „Analizy ryzyka”. Zamawiający określił najpierw, że wykonawca musi umieć zidentyfikować podstawowe ryzyka mogące zaistnieć w trakcie realizacji zamówienia, następnie potrafi opisać proponowane działania w celu uniknięcia wystąpienia ryzyka oraz zmniejszenie jego wpływu na realizację zamówienia w razie jego wystąpienia, a także potrafi przewidzieć prawdopodobieństwo wystąpienia takiego ryzyka. Dalej Zamawiający wskazał w progi oceny od nieakceptowanego do doskonałego i w ramach tak ustalonych przedziałów podał, co będzie oceniał w ramach przedstawionego przez danego wykonawcę dokumentu.

Ustalone w ten sposób pozacenowe kryterium oceny ofert pozwala Zamawiającemu na ocenę, czy Wykonawca zapoznał się z dokumentacją postępowania, w tym dokumentacją robót budowlanych, które będzie nadzorował, czy dokonał analizy możliwości wystąpienia określonych ryzyk dla konkretnego przedmiotu zamówienia i czy przewidział właściwe środki zaradcze, choćby możliwość wydłużenia terminu wykonywania robót budowlanych, konieczność zwiększenia zespołu inspektorów, itp. (...)

Reasumując, kryteria oceny ofert nie mają charakteru absolutnego, tym samym nie zawsze będą spełnione przez wszystkich wykonawców ubiegających się o udzielenie zamówienia w zakresie, który pozwoli na otrzymanie maksymalnej liczby punktów. Istotne jest aby kryteria oceny ofert były związane z przedmiotem zamówienia (art. 241 ust. 1 ustawy Pzp). Badanie związku pomiędzy przed-

miotem zamówienia a poza cenowym kryterium oceny ofert sprowadza się do odpowiedzi na pytanie, w jaki sposób deklarowany element oferty wykonawcy, premiowany w kryterium oceny ofert, przełoży się na wyższą jakość świadczenia na etapie realizacji zamówienia.

Art. 242 ust. 1

116. Wyrok z dnia 4 lipca 2025. r., sygn. akt: KIO 2227/25

Oczywistym jest, że kryteria oceny ofert mają na celu wybór oferty najkorzystniejszej, zatem zawsze będzie tak, że kryteria będą wskazywać na jeden najkorzystniejszy produkt. Taki jest bowiem cel zamówień – wybrać ofertę najkorzystniejszą. Jednak nie oznacza to, że oferta najkorzystniejsza powinna być znana od momentu publikacji informacji o kryteriach oceny ofert. Zamawiający zgodnie z art. 242 ust. 1 ustawy może wybrać ofertę na podstawie kryteriów jakościowych i ceny, ale musi tak dobrać kryteria jakościowe, aby nie miały one charakteru dyskryminującego. W ocenie KIO to nie udało się w tym postępowaniu zamawiającemu. Zamawiający wskazał, że przy doborze kryterium jakościowego kierował się właściwościami funkcjonalnymi bronchoskopów uwzględniając potrzeby użytkowników wyrażone w opinii kierownika Kliniki Intensywnej Terapii. Jednak w ocenie KIO przedstawiona opinia nie dotyczy ustanowionego kryterium oceny ofert. Nie wskazuje ona bowiem na czym polega przewaga użytkowana bronchoskopu posiadającego połączenie do kanału ssącego umiejscowione z boku rękojeści bronchoskopu trzymanego w pionie podczas wykonywania procedury. (...) Przy czym, to zamawiający ma obowiązek określić kryterium oceny ofert zgodnie z zasadami wypracowanymi w orzecznictwie TSUE, a więc to na nim spoczywał obowiązek wykazania, że dyskryminacja produktu odwołującego w przyjętych kryteriach oceny ofert ma uzasadnione jakościowo przełożenie mające swojej odzwierciedlenie w obiektywnie uzasadnionych potrzebach użytkowników. Z tego względu odwołanie podlegało uwzględnieniu i zamawiającemu należało nakazać usunięcie kryterium godzącego w zasadę niedyskryminacji.

Art. 252 ust. 2

117. Wyrok z dnia 27 marca 2025. r., sygn. akt: KIO 823/25

Podkreślić należy, że art. 252 ust. 2 Pzp służy przede wszystkim zamawiającemu w sytuacji, gdy chce on uniknąć zbędnego wydłużenia się postępowania w sytuacji, gdy wybór oferty miałby nastąpić po upływie terminu związania nią. Kierując wezwaniem do wykonawcy zamawiający uzyskuje odpowiedź, która daje mu konkretną informację o dalszym losie określonej oferty w postępowaniu. Skutkiem zaniechania tego wezwania może być jednak co najwyżej to, że wykonawca, który stracił zainteresowanie dalszym uczestnictwem w postępowaniu, dopiero

na etapie zaproszenia do podpisania umowy „poinformuje” zamawiającego o tym fakcie. Zaniechanie wezwania na podstawie art. 252 ust. 2 Pzp nie wpływa jednak na wynik postępowania.

Art. 253 ust. 1

118. Wyrok z dnia 5 czerwca 2025. r., sygn. akt: KIO 1793/25

Izba wskazuje, że zgodnie z art. 253 ust. 1 pkt 1 ustawy Pzp niezwłocznie po wyborze najkorzystniejszej oferty zamawiający informuje równocześnie wykonawców, którzy złożyli oferty, o wyborze najkorzystniejszej oferty, podając (...) punktację przyznaną ofertom w każdym kryterium oceny ofert i łączną punktację - podając uzasadnienie faktyczne i prawne. Przywołany przepis, stanowiący realizację naczelnych zasad postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, w szczególności równego traktowania wykonawców oraz jawności i przejrzystości, nakłada zatem na Zamawiającego obowiązek zakomunikowania wykonawcom jednoznacznej informacji o punktacji przyznanej oferentom w każdym kryterium, ale także podania uzasadnienia dla przyznania określonej liczby punktów. Uzasadnienie takie powinno zostać przedstawione w sposób wyczerpujący, rzetelny i przejrzysty. Wykonawcy mają prawo do uzyskania pełnej wiedzy na temat tego, dlaczego ich oferta nie uzyskała w danym kryterium maksymalnej liczby punktów, jak i tego, dlaczego oferty innych wykonawców uzyskały określoną liczbę punktów. W przeciwnym razie kontrola działania Zamawiającego staje się znacząco utrudniona, a w przypadku kryteriów jakościowych czy kryteriów o charakterze uznaniowym często wręcz niemożliwa. Nie powinna mieć miejsca sytuacja, w której wykonawcy muszą domyślać się, co było powodem przyznania ich ofercie czy ofertom konkurentów określonej liczby punktów w kryteriach oceny ofert.

(...) należy wskazać, że Zamawiający informując wykonawców o punktacji przyznanej w kryterium parametry techniczne wskazał jedynie na liczbę punktów przyznaną wykonawcom (...). Tymczasem na kryterium parametry techniczne składało się dziesięć różnych podkryteriów wskazanych w formularzu asortymentowo – cenowym, za które wykonawcom przyznawano punkty, następnie przeliczając ich sumę stosownie do wagi kryterium. W oparciu o zawiadomienie przekazane przez Zamawiającego wykonawcom brak jest jednak możliwości ustalenia, które parametry oceniane w podkryteriach Zamawiający uznał za spełnione, ile konkretnie punktów przyznano ofertom w każdym z podkryteriów i jaki był powód odmowy przyznania punktów. W ocenie Izby ocena ofert w kryterium parametry techniczne jest więc nieweryfikowalna. Na podstawie podania samej łącznej punktacji przyznanej ofertom w kryterium parametry techniczne nie jest możliwe prześledzenie toku rozumowania Zamawiającego i ustalenie czy i za co punkty zostały danej ofercie przyznane, a za co nie i dlaczego.

Dlatego też Izba uznała, że w okolicznościach stanu faktycznego sprawy dopiero przedstawienie zastosowanego mechanizmu oceny ofert w kryterium parametry

techniczne i wyczerpującego uzasadnienia dla przyznanej punktacji pozwoli wykonawcom (a także ewentualnie Izbie po wniesieniu nowych środków ochrony prawnej) na dokonanie oceny czy Zamawiający przyznał ofertom punkty prawidłowo.

119. Wyrok z dnia 30 czerwca 2025. r., sygn. akt: KIO 2265/25

Jednocześnie należy zauważyć, że z obowiązku podania szczegółowego, konkretnego i wyczerpującego uzasadnienia faktycznego i prawnego nie zwalnia zamawiającego fakt, że zzywał on wykonawcę do złożenia wyjaśnień. Po pierwsze bowiem, art. 253 ust. 1 pkt 2 ustawy Pzp nie przewiduje takiego ani żadnego innego wyjątku od obowiązku podania pełnego uzasadnienia prawnego i faktycznego. Po drugie, możliwa jest przecież sytuacja, w której zamawiający uznaje wyjaśnienia wykonawcy za satysfakcjonujące, ale podejmuje decyzję o odrzuceniu jego oferty z powodu całkiem innych okoliczności niż te, których dotyczyły wyjaśnienia. Nie jest zatem rolą wykonawcy domyślać się, jakie były powody odrzucenia jego oferty. Natomiast jest obowiązkiem zamawiającego podać uzasadnienie prawne i faktyczne odrzucenia oferty w sposób szczegółowy, konkretny i wyczerpujący.

W przypadku odrzucenia oferty z powodu niespełnienia wymagań dotyczących przedmiotu zamówienia nie wystarczy zatem napisać, że oferta jest niezgodna z warunkami zamówienia czy z OPZ, ale trzeba wskazać jako uzasadnienie prawne właściwy przepis stanowiący podstawę odrzucenia oraz wskazać jako uzasadnienie faktyczne:

- z jakim warunkiem (postanowieniem SWZ lub innego dokumentu) oferta jest niezgodna,
- na czym polega ta niezgodność,
- na podstawie czego zamawiający uznał, że taka niezgodność zachodzi, jakie było rozumowanie zamawiającego prowadzące do takiego wniosku, na czym oparł on swoje przekonanie o istnieniu tej niezgodności.

Dopiero tak sformułowane uzasadnienie odrzucenia oferty odpowiada wymogom uzasadnienia prawnego i faktycznego, o którym mowa w art. 253 ust. 1 pkt 2 ustawy Pzp.

120. Wyrok z dnia 1 sierpnia 2025 r., sygn. akt: KIO 2286/25

Zdaniem składu orzekającego przekazanie oceny ofert (w informacji o wyborze oferty najkorzystniejszej) bez wskazania informacji wyjaśniających które konkretne źródła danych Odwołującego (w ramach kryterium „Koncepcja badania”, dotyczącego podkryterium „Liczba uzasadnionych źródeł danych do przeprowadzenia analizy danych zastanych”) Zamawiający uznał, a które nie, a także który ze sposobów zapewnienia rzetelności wyników (w ramach kryterium „Sposób zapewnienia prawidłowej realizacji zamówienia”, dotyczącego podkryterium „Opisu zapewnienia rzetelności wyników”) nie został przez Zamawiającego uznany, nie spełnia wymogów pozwalających uznać taki dokument za uzasadnienie w rozumieniu art. 253 ust. 1 ustawy Pzp. Jest to tym bardziej istotne, że przedmiotowe kryteria były

kryteriami pozacenowymi, ocenianymi na podstawie merytorycznego dokumentu – koncepcji, zawierającej propozycję wykonania przedmiotu zamówienia, siłą rzeczy zawierało ono więc pewne elementy uznaniowości. O podstawach takiej, a nie innej oceny, wykonawcy powinni zostać zatem należycie powiadomieni, a już zwłaszcza w przypadku, gdy ich koncepcja nie uzyskała maksymalnej liczby punktów. Wszystkie informacje o podstawach czynności Zamawiającego Odwołujący winien uzyskać z zawiadomienia o wyborze oferty najkorzystniejszej. Sytuacja, w której Wykonawca nie może poznać argumentacji, która prowadziła do negatywnej oceny jego oferty, niewątpliwie nie sprzyja zasadom uczciwej konkurencji, równego traktowania wykonawców i przejrzystości, wyrażonym w art. 16 ustawy Pzp.

121. Wyrok z dnia 1 sierpnia 2025. r., sygn. akt: KIO 2601/25

Obowiązkiem zamawiającego, zarówno w świetle art. 253 ust. 1 pkt 2, jak i art. 16 pkt 1 i 2 oraz art. 18 ust. 1 ustawy Pzp, jest podanie szczegółowego, konkretnego i wyczerpującego uzasadnienia odrzucenia oferty, dającego wykonawcy pełną wiedzę o motywach, jakimi kierował się zamawiający odrzucając jego ofertę. Nie jest bowiem rolą wykonawcy domyslać się, jakie były powody odrzucenia jego oferty. Natomiast jest obowiązkiem zamawiającego podać uzasadnienie prawne i faktyczne odrzucenia oferty w sposób szczegółowy, konkretny i wyczerpujący. (...)

Przekładając powyższe na praktykę należy wyjaśnić, że przykładowo w przypadku odrzucenia oferty z powodu niezgodności z warunkami zamówienia (art. 226 ust. 1 pkt 5 ustawy Pzp) nie wystarczy napisać, że oferta jest niezgodna z postanowieniami SWZ czy z OPZ, ale trzeba poza wskazaniem właściwego przepisu stanowiącego podstawę odrzucenia, wskazać także jako uzasadnienie faktyczne: z którym konkretnym warunkiem (postanowieniem SWZ lub innego dokumentu) oferta jest niezgodna, na czym polega ta niezgodność, na podstawie czego zamawiający uznał, że taka niezgodność zachodzi, jakie było rozumowanie zamawiającego prowadzące do takiego wniosku, na czym oparł on swoje przekonanie o istnieniu tej niezgodności.

Z kolei w przypadku odrzucenia oferty z powodu niezłożenia przedmiotowego środka dowodowego (art. 226 ust. 1 pkt 2 lit. c) ustawy Pzp) nie wystarczy napisać, że wykonawca nie złożył ww. środka, ale trzeba poza wskazaniem właściwego przepisu stanowiącego podstawę odrzucenia, wskazać także jako uzasadnienie faktyczne: w którym konkretnym postanowieniu SWZ przedmiotowy środek dowodowy był wymagany, który konkretnie przedmiotowy środek dowodowy nie został złożony (jeśli Zamawiający wymagał różnych środków), czy przedmiotowy środek dowodowy nie został złożony w ogóle, czy też został złożony środek niezgodny z wymaganiami, których konkretnych wymagań złożony przedmiotowy środek dowodowy nie spełnia, na podstawie czego zamawiający uznał, że złożony przedmiotowy środek dowodowy nie spełnia tych wymagań, jakie było rozumowanie zamawiającego prowadzące do takiego wniosku, na czym oparł on swoje przekonanie o niespełnieniu tych wymagań.

Dopiero tak sformułowane uzasadnienie odrzucenia oferty odpowiada wymogom uzasadnienia prawnego i faktycznego, o którym mowa w art. 253 ust. 1 pkt 2 ustawy Pzp. (...) Po pierwsze zatem, uzasadnienie odrzucenia oferty Odwołującego z dnia 18.06.2025 r. jest ogólnikowe i nie zawiera informacji, na podstawie których można byłoby stwierdzić, których dokładnie dokumentów nie złożył Odwołujący, dlaczego dokumenty, które złożył są dotknięte „brakami”, jakie to są „braki” i dlaczego Zamawiający uważa je za „braki”. Po drugie zaś, uzasadnienie z dnia 18.06.2025 r. z pewnością nie zawiera argumentacji podniesionej dopiero w odpowiedzi na odwołanie i na rozprawie i nawet ta argumentacja nie jest wewnętrznie spójna. Natomiast Izba (pomijając już brak spójności) ocenia czynność Zamawiającego dokonaną w toku postępowania o udzielenie zamówienia, czyli konkretne uzasadnienie odrzucenia oferty zawarte w piśmie z dnia 18.06.2025 r. i tylko to uzasadnienie jest uwzględniane w ramach rozważań Izby. Nie ma mają zatem znaczenia dodatkowe argumenty podniesione dopiero w odpowiedzi na odwołanie czy na rozprawie, ponieważ nie były one wskazane w piśmie informującym o odrzuceniu oferty. W dodatku ich podniesienie dopiero w toku postępowania odwoławczego w istocie pokazuje, jakich informacji zabrakło w uzasadnieniu z dnia 18.06.2025 r. i potwierdza zasadność zarzutu nr 2 podniesionego w odwołaniu.

Art. 255 pkt 3

122. Wyrok z dnia 11 marca 2025 r., sygn. akt: KIO 300/25

W związku z brzmieniem powyższego przepisu prawa – zdaniem Izby – wystarczającym warunkiem do unieważnienia przetargu jest wykazanie przez Zamawiającego przesłanek opisanych w powyższym przepisie.

W ocenie Izby – ustawodawca nie określił na gruncie ustawy Pzp jakiegokolwiek procedury ustalającej zamiar danego zamawiającego w odniesieniu do faktu, czy może on zwiększyć kwotę do ceny najkorzystniejszej oferty, a także w jaki sposób byłoby on zobowiązany do analizy tej sytuacji.

Jednocześnie wymaga wskazania, że zgodnie art. 260 ust.1 ustawy Pzp o unieważnieniu postępowania o udzielenie zamówienia zamawiający zawiadamia równocześnie wykonawców, którzy złożyli oferty lub wnioski o dopuszczenie do udziału w postępowaniu lub zostali zaproszeni do negocjacji - podając uzasadnienie faktyczne i prawne.

Izba uznała, że informacja Zamawiającego o unieważnieniu przetargu skierowana do wykonawców zawierała wszelkie elementy konieczne opisane w przepisie, o którym wyżej mowa, do przyjęcia skuteczności jego oświadczenia o unieważnieniu postępowania o uzp.

Wystarczającym uzasadnieniem faktycznym do umotywowania unieważnienia przetargu w trybie art. 255 pkt 3 ustawy Pzp jest – w opinii Izby - sama informacja Zamawiającego o przekroczeniu kwoty, którą zamawiający zamierza przeznaczyć na sfinansowanie zamówienia w stosunku do kwoty najkorzystniejszej oferty.

123. Wyrok z dnia 2 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2194/25

Powyższe wywody są istotne w kontekście przesłanki, wynikającej z art. 255 pkt 3 ustawy Pzp, zgodnie z którą zamawiający unieważnia postępowanie w sytuacji, gdy cena oferty przewyższa kwotę, którą przewidział on na realizację zamówienia publicznego. Powyższą kwotę, wynikającą z Informacji należy odnosić wyłącznie do zakresu podstawowego i w odniesieniu do tej kwoty powinna być analizowana przesłanka umożliwiająca unieważnienie postępowania. Tym samym cena oferty odwołującego, która nie przekracza wskazywanej wartości - powinna zostać uznana, jako mieszcząca się w budżecie zamawiającego.

Należy również wskazać, że w podobnych okolicznościach faktycznych, jak te będące przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie, orzekał Sąd Okręgowy w wyroku z dnia 19 kwietnia 2024 r., sygn. akt: XXIII Zs 14/24 (skarga zamawiającego na wyrok KIO z dnia 15 grudnia 2023 r., sygn. akt: KIO 3613/23). Podobnie jak w przedmiotowym postępowaniu, spór dotyczył unieważnienia postępowania przez zamawiającego na podstawie art. 255 pkt 3 ustawy Pzp, z uwagi na przekroczenie przez cenę najkorzystniejszej oferty kwoty przeznaczonej na sfinansowanie zamówienia. Zarówno KIO, jak i Sąd Okręgowy uznały, że zamawiający podając jedną kwotę przeznaczoną na sfinansowanie zamówienia uczynił to w sposób nieprecyzyjny, nie wskazał bowiem czy obejmuje ona zamówienie podstawowe wraz z prawem opcji, czy tylko zamówienie podstawowe. (...)

Dostrzegając wadliwość postępowania zamawiającego w zakresie dotyczącym poprawnego zakomunikowania o kwocie, jaką zamawiający zamierza przeznaczyć na sfinansowanie zamówienia Sąd wskazał, że „nie jest rolą wykonawców domyślanie się, że podana w komunikacie kwota obejmuje sfinansowanie nie tylko zamówienia gwarantowanego, ale także opcji”. Z kolei: „Brak rozróżnienia oznacza dla odbiorcy, że zakomunikowana w trybie art. 222 ust. 4 ustawy PZP przez zamawiającego kwota nie uwzględnia opcji. Inna interpretacja zastosowania tego przepisu zakładałaby potencjalną manipulację ceną na potrzeby ewentualnego skorzystania przez zamawiającego po otwarciu ofert z art. 255 pkt 3 ustawy PZP i unieważnienia postępowania”.

Art. 255 pkt 5**124. Wyrok z dnia 16 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1501/25**

Biorąc pod uwagę powyższe, w ocenie Izby Zamawiający nie wykazał wystąpienia w postępowaniu, żadnego z elementów przyjętej przez niego przesłanki unieważnienia postępowania. (...)

Izba stwierdziła biorąc powyższe pod uwagę, że w rozpoznawanym stanie faktycznym nie można mówić, że nastąpiła istotna zmiana okoliczności, której nie można było wcześniej przewidzieć. Nieprzewidywalność zmiany okoliczności ma miejsce wtedy, gdy zmiana następuje wbrew zwyczajnemu biegowi rzeczy, któ-

regu należałoby racjonalnie oczekiwać. Dotyczy to więc zdarzeń wyjątkowych i może znaleźć zastosowanie tylko w szczególnie uzasadnionych przypadkach. Dodatkowo, przedmiotowa zmiana okoliczności powinna być zmianą niezależną od Zamawiającego, zmianą zewnętrzną, ponieważ przyjęcie przeciwnego założenia prowadziłoby do stanu, w którym Zamawiający posiadałby możliwość kreowania zdarzeń, które uzasadniałyby zakończenie postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, co jest niedopuszczalne na gruncie obowiązujących reguł Pzp. Rolą bowiem przepisu art. 255 pkt 5 Pzp jest umożliwienie Zamawiającemu unieważnienia postępowania w wyniku zaistnienia sytuacji nadzwyczajnych, wyjątkowych - takich, których w żaden sposób nie mógł przewidzieć. W badanym postępowaniu Zamawiający powołuje się natomiast na okoliczności wynikające z jego własnego działania.

125. Wyrok z dnia 17 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2339/25

Wystąpienie istotnej zmiany okoliczności powinno mieć charakter obiektywny. Tymczasem Zamawiający przedstawił wyłącznie własną decyzję. Przedstawiona przez niego przyczyna nie jest zdarzeniem, które wystąpiło nagle. Decyzja o zamówieniu określonego asortymentu była skutkiem określenia potrzeb Zamawiającego. Zamawiający nie wykazał, aby wystąpiło (nagle, czy niespodziewanie) jakiegokolwiek zdarzenie, niezależne od Zamawiającego, które uzasadniałoby rezygnację z dalszego prowadzenia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego. Nie wystąpiły żadne nowe okoliczności. Zamawiający jedynie zmienił zdanie (nie po raz pierwszy), co absolutnie nie może zostać uznane jako istotna zmiana okoliczności, jako spełnienie przesłanek art. 255 pkt 5 ustawy Prawo zamówień publicznych.

Zamawiający wskazał w treści informacji o unieważnieniu postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, że zmianie uległ zakres przedmiotowy tej części zamówienia oraz że nowe okoliczności powodują konieczność modyfikacji parametrów warunków granicznych zamówienia, w tym jego przedmiotu oraz wartości szacunkowej. Zamawiający nie wskazał jednak, o jaką zmianę chodzi oraz nie wskazał, jakie parametry powinny zostać zmienione. Powyższe w ocenie Izby oznacza, że nie zaistniała żadna przyczyna uzasadniająca unieważnienie postępowania o udzielenie zamówienia publicznego. Enigmatyczne stwierdzenia (jak cytowane powyżej) mają na celu jedynie stworzenie pozorów, że taki powód istnieje.

Art. 255 pkt 6

126. Wyrok z dnia 11 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 314/25

Biorąc pod uwagę dokumentację postępowania, a w szczególności dokumenty prezentujące sposób szacowania wartości przedmiotu zamówienia nie sposób uznać, by Zamawiający popełnił w tym zakresie jakiegokolwiek błąd. Takiego błędu Zamawiający nie wskazał również na etapie postępowania odwoławczego. Błędne było

natomiast uznanie, że ceny ofert, które wpłynęły w postępowaniu mogą rzutować na ocenę sposobu szacowania wartości zamówienia. Z dokumentacji postępowania wynika, że po otwarciu ofert Zamawiający całkowicie bezkrytycznie uznał, że skoro ceny dwóch z trzech ofert przekraczają wartość progów unijnych, to wartość szacunkowa została zaniżona. Taki wniosek był jednak kompletnie nieuzasadniony. W ocenie Izby brak jest podstaw do uznania, że na etapie szacowania wartości zamówienia Zamawiający nie zachował należytej staranności, popełnił błąd w zakresie metody obliczeń czy też błąd rachunkowy. Tym samym można uznać, że szacowanie było prawidłowe. Pomysł „aktualizacji” wartości szacunkowej w odniesieniu do cen złożonych ofert jest natomiast rażąco nieprawidłowy – nie ma podstaw prawnych do takiej czynności, a tym bardziej nie ma podstaw prawnych do uznania, że tak „zaktualizowana” wartość szacunkowa z mocą wsteczną rzutuje na ocenę decyzji o wyborze trybu postępowania.

Zamawiający ustalił wartość szacunkową zamówienia i na jej podstawie wszczął postępowanie w trybie krajowym, co było decyzją w pełni prawidłową. Natomiast decyzja o unieważnieniu postępowania była w świetle ustalonego stanu faktycznego nieuzasadniona i błędna.

127. Wyrok z dnia 28 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 356/25

Z powyższego fragmentu wynika, że Zamawiający przez wadę rozumie braki opisu przedmiotu zamówienia, które sprawiają, że opis ten jest niepełny. Znamienne jednak, że Zamawiający nie precyzuje, czego braki te dotyczą. Nie kategoryzuje ich nawet w żaden sposób. Nie wiadomo więc tak naprawdę na czym rzekoma wada polega, gdyż Zamawiający tego nie wskazuje. De facto ogólnikowość uzasadnienia uniemożliwia jakąkolwiek ocenę czy w ogóle wada postępowania zaistniała. Wada postępowania uzasadniająca jego unieważnienie powinna być wskazana precyzyjnie, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Do pozostałych dwóch przesłanek, tj.: nieusuwalności wady oraz kwestii braku możliwości zawarcia niepodlegającej unieważnieniu umowy, Zamawiający nie odnosi się w ogóle.

Powyższe nakazuje uznać, że Zamawiający nie wykazał przesłanek do unieważnienia postępowania w oparciu o art. 255 pkt 6 ustawy PZP, co przesądza o wadliwości podjętej przez niego czynności. Podkreślić jednak należy, że wadliwość czynności unieważnienia wynika w niniejszej sprawie z braku jakiegokolwiek uzasadnienia i odniesienia się do treści przepisu art. 255 pkt 6 ustawy PZP. Okoliczności, na które Zamawiający wskazywał w odpowiedzi na odwołanie czy też w trakcie wypowiedzi na rozprawie, nie znalazły się w treści uzasadnienia unieważnienia, co oznacza, że poza oceną Izby było to czy choćby potencjalnie mogą one uzasadniać czynność unieważnienia.

Tym samym Izba nie może na obecnym etapie przesądzić czy braki w opisie przedmiotu zamówienia mogą uzasadniać unieważnienie postępowania. Merytoryczna ocena argumentów podnoszonych przez Zamawiającego możliwa byłaby,

gdyby rzetelnie podszedł on do tematu unieważnienia, odnosząc się w uzasadnieniu czynności do wszystkich przesłanek wskazanych w art. 255 pkt 6 ustawy PZP. Pamiętać bowiem należy, że ciężar wykazania przesłanek uzasadniających unieważnienie postępowania każdorazowo obciąża zamawiającego. A contrario, ich niewykazanie skutkuje wadliwością czynności unieważnienia.

128. Wyrok z dnia 13 marca 2025 r., sygn. akt: KIO 490/25

W tym stanie faktycznym okoliczności skutkujące unieważnieniem postępowania nie wystąpiły. Wadą nie może być bowiem jakakolwiek nieprawidłowość, ale jedynie taka, która powoduje, że zawarta umowa podlegałaby unieważnieniu. Przepis ten nie może też być bowiem traktowany jako ochrona wykonawcy, który twierdząc, że treść SWZ jest wadliwa, nie korzysta na odpowiednim etapie postępowania z możliwości złożenia pytań, jak i ze środków ochrony prawnej, a następnie, w sytuacji nieuzyskania zamówienia, dąży do unieważnienia postępowania, powołując się na rzekome nieprawidłowości. Wady, które miałyby stanowić podstawę do jego unieważnienia to w istocie kwestia interpretacji treści załącznika nr 3, którego treść – jak przyznał odwołujący – wprowadziła go w błąd. Odniesienie „% udziału w usłudze” do ceny nie wynikało z żadnych postanowień SWZ. Istotnie obydwaj wykonawcy w sposób odmienny zrozumieli treść załącznika nr 3. Niemniej jednak odmienna interpretacja postanowień SWZ przez wykonawców nie stanowi jeszcze wady postępowania. Wykonawca, mając wątpliwości co do treści załącznika nr 3, mógł pytać a w kwestionowanym zakresie tego nie uczynił. Co więcej wada, o ile miałaby miejsce musi jednocześnie uniemożliwiać zawarcie niepodlegającej unieważnieniu umowy w sprawie zamówienia publicznego i tkwić w procedurze postępowania. A taka sytuacja w tym przypadku nie ma miejsca. Skoro więc nie ma mowy o wadzie postępowania to nie może być mowy o jego unieważnieniu.

129. Wyrok z dnia 28 marca 2025 r., sygn. akt: KIO 854/25

W okolicznościach analizowanej sprawy nie wystąpiła wskazana przez Zamawiającego podstawa do unieważnienia postępowania. To, że Odwołujący na skutek zaniechania Zamawiającego, nie ma możliwości przedłużenia terminu związania ofertą oraz to, że oferta nie jest zabezpieczona wadium, nie oznacza, że postępowanie obarczone jest wadą niemożliwą do usunięcia. Jak wyżej wskazano, brak związania ofertą i brak jej zabezpieczenia wadium, powstałe na skutek przedłużającej się procedury badania i oceny ofert przez Zamawiającego, nie stanowią wady postępowania, która wyłącza możliwość wyboru najkorzystniejszej oferty. Wbrew stanowisku Zamawiającego okoliczności te, jak też to, że inni wykonawcy ponieśli koszty związane z przedłużeniem wadium, nie skutkują wypełnieniem się przesłanki, o której mowa w art. 255 pkt 6 ustawy Pzp. Przepis ten, jak słusznie zauważył Odwołujący, odwołuje się do art. 457 ustawy Pzp, w którym wymieniono

przypadki naruszenia przepisów ustawy, skutkujące koniecznością unieważnienia umowy. Nie powinien być zatem stosowany w oderwaniu od tego przepisu. Co do zasady chodzi o takie uchybienia, które obciążają postępowanie w sposób nieodwracalny. Natomiast wystąpienie innych uchybień postępowania, nie może być przyczyną unieważnienia postępowania na podstawie art. 255 pkt 6 ustawy Pzp.

130. Wyrok z dnia 31 marca 2025 r., sygn. akt: KIO 930/25

Przenosząc powyższe na stan faktyczny sprawy skład orzekający uznał, że błąd zamawiającego związany z przesłaniem wezwania do złożenia oświadczenia o wyrażeniu zgody na wydłużenie okresu związania ofertą nie stanowił wady postępowania, uzasadniającej jego unieważnienie na podstawie art. 255 pkt 6 w zw. z art. 457 ust. 1 pkt 1 Ustawy. (...) Co do zasady zamawiający błędnie uznał, że upływ terminu związania ofertami uniemożliwiał ocenę ofert i wskazanie oferty najkorzystniejszej. Ustawa przewiduje bowiem w art. 252 ust. 2 możliwość wystąpienia do wykonawcy, który otrzymał najwyższą ocenę o wyrażenie zgody na wybór oferty po upływie terminu związania. W postępowaniu nie było nawet takiej potrzeby, gdyż oferta odwołującego, która wcześniej uzyskała najwyższą liczbę punktów mogła być wybrana w terminie związania. Zamawiający nie zaprzeczył przy tym, że na wynik wcześniejszej oceny nie mogły mieć wpływu oferty wykonawców, którzy nie złożyli oświadczenia o wyrażeniu zgody na przedłużenie terminu związania ofertami. Na marginesie Izba wskazuje, że ewentualne konsekwencje braku złożenia oświadczenia na wezwanie przesłane przez zamawiającego mogą dotyczyć wyłącznie oferty wykonawcy, który takie wezwanie otrzymał.

131. Wyrok z dnia 1 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 958/25

W istocie zamawiający w treści ogłoszenia nie przewidział fakultatywnych podstaw wykluczenia wykonawców z postępowania, podczas gdy SWZ takie podstawy przewidywała, jednak wskazywana rozbieżność pozostaje bez wpływu na wynik tego postępowania, jak też nie skutkowałą ograniczeniem dostępu do zamówienia potencjalnych wykonawców, a tylko w takim wypadku unieważnienie postępowania byłoby zasadne.

W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że każdy podmiot, zanim złoży swoją ofertę powinien szczegółowo przeanalizować wszystkie zapisy zawarte w dokumentach zamówienia, gdyż tylko to stanowi gwarancję, że możliwe będzie złożenie przez niego oferty ważnej i niepodlegającej odrzuceniu. Ponadto na tym etapie każdemu wykonawcy przysługuje uprawnienie w postaci zwrócenia się do zamawiającego z wnioskiem o wyjaśnienie treści dokumentów zamówienia, a jeśli uzna, że zapisy SWZ są sprzeczne z obowiązującymi przepisami - może złożyć odwołanie do Krajowej Izby Odwoławczej kwestionując jej postanowienia. Jeśli tego nie uczyni, ponosi konsekwencję swoich zaniechań, a SWZ staje się wiążąca dla wszystkich ubiegających się o zamówienie, na równych zasadach. (...)

W okolicznościach tej sprawy z kolei żaden wykonawca nie wystąpił do zamawiającego z wnioskiem o wyjaśnienie treści dokumentów zamówienia, stąd należy przyjąć, że istniejąca w dokumentacji postępowania rozbieżność nie budziła wątpliwości pod kątem tego czy wykonawca ubiegający się o zamówienie może podlegać wykluczeniu na podstawie fakultatywnych przesłanek opisanych w art. 109 ust. 1 pkt 2 lit. a) ustawy Pzp, czy też nie.

Trafnie przy tym dostrzegł odwołujący, że nawet jeśli po lekturze ogłoszenia o zamówieniu wykonawcy dowiadawali się, że nie ma wobec nich sformułowanych wymogów w zakresie ich sytuacji podmiotowej co do fakultatywnej przesłanki wykluczenia, to już na etapie SWZ uzyskiwali informacje w zakresie tych podstaw i zobowiązani byli na tą okoliczność złożyć stosowne oświadczenie.

Jak wynika z akt sprawy wszyscy wykonawcy ubiegający się o zamówienie złożyli w postępowaniu oświadczenie, że nie podlegają wykluczeniu, w tym w zakresie wskazanych fakultatywnych podstaw wykluczenia z postępowania. Nie doszło zatem do sytuacji, w której jakiś podmiot, po lekturze ogłoszenia powoływałby się na niejednoznaczność czy nieprecyzyjność zapisów dokumentacji. W okolicznościach tej sprawy nie doszło zatem do takiej sytuacji, w której można mówić o braku adekwatności ofert i ich nieporównywalności, które może być kwalifikowane jako naruszenie ustawy w rozumieniu art. 457 ust. 1 pkt 1 ustawy Pzp.

132. Wyrok z dnia 23 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1657/25

Izba ponownie pragnie wskazać, że art. 255 ustawy Pzp statuuje wyjątek od zasady zakończenia postępowania przetargowego poprzez wybór oferty najkorzystniejszej. Jako wyjątek winien być zatem interpretowany rygorystycznie i zawężająco. Umożliwienie unieważnienia postępowania na podstawie art. 255 pkt 6 ustawy Pzp z powodu błędów popełnionych w SWZ, bez wskazania w jaki sposób wpływają one na możliwość zawarcia przez zamawiającego niepodlegającej unieważnieniu umowy - stanowiłby istotne zagrożenia dla rynku zamówień publicznych i działającym na nim podmiotów prywatnych. Podmioty te bowiem pozbawione byłoby jakiegokolwiek pewności co do zakończenia postępowania i uzyskania zamówienia. Zamawiający bowiem na każdym etapie postępowania, zależnie od okoliczności i subiektywnych przekonań, mogliby unieważniać postępowania wskazując na rzekome błędy czy nieścisłości w opisie swoich wymagań argumentując, że postępowanie obarczone jest wadą. Takie działanie jest niedopuszczalne.

133. Wyrok z dnia 4 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 1731/25

(...) w ocenie Izby nie została stwierdzona wada postępowania, która uniemożliwiłaby zawarcie ważnej umowy w wyniku przeprowadzenia postępowania. W postępowaniu zostało złożonych sześć ofert. Izba podkreśla, że zamawiający nie może unieważnić postępowania, bowiem zmieniła mu się koncepcja czy też nie dojrzał wcześniej konieczności zmiany przedmiotu zamówienia i rozszerzenia

go o elementy jakie w wyniku nowych okoliczności niezbędne są do realizacji. W ramach przedmiotowego zamówienia zamawiający nie oczekiwał wykonania projektów sieci wodnokanalizacyjnej a jednoznacznie wskazał, że wykonawca ma wykonać projekty przyłączy do istniejącej sieci kanalizacyjnej oraz przyłączy do projektowanej sieci wodociągowej. Podkreślenia wymaga również, że zamawiający nie wyjaśnił w żaden sposób jakie to świadczenia nieujęte w opisie przedmiotu zamówienia będzie zmuszony realizować wykonawca – Izba zaznacza, że jeżeli czegoś nie ma w opisie przedmiotu zamówienia, to tego nie wykonuje wykonawca na podstawie umowy w wyniku przeprowadzonego postępowania. Powyższe stwierdzenie zamawiającego ponownie potwierdza, że w swojej czynności unieważnienia postępowania opierał się o elementy jakie nie wynikają z dokumentacji, a z intencji zamawiającego – tak jak zamysł zaprojektowania sieci wodnokanalizacyjnej, a który nie został zawarty w dokumentacji. Stwierdzić należy również, że skoro nie zaistniała w ocenie Izby wada postępowania, to nie ma podstawy do odnoszenia się do jej istotności. Tym samym nie zaistniała podstawa do unieważnienia postępowania o udzielenie zamówienia. (...)

Izba wskazuje, że w uzasadnieniu przedstawionym przez Zamawiającego brak jest jakiegokolwiek analizy związku pomiędzy dostrzeżoną wadą postępowania, a ryzykiem unieważnienia umowy w sprawie zamówienia publicznego. Co już wyżej skład orzekający przedstawił w swoim stanowisku, wada uniemożliwiająca zawarcie ważnej umowy musi być nieusuwalna, musi wywierać taki wpływ na umowę w sprawie zamówienia publicznego, który powoduje jej bezwzględną nieważność. W rozstrzyganej sprawie Zamawiający decyzję o unieważnieniu postępowania oparł na w głównej mierze na przypuszczeniach, domysłach i zbyt daleko idącej interpretacji złożonych w postępowaniu ofert, wskazując że nie da się ich porównać, a braki w OPZ wpłynęły na zakres cen oferowanych przez wykonawców. Zamawiający chociażby nie wykazał w żaden sposób czy doszło do błędnego oszacowania ofert, a także czy rzeczywiście doszło do niemożności porównania złożonych ofert. W przedmiotowej sprawie Zamawiający poza powoływaniem się na braki w OPZ czy nieścisłości w dokumentacji postępowania, nie wykazał w żaden sposób nieusuwalnej wady postępowania i to takiej, która uniemożliwiałaby zawarcie niepodlegającej unieważnieniu umowy.

134. Wyrok z dnia 5 sierpnia 2025 r., sygn. akt: KIO 2574/25

W przypadku unieważnienia postępowania na podstawie art. 255 pkt 6 Pzp, wyłączenie na podstawie tego uzasadnienia faktycznego i prawnego dokonywana jest ocena, czy wystąpiły wszystkie trzy wynikające z tego przesłanki unieważnienia postępowania. Z powyższego wynika, że okoliczności wskazujące na istnienie tych trzech przesłanek powinny być przedstawione w zawiadomieniu o unieważnieniu postępowania. (...)

Wobec powyższego należy uznać, że uzasadnienie czynności unieważnienia Postępowania w zakresie przesłanki braku możliwości zawarcia niepodlegającej unie-

ważnieniu umowy w sprawie zamówienia publicznego ograniczone jest to wskazanie, że brak ten stanowi bezpośrednią konsekwencję braku możliwości usunięcia wad (w zakresie kryteriów oceny ofert i ich opisu) bądź samego istnienia wady (w zakresie warunku udziału w Postępowaniu).

Nie sposób uznać, że takie uzasadnienie faktyczne i prawne jest wystarczające dla przyjęcia, że wymienione w ww. ogłoszeniu wady, którymi zdaniem Zamawiającego obarczone jest Postępowanie, uniemożliwiają zawarcie niepodlegającej unieważnieniu umowy w sprawie zamówienia publicznego. Z użycia w art. 255 pkt 6 Pzp sformułowania „wada uniemożliwiająca zawarcie niepodlegającej unieważnieniu umowy w sprawie zamówienia publicznego”, wynika, że nie każda wada uniemożliwia zawarcie niepodlegającej unieważnieniu umowy w sprawie zamówienia publicznego. W przeciwnym razie zbędne byłoby użycie w tym przepisie sformułowania „uniemożliwiająca zawarcie niepodlegającej unieważnieniu umowy w sprawie zamówienia publicznego”.

Stwierdzenie, że wada postępowania o udzielenie zamówienia publicznego uniemożliwia zawarcie niepodlegającej unieważnieniu umowy w sprawie zamówienia publicznego wymaga zatem wskazania konkretnych okoliczności uzasadniających przyjęcie, że określone wady tego postępowania, których nie można usunąć, powodują brak możliwości zawarcia niepodlegającej unieważnieniu umowy zawartej po przeprowadzeniu tego postępowania – w szczególności na podstawie jakiego przepisu umowa ta podlegałaby unieważnieniu oraz przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie, że wystąpiły wszystkie okoliczności stanowiące hipotezę normy wynikającej z tego przepisu.

Art. 256

135. Wyrok z dnia 14 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 227/25

Wyłącznie podstawą unieważnienia postępowania w oparciu o art. 256 Ustawy jest stwierdzenie, że okoliczności jakie wystąpiły w postępowaniu powodują, że dalsze prowadzenie tego postępowania jest nieuzasadnione, co umożliwia unieważnienie postępowania przed terminem składania wniosków o dopuszczenie do udziału w postępowaniu albo terminem składania ofert. Nie ma przy tym w Ustawie jednoznacznego wskazania, że okoliczności te musiałyby powstać już po wszczęciu postępowania, a tym samym mogłyby one istnieć od samego początku, ale nie były, np. w sposób właściwy ocenione przez zamawiającego, jako mające znaczenie dla prowadzonego postępowania przetargowego. Zawężająca wykładnia przepisu prezentowana w odwołaniu nie ma zatem uzasadnienia w treści przepisu. Jednocześnie spójną ze stanowiskiem Izby jest argumentacja, że okoliczność mająca uzasadniać unieważnienie postępowania mogłaby ujawnić się po jego wszczęciu, co nie wyklucza istnienia takiej podstawy od samego początku.

Również należy zauważyć, że przepisy nie określają jakiego rodzaju okoliczności miałyby prowadzić do stwierdzenia, że dalsze prowadzenie postępowania, które

jest na etapie początkowym (przed otwarciem ofert/wniosek o dopuszczenie do udziału w postępowaniu), jest nieuzasadnione. Pozostawia to swobodę oceny okoliczności, które muszą pozostawać w związku z możliwością prowadzenia postępowania w sposób wyznaczony treścią dokumentacji postępowania i ogłoszenia o zamówieniu. Tym samym należy uznać, że okoliczności, które mają związek, np. z treścią dokumentów wyznaczających warunki dla złożenia oferty/wniosku, mogą wpływać na ocenę zasadności dalszego prowadzenia postępowania na ich podstawie. Ma to uzasadnienie chociażby w ustaleniu, czy złożone oferty będą pozwalały na zakończenie postępowania przez wybór oferty najkorzystniejszej z poszanowaniem przepisów Ustawy. W sytuacji zatem, gdy zachodzi uzasadniona obawa, że określone w swz warunki zamówienia, w tym OPZ mogą stanowić przeszkodę dla prawidłowej oceny ofert lub wniosków o dopuszczenie do udziału w postępowaniu, uzasadnionym jest stwierdzenie, że kontynuowanie postępowania w dotychczasowym kształcie nie jest uzasadnione. Przepisy regulujące procedury przetargowe mają bowiem na celu doprowadzenie do wyboru oferty najkorzystniejszej, złożonej z poszanowaniem zasad nadrzędnych, w tym zasady uczciwej konkurencji i równego traktowania wykonawców. Nie można zatem akceptować sytuacji, w której pomimo świadomości działania naruszającego nadrzędne zasady i reguły postępowania o udzielenie zamówienia, będzie ono kontynuowane w dotychczasowym kształcie, narażając zamawiającego na odpowiedzialność za naruszenie przepisów Ustawy.

W ocenie składu orzekającego, art. 256 Ustawy nie wymaga dla jego zastosowania wykazania przez zamawiającego możliwości powzięcia innych środków naprawczych, co nie zostało ujęte w treści normy. Już samo wystąpienie okoliczności pozbawiającej uzasadnienia dla prowadzenia postępowania wyczerpuje przesłankę uprawniającą do zakończenia tej procedury przetargowej na początkowym jej etapie. Jednocześnie należy zauważyć, że stwierdzenie braku uzasadnienia dla dalszego prowadzenia postępowania nie oznacza, że takie postępowanie nie jest dla zamawiającego potrzebne i nie będzie wymagać powtórzenia w ramach nowej procedury, po uwzględnieniu okoliczności, których wystąpienie prowadziło do unieważnienia postępowania przetargowego.

Art. 257

136. Wyrok z dnia 4 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 810/25

Rację ma również Zamawiający, że przepis art. 257 PZP obejmuje nie tylko sytuacje, w których środki publiczne na sfinansowanie zamówienia nie zostały mu przyznane, wskutek decyzji odmownej, ale również wówczas, gdy środki te nie zostały mu przyznane, wskutek cofnięcia decyzji. Ratio legis powyższej regulacji jest uniknięcie sytuacji, w której zamawiający zmuszony jest prowadzić postępowanie w celu udzielenia zamówienia, na którego sfinansowanie nie ma środków. Zaprzeczeniem istoty tej regulacji byłoby uznanie, że chodzi tylko o sytuacje,

w których zamawiający nie dysponując środkami na sfinansowanie zamówienia złożył stosowny wniosek o dofinansowanie i wskutek decyzji odmownej, środki te nie zostały mu wypłacone. W ocenie Izby, regulacja art. 257 PZP obejmuje wszystkie sytuacje, w których zamawiający miał sfinansować realizację zamówienia ze środków publicznych niebędących środkami własnymi zamawiającego, a właściwy organ zadecydował, że środki te nie zostaną mu udzielone.

Art. 275 pkt 2

137. Wyrok z dnia 3 marca 2025 r., sygn. akt: KIO 523/25

Z pewnością nie można podzielić stanowiska Odwołującego, że Zamawiający nie wykonał wcześniejszego wyroku Izby. Wyrokiem z dnia 24 lipca 2024 r. (KIO 2336/24) Izba nakazała Zamawiającemu: unieważnienie czynności wyboru oferty najkorzystniejszej, odrzucenie oferty wykonawcy X, powtórzenie czynności badania i oceny ofert. Wszystkie ww. czynności zostały przez Zamawiającego wykonane, co potwierdza przebieg Postępowania opisany w odwołaniu. Należy podkreślić, że Izba nie nakazała Zamawiającemu dokonania wyboru oferty Odwołującego jako najkorzystniejszej w Postępowaniu.

Izba nakazała Zamawiającemu m.in. powtórzenie czynności badania i oceny ofert, co oznacza powrót do etapu badania i oceny ofert, a zatem etapu, na który składa się wiele różnorodnych czynności – w zależności od konkretnego postępowania o udzielenie zamówienia. Jest to etap postępowania rozpoczynający się w tym trybie po dokonaniu przez zamawiającego czynności otwarcia ofert i kończący się przed dokonaniem czynności wyboru oferty najkorzystniejszej (ewentualnie unieważnieniem postępowania). Taka jest utrwalona nazwa tego etapu postępowania o udzielenie zamówienia publicznego i w związku z posłużeniem się tym sformułowaniem przez Izbę w wyroku wydanym w sprawie KIO 2336/24 nie można wyciągać wniosków, że zamawiający nie mógł skorzystać z instytucji negocjacji i ofert dodatkowych.

Mając to na uwadze, wobec nakazanego przez Izbę unieważnienia czynności wyboru oferty najkorzystniejszej, odrzucenia tej oferty i powrotu do etapu badania i oceny ofert, zdaniem składu orzekającego Izby, zamawiający by uprawniony do podjęcia decyzji o przeprowadzeniu negocjacji, pomimo tego, że w Postępowaniu dokonano już pierwszej czynności wyboru oferty najkorzystniejszej bez przeprowadzania negocjacji. Jednakże czynność ta wyrokiem Izby została unieważniona, a Postępowanie powtórnie znalazło się na etapie badania i oceny ofert. Z powołanych przez Odwołującego przepisów nie wynika, że w takiej sytuacji, tj. po unieważnieniu czynności wyboru oferty najkorzystniejszej, odrzuceniu oferty pierwotnie wybranej za najkorzystniejszą i powrocie do etapu badania i oceny ofert zamawiający nie może zdecydować się na przeprowadzenie negocjacji. Przepisy ustawy Pzp nie regulują szczegółowo tego zagadnienia. W związku z tym należy stosować przepisy ogólne. Skoro zamawiający może podjąć decyzję odnośnie

zastosowania negocjacji na etapie badania i oceny ofert, to może podjąć taką decyzję także w trakcie powtórnego badania i oceny ofert po unieważnieniu czynności wyboru oferty najkorzystniejszej nakazanej wyrokiem Izby albo Sądu, w sytuacji, w której krąg ofert niepodlegających odrzuceniu uległ zmianie. Taka modyfikacja stanu faktycznego może spowodować zmianę decyzji zamawiającego o celowości przeprowadzenia negocjacji.

Art. 296 ust. 2

138. Wyrok z dnia 18 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1155/25

(...) w przedmiotowym postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego kryterium oceny ofert stanowiła cena łączna całej oferty. Wskazać należy, że Zamawiający miał możliwość ustanowienia kryteriów w postaci cen za poszczególne pozycje, jednak z tej możliwości nie skorzystał. Wolą Zamawiającego była ocena ofert na podstawie jednej ceny, tj. ceny łącznej danej oferty.

W tych okolicznościach, literalne brzmienie art. 296 ust. 2 ustawy Pzp nie pozwala na badanie ofert pod względem każdej z cen jednostkowych zaoferowanych w kosztorysie, bowiem nie stanowią one kryterium oceny ofert. Badaniu podlega cena łączna, a ta w przypadku Konsorcjum jest korzystniejsza od ceny zaoferowanej w ofercie złożonej w odpowiedzi na ogłoszenie o zamówieniu.

139. Wyrok z dnia 3 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 1734/25

Przedmiot sporu w niniejszej sprawie sprowadzał się do odpowiedzi na pytanie czy Zamawiający powinien był odrzucić ofertę X z uwagi na zaoferowanie w ofercie dodatkowej kilku cen jednostkowych wyższych niż w ofercie pierwotnej. Odwołujący podnosił, że w świetle art. 296 ust. 2 i postanowień dokumentów zamówienia, tak złożona oferta dodatkowa, pomimo że o niższej cenie ofertowej od oferty pierwotnej powinna zostać uznana za mniej korzystną, a w konsekwencji jako podlegającą odrzuceniu w oparciu o art. 226 ust. 1 pkt 3 ustawy pzp względnie art. 226 ust. 1 pkt 5 ustawy pzp. Analiza dokumentacji postępowania oraz stanowisk Stron doprowadziła Izbę do przekonania o niezasadności podnoszonych w odwołaniu zarzutów.

(...) nie było sporne w sprawie, iż wykonawca X zaoferował w ofercie dodatkowej wykonanie kilku pozycji kosztorysu po cenach jednostkowych wyższych niż w ofercie pierwotnie złożonej. Nie było również sporne, że cena globalna oferty dodatkowej X była niższa od ceny całkowitej z podstawowej oferty. Mając więc na względzie, że Zamawiający ustanowił w postępowaniu dwa kryteria oceny ofert: cenę oraz okres gwarancji, oraz okoliczność, że przedmiot negocjacji i ewentualne zmiany w ofertach miałyby dotyczyć wyłącznie kryterium „ceny” to zdaniem Izby w świetle art. 296 ust. 2 ustawy pzp Wykonawca X złożył ofertę dodatkową nie mniej korzystną od oferty wcześniej złożonej. Izba nie zgadza się z interpretacją

ww. przepisu zaprezentowaną przez Odwołującego i argumentacją, że nie tylko cena całkowita oferty powinna być nie mniej korzystna w ofercie dodatkowej, ale również poszczególne składowe tej ceny, w tym przypadku ceny jednostkowe z kosztorysu ofertowego. Izba zauważa, że art. 296 ust. 2 ustawy pzp wprost wskazuje, że oferta dodatkowa zawiera nowe propozycje w zakresie treści oferty podlegających ocenie w ramach kryteriów oceny ofert wskazanych przez zamawiającego w zaproszeniu do negocjacji. Nie ulega wątpliwości, że Zamawiający ustalił w postępowaniu, że negocjacje będą dotyczyły kryterium całkowitej ceny ofertowej a nie cen jednostkowych. Wykonawca był więc uprawniony w ramach ukształtowania nowych propozycji dokonać weryfikacji wyceny zamówienia za poszczególne prace z uwzględnieniem, że globalna cena oferty nie mogła być mniej korzystna od zaoferowanej poprzednio.

(...) Analiza powyższego stanowiska prowadzi do oczywistej konstatacji, że „korzystność”, o której mowa w art. 296 ust. 2 ustawy pzp może być rozpatrywana wyłącznie w kontekście kryteriów oceny ofert wskazanych w zaproszeniu do negocjacji. Jeśli Zamawiający zdecydowałby, że negocjacjom podlegać będzie i cena, i okres gwarancji, to mniej korzysta oferta dodatkowa byłaby wtedy, gdyby wykonawca zaoferował gorsze warunki cenowe bądź gorsze warunki gwarancyjne. Taka sytuacja nie miała jednak miejsca w odniesieniu do oferty złożonej przez X. Zamawiający dążył do uzyskania w wyniku składanych ofert dodatkowych korzystniejszej oferty cenowej rozumianej jako łączna cena ofertowa stanowiąca kryterium oceny ofert. Okoliczność, że Zamawiający żądał złożenia wraz z ofertą kosztorysów ofertowych wbrew twierdzeniom Odwołującego nie oznacza, że zamierzał dokonywać wyboru oferty najkorzystniejszej w oparciu o porównanie cen jednostkowych. Zamawiający mógł badać te ceny pod względem rażąco niskiej ceny, ale poszczególne ceny jednostkowe kosztorysów nie stanowiły kryterium oceny ofert, podobnie jak ceny za wykonanie określonych branż. Nie było sporne, że X złożył ofertę dodatkową o niższej cenie całkowitej niż w pierwotnej ofercie. Skoro więc oferta dodatkowa ww. Wykonawcy nie była mniej korzystna w kryterium oceny ofert: „cena” niż oferta złożona w odpowiedzi na ogłoszenie o zamówieniu to uznać należało, że zarzut dotyczący zaniechania odrzucenia oferty X nie potwierdził się.

Izba dodatkowo zauważa, że argumentacja Odwołującego, że zaoferowane w kilku pozycjach wyższe ceny jednostkowe w kosztorysie X mogą przy zmiennej ilości robót na etapie realizacji zamówienia spowodować, że wynagrodzenie ww. Wykonawcy będzie dużo wyższe od zaoferowanej ceny w ofercie podstawowej stanowi wyłącznie spekulację Odwołującego. Odnosząc się przy tym do twierdzenia Odwołującego, że: „Ilości robót wskazane w kosztorysie ofertowym, są elementem zmiennym, stąd ostateczna wartość wynagrodzenia najpewniej różnić się będzie od wartości wynagrodzenia wskazanego w Ofercie Wykonawcy.” Izba zwraca uwagę, że taka sytuacja może zaistnieć w każdym postępowaniu, w którym zamawiający przewidział kosztorysowe wynagrodzenie niezależnie od wysokości cen jednostkowych. Wykonawca X złożył przy tym w odpowiedzi na wezwanie

Zamawiającego wyjaśnienia w zakresie analizy poszczególnych cen jednostkowych, które uległy wzrostowi w kontekście wykazania braku wpływu wzrostu tych cen na korzystność oferty dodatkowej. Odwołujący w żaden sposób nie odniósł się do tych wyjaśnień, a złożone przez Odwołującego dowody nie potwierdzają stawianej przez Odwołującego tezy, że oferta dodatkowa X jest mniej korzystna od oferty pierwotnej. Odwołujący przedstawił wyłącznie własne zapatrywania i przypuszczenia, że w zakresie prac dotyczących obiektu mostowego dopiero w wyniku rozbiórki wykonawcy poznają rzeczywisty stan i zakres prac co może spowodować wpływ wyższych cen jednostkowych za ten zakres prac oferty dodatkowej X na cenę całkowitą oferty. Izba uznała złożone dowody, w tym dotyczące inwestycji realizowanej przez Odwołującego, za nieprzydatne dla rozstrzygnięcia. Nie ma bowiem znaczenia dla oceny oferty X jak zmieniła się ilość prac do wykonania względem zakładanych na inwestycji realizowanej kiedyś przez Odwołującego. Odwołujący nie ma obecnie wiedzy czy faktyczny zakres prac będzie się różnił i czy będą to różnice znaczące. Podkreślić należy, że odrzucenie oferty może nastąpić wyłącznie w sytuacji, gdy niezgodność z ustawą czy warunkami zamówienia zostanie stwierdzona w sposób pewny.

Art. 305 pkt 2

140. Uchwała z dnia 24 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO/KD 5/25

Reasumując, w zastrzeżeniach od wyniku kontroli Zamawiający powołuje się na domniemywane przez siebie okoliczności takie jak: konieczność unieważnienia postępowania prowadzonego w trybie podstawowym, czy złożenie ofert przez tych samych wykonawców z tymi samymi telefonami i konieczność odrzucenia oferty X w ewentualnie powtórzonym postępowaniu w trybie podstawowym. Jak wskazano jednak wyżej, dopuszczalność zastosowania trybu z wolnej ręki bada się w oparciu o przesłanki przewidziane w ustawie Pzp, traktowane w sposób ścisły. Tymczasem argumentacja Zamawiającego nie tylko opiera się na okolicznościach przez niego domniemywanych, ale w dodatku nie objętych przesłankami z art. 305 pkt 2 ustawy Pzp. Zamawiający pomija natomiast fakty zaistniałe w niniejszej sprawie, czyli to że nie przewidział w postępowaniu prowadzonym w trybie z wolnej ręki warunku, który w poprzednim postępowaniu prowadzonym w trybie podstawowym był określony i jego niespełnienie skutkowało odrzuceniem wszystkich złożonych ofert. Te fakty przesądzają, że doszło do istotnej zmiany pierwotnych warunków zamówienia, a w konsekwencji – że niedopuszczalne było zastosowanie trybu z wolnej ręki w oparciu o art. 305 pkt 2 ustawy Pzp. Dlatego Izba stwierdziła, że zastrzeżenia Zamawiającego nie zasługują na uwzględnienie.

Art. 393 ust. 1**141. Wyrok z dnia 29 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1301/25**

Izba stwierdziła, że skoro odwołujący podważał zasadność wprowadzenia dodatkowej podstawy wykluczenia wykonawców, to stosowanie do przepisu art. 393 ust. 1 pkt 2 ustawy Pzp, powinien wykazać, że ta podstawa nie miała obiektywnego charakteru lub też że w sposób nieprawidłowy została określona w dokumentach postępowania.

Stosownie do stanowiska wyrażonego przez Sąd Okręgowy w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z 5 grudnia 2022 r., sygn. XXIII Zs 139/22, kontrola, w ramach środków ochrony prawnej, warunków i podstaw wykluczenia formułowanych przez zamawiających dotyczy weryfikacji ich obiektywnego charakteru oraz należytego sposobu ich określenia w SWZ.

Izba stwierdziła, że biorąc pod uwagę przedmiot i charakter zamówienia, odwołujący nie wykazał, że zamawiający nie był uprawniony do wprowadzenia dodatkowej weryfikacji wykonawców poprzez wprowadzenie dodatkowej podstawy wykluczenia, a określona w dokumentach zamówienia podstawa wykluczenia nie miała obiektywnego charakteru oraz że nie została w sposób należyty określona w SWZ.

142. Wyrok z dnia 21 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2312/25, KIO 2313/25, KIO 2342/25, KIO 2363/25

W odniesieniu do kwestii rozszerzenia okresu badania przychodów do czterech ostatnich lat obrotowych Izba wskazuje w pierwszej kolejności, że w odwołaniu nie przedstawiono uzasadnienia dla stawianego wniosku, aby skrócić ten okres do trzech lat. (...)

Tymczasem, jak wynika wprost z OPIW postępowanie prowadzone jest w celu udzielenia zamówienia sektorowego w trybie dialogu konkurencyjnego na podstawie art. 376 ust. 1 pkt 4 ustawy Pzp (okoliczność niekwestionowana). Zgodnie zaś z art. 393 ust. 1 ustawy Pzp w postępowaniu o udzielenie zamówienia sektorowego: (...) 2) zamawiający może zastosować podstawy wykluczenia oraz warunki udziału w postępowaniu, inne niż określone w art. 108, art. 109 i art. 112, o ile mają one obiektywny charakter i zostały określone w dokumentach zamówienia, 3) zamawiający może żądać przedstawienia także innych podmiotowych środków dowodowych niż określone w przepisach wydanych na podstawie art. 128 ust. 6, jeżeli jest to niezbędne do oceny spełniania przez wykonawców warunków oraz braku podstaw wykluczenia (...). W postępowaniu o udzielenie zamówienia sektorowego Zamawiający może zatem przewidzieć inne warunki udziału w postępowaniu niż określone w ustawie Pzp dla zamówień klasycznych, jak i żądać innych podmiotowych środków dowodowych niż wskazane w Rozporządzeniu w sprawie podmiotowych środków dowodowych. Wnosząc zatem a maiori ad

minus, skoro Zamawiający udzielając zamówienia sektorowego uprawniony jest do określenia innych warunków udziału w postępowaniu niż opisane w ustawie Pzp i żądania podmiotowych środków dowodowych innych niż wymienione w Rozporządzeniu, to tym bardziej jest on uprawniony do dokonania odpowiedniej modyfikacji ustawowych warunków udziału w postępowaniu i żądania dostosowanych do tej modyfikacji podmiotowych środków dowodowych. Odwołujący Y nie przedstawił żadnych argumentów mających wykazać, że tak ustalony okres badania poziomu przychodów jest nieproporcjonalny do przedmiotu zamówienia.

Art. 405 ust. 5

143. Wyrok z dnia 18 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 198/25

Z wyżej wymienionego przepisu jednoznacznie wynika, że wykonawca jest zobowiązany wykazać nie później niż na dzień składania wniosków o dopuszczenie do udziału w postępowaniu lub składania ofert, brak podstaw do wykluczenia. Moment wykazania braku podstaw do wykluczenia w postępowaniu o udzielenie zamówienia w dziedzinach obronności i bezpieczeństwa został więc określony inaczej niż w przypadku pozostałych zamówień, co ma znaczenie kluczowe dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Należy zauważyć, że dopuszczalna w zamówieniach klasycznych zasada, iż wykonawca wykazuje brak podstaw do wykluczenia na dzień składania ofert/wniosków w oświadczeniu wstępnym, a dokumenty składane na dalszym etapie przez tego wykonawcę, którego oceniono najwyżej, wykazują stan na dzień ich złożenia, wynika z brzmienia art. 125 ust. 3 oraz art. 126 ust. 1 ustawy Pzp. Tymczasem w przypadku zamówień z dziedziny obronności i bezpieczeństwa, stosowanie art. 125 ust. 3 oraz art. 126 ust. 1 ustawy Pzp zostało wyłączone zgodnie z treścią art. 395 ust. 1 pkt 1 lit. a) tiret pierwszy ustawy Pzp. Oznacza to, że w przypadku tych zamówień nie obowiązuje zasada wstępnego potwierdzania spełniania warunków udziału oraz braku podstaw wykluczenia, a następnie potwierdzania tego stanu rzeczy odpowiednimi środkami dowodowymi. Zasadą jest, że już wraz z wnioskiem o dopuszczenie do udziału w postępowaniu lub ofertą należy przedłożyć oświadczenie, o którym mowa w art. 125 ust. 1 ustawy Pzp oraz podmiotowe środki dowodowe, co wynika wprost z brzmienia art. 405 ust. 4 ustawy Pzp. Zdaniem Izby również w przypadku uzupełniania podmiotowych środków dowodowych, mają one potwierdzać określone okoliczności nie później niż na dzień składania wniosków o dopuszczenie do udziału w postępowaniu lub ofert. Należy odnotować, że słusznie zauważył Odwołujący, iż wyłączenie stosowania przepisów w stosunku do zamówień z dziedziny obronności i bezpieczeństwa zawarte w art. 395 ust. 1 pkt 1 lit. a) tiret pierwszy ustawy Pzp, nie dotyczy przepisu art. 128 ust. 2 wyżej wymienionej ustawy. Jednakże w przypadku zamówień obronnych ustawa Pzp zawiera regulację szczególną – wspomniany art. 405 ust. 5 ustawy Pzp – który nakazuje przeprowadzanie weryfikacji podmiotowej wykonawcy na dzień składania wniosku o dopuszczenie

do udziału w postępowaniu (lub odpowiednio oferty), wobec czego to stan na ten właśnie moment wykazywać mają dowody składane przez wykonawców, żądane przez zamawiającego w zakresie określonym w ogłoszeniu o zamówieniu. W konsekwencji należy uznać, że również wykonawca, który składając wniosek o dopuszczenie do udziału w postępowaniu nie wykazał za pomocą wymaganych w ogłoszeniu o zamówieniu podmiotowych środków dowodowych braku podstaw do wykluczenia, w odpowiedzi na wezwanie do ich uzupełnienia, ma obowiązek przedstawienia takich oświadczeń lub dokumentów, które wykażą, że w chwili składania wniosku nie zachodziły podstawy do wykluczenia wykonawcy z postępowania. (...)

Należy oczywiście zaznaczyć, że to nie data wystawienia dokumentu mającego potwierdzać brak podstaw wykluczenia ma tu zasadnicze znaczenie, lecz okoliczność na jaki moment dokument ten potwierdza istnienie określonego stanu faktycznego. Izba wskazuje, iż ustawodawca wymaga potwierdzenia stanu faktycznego istniejącego w dacie nie późniejszej niż dzień upływu terminu składania wniosków o dopuszczenie do udziału w postępowaniu lub terminu składania ofert. Fakt wystawienia dokumentu potwierdzającego brak podstaw wykluczenia po upływie terminu składania wniosków o dopuszczenie do udziału w postępowaniu będzie zatem bez znaczenia, jeśli z treści dokumentu wynikać będzie, że nie zachodziły podstawy do wykluczenia wykonawcy z postępowania nie później niż na dzień składania wniosków. Jak bowiem wskazała Krajowa Izba Odwoławcza m.in. w wyroku z dnia 27 marca 2019 r. o sygn. akt KIO 420/19 „(...) sama data wystawienia dokumentu bądź oświadczenia, jest wtórna, wobec wymagań, które ustawodawca stawia dla określonej treści dowodów. Istotnym jest, aby przedłożone dowody, w sposób prawidłowy, potwierdzały niekaralność w dacie nie późniejszej niż wyznaczony przez zamawiającego dzień składania wniosków w postępowaniu, przy zachowaniu wymogów wskazanych w rozporządzeniu w sprawie rodzajów dokumentów (...).” Nie można jednak tracić z pola widzenia, że w niniejszej sprawie uzupełnienie dotyczyło zaświadczenia z KRK, który jest dokumentem specyficznym, gdyż potwierdza określony stan na dzień jego wydania. W przypadku tego rodzaju dokumentu data jego wystawienia nie mogła być późniejsza niż dzień składania wniosków, z uwagi na fakt, że zaświadczenie to zawsze potwierdza stan na dzień jego wystawienia i nie obejmuje zdarzeń historycznych, takich jak zatarcie skazania. Z zaświadczenia wydanego w danym dniu nie wynika, że osoba nie figurowała w rejestrze na określony dzień przypadający przed wystawieniem tego zaświadczenia (...). Dodatkowo należy wskazać, że w § 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia w sprawie dokumentów mowa jest o informacji z KRK „sporządzonej nie wcześniej niż 6 miesięcy przed jej złożeniem”, natomiast § 11, który reguluje odrębności w zakresie postępowań z dziedziny obronności i bezpieczeństwa, w odniesieniu do informacji z KRK posługuje się określeniem „wystawiane nie wcześniej niż 6 miesięcy przed upływem terminu składania ofert albo wniosków o dopuszczenie do udziału w postępowaniu” (vide: § 11 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia w sprawie dokumentów). Wydaje się więc, że różne

uregulowanie tej kwestii także w wyżej wymienionym rozporządzeniu było zabiegiem celowym mającym oparcie w intencji ustawodawcy takiego uregulowania dla postępowań w dziedzinach obronności i bezpieczeństwa (por. wyrok Krajowej Izby Odwoławczej z dnia 10 października 2024 r. o sygn. akt 3376/24). Tym samym zasadne jest przyjęcie, że w sytuacji, w której przed terminem składania wniosków o dopuszczenie do udziału w postępowaniu, wykonawca nie uzyska zaświadczenia z KRK, nie będzie możliwym następcze potwierdzenie braku karalności danej osoby z datą wsteczną. Innymi słowy, jeśli wykonawca w postępowaniu z dziedziny obronności i bezpieczeństwa nie dysponował zaświadczeniem z KRK przed złożeniem wniosku o dopuszczenie do udziału w postępowaniu, na skutek wezwania do uzupełnienia dokumentów nie będzie możliwym potwierdzenie braku podstaw wykluczenia, nie później niż na dzień składania wniosków o dopuszczenie do udziału w postępowaniu.

Art. 433 pkt 1

144. Wyrok z dnia 16 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1557/25

W polskim prawie co do zasady pełna odpowiedzialność odszkodowawcza niezależna od winy dłużnika, w tym za szkody spowodowane siłą wyższą (*vis maior*), nie jest standardem, ale może zostać przewidziana umownie. Zatem niewątpliwie zamawiający ustalił oczekiwania w ramach planowanej umowy na poziomie określonym jako odpowiedzialność na zasadzie ryzyka. Zatem do zwolnienia z odpowiedzialności odszkodowawczej nie będą wystarczające okoliczności – szkoda, wynikłe z przyczyn od wykonawcy niego niezależnych. To jest odpowiedzialność oparta na zasadzie ryzyka kwalifikowana także jako gwarancyjna. Prawo cywilne, mające zastosowanie w przedmiotowej sprawie na zasadzie art. 8 ustawy pzp, w odróżnieniu od standardowej odpowiedzialności odszkodowawczej opartej na zasadzie winy, gdzie wskazuje się ogólne warunki uwolnienia z odpowiedzialności (ekskulpacyjne), nie przewiduje ogólnej zasady ryzyka i przesłanek uwalniających z odpowiedzialności (przesłanek egzoneracyjnych). Zamiast tego przesłanki są wskazane przy regulacji rodzaju odpowiedzialności za konkretny rodzaj zdarzeń np. przy prowadzeniu przedsiębiorstwa wprawianego w ruch za pomocą siły przyrody (art. 435 k.c.), szkody z ruchu pojazdów mechanicznych (art. 436 kc). Natomiast w ramach swobody umów dłużnik może umownie przyjąć odpowiedzialność również za przypadki siły wyższej, co w praktyce jest spotykane np. w kontraktach handlowych lub ubezpieczeniach, gdzie wyłącza się działanie siły wyższej jako okoliczność egzoneracyjną. Ponadto ustawodawca może przewidzieć odpowiedzialność niezależną od winy np. w niektórych przepisach o odpowiedzialności Skarbu Państwa, odpowiedzialności za produkt niebezpieczny (art. 449¹ i n. k.c.), odpowiedzialności przewoźnika, rolnika itp. Podsumowując kwestię w tej części należy stwierdzić, że tak, polskie prawo dopuszcza taką odpowiedzialność, mimo iż nie jest ona regułą, jako że standardowo dłużnik nie odpowiada za

szkody spowodowane siłą wyższą, chyba że umówił się inaczej (odpowiedzialność kontraktowa za vis maior), odpowiada z mocy ustawy na zasadzie ryzyka lub gwarancji. W sprawie rozpatrywanej ocenie podlega treść zaskarżonych postanowień projektu umowy, a w nim klauzuli o karze umownej, nałożonej na Wykonawcę t.j. firmę świadczącą usługę hostingu serwisu informacyjnego, z zastosowaniem zasady odpowiedzialności na zasadzie ryzyka. Kluczowe elementy klauzuli to właśnie odpowiedzialność na zasadzie ryzyka. Wykonawca odpowiada bez względu na winę. To oznacza, że nie może się bronić np. argumentem o staranności czy nienależących do niego przyczynach awarii (np. atak hakerski), chyba że: Wyjątek – § 7 ust. 3 Umowy Kara nie jest należna wyłącznie wtedy, gdy nieuprawniona zmiana treści była spowodowana wyłączną winą Zamawiającego. (...)

Zatem istotnie, uzasadnione jest twierdzenie o bardzo wysokim poziomie przewidywanej odpowiedzialności wykonawcy. Odpowiedzialność na zasadzie ryzyka to najsurowsza forma odpowiedzialności w prawie cywilnym – w praktyce Wykonawca nie może się uchylić od kary, jeśli nie wykaze, że to wyłącznie Zamawiający zawinił. Również kara umowna ustalona jako stały procent, nie odnosi się do rzeczywistych strat, ma charakter represyjny, a nie kompensacyjny. Krajowa Izba Odwoławcza oceniając treść projektu umowy rozpatruje go w poszukiwaniu niezgodności z przepisami prawa, a takiej, pomimo szczególnej treści, niezgodności z konkretnym przepisem prawa, nie stwierdziła. (...)

Zamówienie, które jest przedmiotem postępowania polega na świadczeniu usług hostingu. Zadaniem wykonawcy jest świadczyć te usługi na takim poziomie aby nie dopuścić do nieuprawnionej zmiany treści na stronach internetowych, a Wykonawca, jako profesjonalista w swojej dziedzinie powinien mieć wpływ na działanie osób trzecich, przez niedopuszczenie lub udaremnienie ewentualnych ataków na strony Zamawiającego. Jest to o tyle istotne, że w odniesieniu do zamówienia dotyczącego „Hostingu serwisów informacyjnych X” chodzi o informacje mające kluczowe znaczenie dla decyzji gospodarczych uczestników rynku. Nieuprawniona zmiana w/w informacji może mieć daleko idące skutki ekonomiczne i prawne dla tych podmiotów, ale także dla X. Z tego względu Zamawiający nie może dopuścić innej konstrukcji odpowiedzialności odszkodowawczej wykonawcy, który będzie świadczył usługi Hostingu serwisów informacyjnych X.

Art. 436 pkt 3

145. Wyrok z dnia 2 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 1777/25

Kwestionowane przez odwołującego postanowienia IPU dotyczące kar umownych, Izba potraktowała jako dozwolone prawnie środki służące do zdyscyplinowania wykonawcy do realizacji zamówienia zgodnie z wymaganiami zamawiającego, gwarantujące w ten sposób pozyskanie sprawnego i bezawaryjnego systemu poboru opłat. Skład orzekający zwrócił przy tym uwagę, że zamawiający może ponieść szkody w przypadku niewykonania lub nieprawidłowego wykonywania przez

wykonawcę przedmiotu zamówienia. Szkody te można rozpatrywać na dwóch płaszczyznach – finansowej i wizerunkowej, gdzie finansowa szkoda dotyczyłaby realnie utraconych wpływów (opłat), zaś szkoda wizerunkowa miałaby bezpośredni wpływ na zaufanie mieszkańców jak i przyjezdnych np. turystów, gdyż powodowałaby wątpliwości co do tego czy system działa oraz generalnie godziłaby w wizerunek miasta jako miejsca do życia lub ośrodka turystycznego o uznanej renomie.

Co istotne odwołujący nie wykazał sprzeczności zaskarżonych postanowień z właściwością (naturą stosunku) stosunku zobowiązaniowego. Idąc dalej odwołujący nie wyjaśnił jak rozumie właściwość (naturę) stosunku zobowiązaniowego jaki będzie wykreowany w ramach przeprowadzonego postępowania i dlaczego kwestionowane postanowienia umowne naruszają właściwość takiego zobowiązania umownego. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 14 kwietnia 2021 r. I NSNc 35/20 według znaczenia językowego „właściwość” oznacza „to, co jest charakterystyczne dla danej osoby lub rzeczy” lub „cechę tego, co właściwe, odpowiednie”, zaś znaczenie słowa „natura” sprowadza się do „zespołu cech charakterystycznych dla określonych zjawisk, przedmiotów itp.” i przesądza o tożsamości danego stosunku prawnego. Oznacza to, że zarówno w języku potocznym, jak i prawnym znaczenie użytych wyrazów jest podobne i można posługiwać się nimi zamiennie. Pojęcie to jest rozumiane jednak niejednolicie. Prezentowane jest stanowisko charakteryzujące się dążeniem do wykorzystywania „natury stosunku prawnego” w celu ochrony „słuszności kontraktowej”, co zbliża jego rozumienie do klauzuli zasad współżycia społecznego. Przy takim ujęciu wskazuje się, że „właściwość (natura)” danej umowy jest zachowana, gdy realizuje ona wynikający z przepisów i utrwalony w praktyce obrotu „sens gospodarczy” i „wewnętrzną równowagę aksjologiczną” w rozkładzie praw i obowiązków stron. Przyjmując zatem, że właściwość (natura) stosunku zobowiązaniowego to sens gospodarczy zawieranej umowy oraz wewnętrzna równowaga praw i obowiązków stron, odwołujący powinien wykazać, że powyższe założenia nie zostały zachowane przez zamawiającego. Takiej okoliczności jednakże odwołujący nie wykazał. Sens gospodarczy umowy zawieranej w trybie postępowania przetargowego to wybór rzetelnego wykonawcy, który daje należytą rękojmię prawidłowego wykonania zamówienia publicznego. Ustawodawca przewidział w Pzp szereg narzędzi, z których podmiot publiczny może skorzystać w celu realizacji ww. celu. Należą do nich m.in. możliwość określenia warunków udziału w postępowaniu czy określenie istotnych dla stron postanowień umownych, które zostaną wprowadzone do treści zawieranej umowy w sprawie zamówienia publicznego. Narzędzia te służą zapewnieniu, że zamawiający dokona wyboru wykonawcy doświadczonego, a zatem ryzyko nieprawidłowego wykonania zamówienia będzie zminimalizowane. W przypadku zaś, nieprawidłowego wykonania zamówienia przez wykonawcę przez instytucję kar umownych zamawiający zabezpiecza interes publiczny na etapie realizacji zamówienia. Zatem samo wprowadzenia kar umownych nie wypacza istoty stosunku zobowiązaniowego. Kwestionowana zaś wysokość kar umownych również, zdaniem Izby, nie stała w sprzeczności z naturą stosunku zobowiązaniowego. Argu-

ment odwołującego sprowadzał się w zasadzie do twierdzenia, że kary były rażąco wygórowane. Ta ocena pozostawała wyłącznie subiektywną oceną danego wykonawcy, który z natury pozycji kontraktowej będzie zawsze dążył do eliminowania kar umownych lub minimalizowania ich wysokości. Leży to bowiem w jego interesie. Obiektywna zaś ocena wysokości kar umownych wymagała odniesienia wartości kary umownej do konkretnego zobowiązania, relacji do całości świadczenia jakie ma być wykonane przez wykonawcę w ramach umowy i wysokości wynagrodzenia przewidzianego za jego realizację. Istotne jest ustalenie czy dane zobowiązanie wymaga współpracy z zamawiającym w celu jego prawidłowej realizacji czy leży w wyłącznej gestii wykonawcy jego prawidłowe wykonanie. Odwołujący w zasadzie zaniechał przeprowadzenia takiej analizy. Izba podkreśla, że właściwość stosunku zobowiązaniowego nawiązana w wyniku postępowania przetargowego ma swoją specyfikę wyrażającą się chociażby w tym, że stroną takiej umowy jest podmiot publiczny dysponujący środkami publicznymi, nie zaś własnymi, prywatnymi. Zatem, obowiązkiem takiego podmiotu jest podjęcie wszelkich możliwych czynności w celu zapewnienia, że wykonawca wykona zamówienie prawidłowo. Takim narzędziem są kary umowne, które pełnią funkcję mobilizującą i zniechęcającą wykonawcę do nienależytego wykonania zamówienia. Ich wysokość musi być na tyle wysoka, aby wykonawcy po prostu nie opłacało się zapłacić kar umownej jako substytutu prawidłowego wykonania zamówienia. Należy zauważyć, że przedmiotem zamówienia w analizowanym stanie faktycznym były usługi dotyczące obsługi strefy płatnego parkowania. Jest to zamówienie charakteryzujące się dość wysokim stopniem skomplikowania. Słusznie zatem wskazał zamawiający, że wysokość kar umownych została zastrzeżona na takim poziomie, aby zmobilizować wykonawcę do prawidłowego i terminowego wykonania zamówienia, bowiem z punktu widzenia zamawiającego istotne jest to, że usługa zostanie wykonana terminowo i prawidłowo, a dodatkowo szczególne znaczenie należało przypisać kwestiom wizerunkowym.

Art. 439

146. Wyrok z dnia 24 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 2022/25, KIO 2034/25

Wskazać trzeba, że regulacja art. 439 ustawy Pzp zmierza do zachowania równowagi kontraktowej między zamawiającym a wykonawcą, zobowiązując do rozłożenia między stronami ryzyk gospodarczych będących następstwem zmian cen materiałów lub kosztów związanych z realizacją zamówienia i zachodzących w toku jego realizacji. (...) I choć celem klauzuli waloryzacyjnej nie jest pełne zrekompensowanie wykonawcy ewentualnych zmian cen i kosztów realizacji zamówienia i zaakceptowanie sytuacji, gdy takie ryzyko spoczywałoby w głównej mierze na zamawiającym, tym niemniej chodzi o wprowadzenie adekwatnego do panującej rzeczywistości gospodarczej mechanizmu, wyważającego interesy obu stron umowy.

147. Wyrok z dnia 19 sierpnia 2025 r., sygn. akt: KIO 2627/25, KIO 2629/25, KIO 2630/25

Po pierwsze wskazać należy, że zaskarżone postanowienia umowy nie naruszają przepisów art. 439 ust. 1 i 2 ustawy Pzp. Zamawiający zamieścił w projekcie umowy postanowienia dotyczące zasad wprowadzania zmian wysokości wynagrodzenia należnego wykonawcy, warunki na jakich taka zmiana może być dokonana tj. złożenie wniosku i dokumentów potwierdzających wzrost kosztów, a postanowienia te zawierają wszystkie elementy wymagane art. 439 ust. 2 ustawy. Zaznaczenia wymaga przy tym, że cytowany przepis wyznacza minimalny zakres postanowień waloryzacji wynagrodzenia, nie określa natomiast konkretnych zasad tej waloryzacji, które pozostawione zostały do decyzji zamawiającego. Przepisy nie opisują także samej procedury dokonywania takich zmian, ta zależy bowiem od specyfiki zamówienia czy też zasad obowiązujących u danego zamawiającego. Odwołujący nie wykazali także, aby swoboda zamawiającego w kształtowaniu zaskarżonych postanowień przekraczała granice wyznaczone przepisami KC. Wniosek, jaki wynika z uzasadnienia zarzutów jest tylko taki, że zakwestionowane postanowienia są dla wykonawców niekorzystne, gdyż wiążą się dla nich z określonym ryzykiem związanym z tym, że zamawiający nie zaakceptuje wniosku w takim terminie, który jest pożądanym przez odwołujących się wykonawców, czego jednak nie można utożsamiać z naruszeniem przepisów ustawowych.

Wykonawcy, opierając się jak sami przyznają na doświadczeniach z dotychczasowej współpracy z zamawiającym, muszą liczyć się z takim ryzykiem, że badanie zasadności złożonego wniosku wraz z dokumentami (których niejednokrotnie, jak np. w przypadku waloryzacji wynagrodzenia związanej ze wzrostem płacy minimalnej, jest dużo) będzie trwało nawet kilka miesięcy. Ryzyko takie jest możliwe do oszacowania przez wykonawcę i nie przekracza ustawowych granic, poza którymi należy wykonawcy zapewnić narzędzia służące jego zniwelowaniu. (...) odwołujący, po stronie których leżał ciężar dowodu w sprawie, nie wykazali, że taki okres rozpatrywania wniosków jest powszechną praktyką u zamawiającego, a nawet przyznawali, że proces ten trwa raz dłużej, raz krócej. Okoliczność, że na potwierdzenie swoich zarzutów tylko jeden odwołujący był w stanie przedłożyć dowód, który wskazywał na kilkumiesięczny okres oczekiwania na zawarcie aneksu - świadczyć może o tym, że taki przypadek był raczej incydentalny, nie jest zaś regułą u tego zamawiającego.

Przy tym nie sposób też jest odmówić zamawiającemu prawa do tego, aby w sposób rzetelny, staranny, z uwzględnieniem wszystkich okoliczności, przeprowadził badanie zasadności złożonego wniosku, wraz z załączonymi do niego wymaganymi dokumentami. Nie budzi wątpliwości Izby, że w tak dużej organizacji, jak zamawiający, konieczne jest dochowanie określonych procedur, uzyskanie niezbędnych zgód na zaciągnięcie zobowiązania, jakie wiążą się z zawarciem aneksu do umowy. Wprowadzenie z kolei takiego ograniczenia, jakiego domagają się odwołujący, tj. wyznaczenie zamawiającemu określonego czasu na ustosunkowanie się

do złożonego wniosku prowadziłyby do tego, że zamawiający byłby pozbawiony możliwości rzetelnej analizy przedłożonych wraz z wnioskiem dowodów potwierdzających zasadność ich złożenia.

Art. 447 ust. 1 pkt 1

148. Wyrok z dnia 29 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2556/25

Przepis ten jest wyrazem ochrony podwykonawców i dalszych podwykonawców robót budowlanych przed nierzetelnym wykonawcą, jak też wyrazem ochrony zamawiającego przed roszczeniami o zapłatę ze strony podwykonawców i dalszych podwykonawców, wynikającymi z solidarnej odpowiedzialności z wykonawcą za zapłatę wynagrodzenia za wykonane roboty.

Jak wyżej wskazano, ww. przepis (jak też pozostałe regulacje ustawy Pzp) nie zawiera definicji dowodu. W związku z tym należy przyjąć powszechne rozumienie tego terminu, tj. np. jako dokument, który potwierdza dokonanie zapłaty na rzecz – w tym przypadku – podwykonawcy czy dalszego podwykonawcy. Za dowód zapłaty należy zatem uznać takie dokumenty, z których w sposób nie budzący wątpliwości wynika potwierdzenie zrealizowania obowiązku zapłaty wymagalnego wynagrodzenia podwykonawcom i dalszym podwykonawcom za wykonaną przez nich część robót w ramach danego zadania.

W ocenie Izby, jakkolwiek wskazanie przez Zamawiającego w umowie oczekiwań co do dokumentów składanych wraz z fakturą, celem uzyskania zapłaty, należy uznać za uzasadnione, służy ono bowiem transparentności postępowania, to jednak zawężenie w umowie katalogu dowodów jedynie do oświadczenia podwykonawcy jest działaniem nieuzasadnionym. Stosownej treści oświadczenie podwykonawcy czy dalszego podwykonawcy może być dowodem potwierdzającym uregulowanie należności na ich rzecz, jednak, trudno uznać, że w świetle ww. przepisu, jest to jedyny możliwy dowód potwierdzający taką okoliczność.

Art. 455

149. Uchwała z dnia 13 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO/KD 2/25

(...) skorzystanie z możliwości wprowadzenia modyfikacji do Umowy na podstawie art. 455 ust. 1 pkt 4 ustawy Pzp nie jest również wykluczone w okolicznościach, gdy Zamawiający przewidział określone klauzule pozwalające na zmianę Umowy w oparciu o dyspozycję art. 455 ust. 1 pkt 1 ustawy Pzp, ale są one niewystarczające do zniwelowania niemożliwych do przewidzenia skutków spowodowanych zmianą okoliczności związanych z realizacją Umowy lub niemożliwym do przewidzenia zakresem zmiany. Niemniej jednak, także w tym zakresie nie można uznać, że zostały spełnione przesłanki do zastosowania art. 455 ust. 1 pkt 4 ustawy Pzp, gdyż ocena zaistniałych okoliczności, prowadzi do wniosku, że były one możliwe

do przewidzenia, przy zachowaniu należytej staranności. A nawet gdyby hipotetycznie uznać, że w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy, zatrzymanie części towarów na granicy stanowiło sytuację nadzwyczajną, nieprzewidywalną i niezależną od Stron Umowy, to brak jest podstaw do stwierdzenia, że spowodowane tym wydłużenie terminu realizacji umowy powodowało konieczność zmiany umowy w tym zakresie. (...)

Konkludując, za Prezesem Urzędu należy wskazać, że w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy zmiana terminu wykonania zamówienia stanowiła zmianę istotną – jeśli bowiem dłuższy termin wykonania zamówienia, odpowiadający terminowi początkowemu powiększonemu o termin wynikający z Aneksu nr 1 do Umowy, zostałby określony przez Zamawiającego na etapie udzielenia zamówienia, wówczas zamówieniem mogłaby być zainteresowana większa liczba uczestników. Jednocześnie termin wykonania zamówienia stanowił jedno z kryteriów oceny ofert, zaś maksymalny termin wykonania zamówienia w SWZ został przez Zamawiającego określony na 30 dni. Zmiana tego terminu zmieniła również równowagę ekonomiczną zamówienia na korzyść Wykonawcy w sposób, który nie był przewidziany w pierwotnym zamówieniu.

150. Wyrok z dnia 11 marca 2025 r., sygn. akt: KIO 544/25

Izba zważa, iż wskazana przez Zamawiającego możliwość zmiany terminu realizacji umowy została ograniczona tylko do sytuacji, w której zostanie wydłużony termin finansowania realizacji przedmiotu umowy przez dysponenta środków (okresu kwalifikowalności wydatków), a co za tym idzie Zamawiający nie przewidział możliwości zmiany terminu w przypadku zaistnienia przeszkód niezależnych od wykonawcy, robót dodatkowych, zamiennych, kolizji, wpływu podmiotów trzecich na przebieg realizacji zamówienia, oczekiwania na decyzje Zamawiającego, jak również Zamawiający nie przewidział zmiany wynagrodzenia wykonawcy w przypadku zaistnienia powyższych przyczyn, na co wskazywał Odwołujący w treści odwołania.

W ocenie Izby tak uregulowana możliwość zmiany terminu realizacji umowy, która jest uzależniona od wydłużenia terminu finansowania realizacji zamówienia przez dysponenta środków, tj. Ministra Zdrowia, jest jak najbardziej prawidłowa, ponieważ nie można tracić z pola widzenia, iż zmiana terminu realizacji przedmiotu umowy oraz wynagrodzenia w przypadku okoliczności wskazanych powyżej przez Odwołującego, mogłaby doprowadzić do utraty środków z KPO, na co słusznie zwrócił uwagę Zamawiający w odpowiedzi na odwołanie, iż: „nie ma możliwości wydłużenia terminu realizacji zadania poza przypadek przewidziany w § 16 pkt 1 PPU bez ryzyka utraty tychże środków”. W takiej sytuacji, zdaniem Izby znaczne ryzyko ponosi Zamawiający, a tym samym Izba nie popiera argumentacji Odwołującego, że ograniczenie zmiany terminu realizacji umowy do sytuacji, w której zostanie wydłużony termin finansowania realizacji przedmiotu umowy przez dysponenta środków (okresu kwalifikowalności wydatków) stanowi naruszenie art. 455 Pzp w zw. z 16 w zw. z art. 8 ust. 1 Pzp w zw. z art. 5 i 3531 kc.

Art. 505 ust. 1**151. Wyrok z dnia 24 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 329/25**

Wbrew twierdzeniom Odwołującego sam fakt, że złożył on ofertę w postępowaniu, a uwzględnienie odwołania prowadziłoby do wyeliminowania dwóch ofert sklasyfikowanych wyżej niż oferta Odwołującego, nie jest wystarczający do przypisania mu legitymacji czynnej. Odwołujący pominął okoliczność, że przedmiotowe postępowanie prowadzone jest w trybie podstawowym, w którym nie stosuje się procedury odwróconej. Zamawiający nie określił żadnych warunków udziału w postępowaniu, jak i nie żądał podmiotowych środków dowodowych, a wymagał jedynie złożenia wraz z ofertą oświadczeń o niepodleganiu wykluczeniu. W konsekwencji Zamawiający wybierając ofertę najkorzystniejszą zbadał i ocenił uprzednio pod kątem przedmiotowym i podmiotowym wszystkie złożone oferty, uznając że żadna z nich nie podlega odrzuceniu. Odwołujący nie postawił zarzutów odnoszących się do oferty wykonawcy X, która zajęła trzecie miejsce w rankingu ofert i jest ofertą korzystniejszą niż oferta Odwołującego, uplasowanej dopiero na czwartej pozycji. W efekcie na moment wniesienia odwołania Odwołujący nie miał realnej szansy uzyskania przedmiotowego zamówienia, ponieważ jego ofertę wyprzedzała niepodlegająca odrzuceniu oferta innego podmiotu, uprzednio zbadana i oceniona już przez Zamawiającego. W takim stanie faktycznym ewentualne naruszenie przez Zamawiającego wskazanych w odwołaniu przepisów ustawy Pzp nie wpływa w żaden sposób na możliwość pozyskania przez Odwołującego świadczenia będącego przedmiotem zamówienia, skoro Odwołujący nie zdecydował się zaskarżyć oferty korzystniejszej od jego własnej. Aby przypisać wykonawcy interes w uzyskaniu zamówienia, wykonawca ten na moment wniesienia odwołania musi mieć faktyczną szansę, żeby to zamówienie uzyskać, a przeszkodą w uzyskaniu przez wykonawcę zamówienia są wyłącznie niezgodne z przepisami ustawy Pzp działania lub zaniechania instytucji zamawiającej. Z taką sytuacją nie mamy do czynienia w rozpoznawanym przypadku.

Ponadto, aby wykonawca mógł skorzystać ze środków ochrony prawnej, to musi zaistnieć stan, w którym z powodu niezgodnych z ustawą Pzp działań lub zaniechań zamawiającego wykonawca poniósł lub może ponieść szkodę. Oznacza to, że wykazywana przez Odwołującego szkoda musi pozostawać w adekwatnym związku przyczynowym z naruszeniem przez zamawiającego przepisów ustawy Pzp. Jak wskazano m.in. w wyroku Izby z dnia 8 października 2021 r., sygn. akt KIO 1571/21, KIO 1925/21, „analiza przepisu art. 505 ust. 1 ustawy Pzp prowadzi do wniosku, że w celu korzystania ze środków ochrony prawnej wykonawca zobowiązany jest wykazać nie tylko interes w uzyskaniu zamówienia, ale także poniesienie lub możliwość poniesienia szkody z powodu działań lub zaniechań zamawiającego. Obydwie te przesłanki muszą być spełnione łącznie. Ponadto między szkodą grozącą wykonawcy, a naruszeniami ustawy Pzp zarzucanymi w odwołaniu, musi zostać wykazany adekwatny związek przyczynowo - skutkowy. Powyższe wynika

z charakteru postępowania odwoławczego. Postępowanie odwoławcze ma bowiem na celu ochronę interesów osoby wnoszącej środki ochrony prawnej, a nie ochronę interesu publicznego przez sprawowanie nadzoru nad prawidłowością prowadzenia postępowania.” Wbrew twierdzeniom zawartym w odwołaniu Odwołujący na skutek czynności lub zaniechania dokonania czynności przez Zamawiającego nie poniósł i nie może ponieść szkody w postaci nieosiągnięcia zysku, który planował osiągnąć w związku z realizacji przedmiotowego zamówienia, ponieważ uwzględnienie odwołania nie doprowadziłoby do uzyskania zamówienia przez Odwołującego wobec braku wyeliminowania z postępowania oferty trzeciej w kolejności, korzystniejszej od oferty Odwołującego. Jak podkreślono m.in. w wyroku Izby z dnia 22 lipca 2023 r., sygn. akt KIO 1927/23, „szkodę, o której mowa w art. 505 ust. 1 ustawy Pzp, zarówno zaistniałą jak i potencjalną, należy odnosić do sytuacji w postępowaniu, jaka ma miejsce w dacie wnoszenia odwołania. Przez możliwość poniesienia szkody nie można natomiast rozumieć możliwości, która dopiero mogłaby powstać w hipotetycznym przypadku nieprzystąpienia innego wykonawcy, który złożył korzystniejszą i niekwestionowaną ofertę, do podpisania umowy.”

152. Wyrok z dnia 3 marca 2025 r., sygn. akt: KIO 407/25

Tytułem wstępu wskazać należy, że interes wykonawcy w uzyskaniu zamówienia oznacza możliwość jego otrzymania. Interes posiada wykonawca, który wskutek niezgodnych z prawem czynności lub zaniechań zamawiającego traci możliwość uzyskania zamówienia. Co istotne, w wyniku niezgodnych z prawem czynności lub zaniechań zamawiającego, a nie w wyniku własnych zaniedbań. Podkreślenia wymaga, że celem postępowania odwoławczego nie jest zapewnienie zgodności czynności zamawiającego z prawem *in abstracto*.

Nie sposób również uznać, że w zaistniałej sytuacji Odwołujący poniósł lub mógł ponieść szkodę w wyniku naruszenia przez Zamawiającego przepisów ustawy, skoro to Odwołujący, z pełną świadomością, złożył ofertę niezgodną z warunkami zamówienia. Uwypuklić należy, że celem postępowania odwoławczego nie jest umożliwienie wykonawcy naprawienie błędów poprzez nakazanie unieważnienia postępowania i umożliwienie mu ponownego złożenia oferty, tym razem zgodnej z warunkami zamówienia.

Odwołujący mimo, że zauważył wadę postępowania, tj. brak możliwości zaoferowania środka do dezynfekcji spełniającego wszystkie wymagania Zamawiającego, po pierwsze - złożył wniosek o wyjaśnienie treści SWZ po terminie wskazanym w ustawie. Po drugie - nie wniósł odwołania wobec treści warunków zamówienia, po trzecie – nie bacząc na to, że na rynku nie ma preparatu spełniającego wszystkie wymagania Zamawiającego (z ocenie Odwołującego), zdecydował się złożyć ofertę i zaproponował dwa środki, z których żaden nie spełniał (w całości) wymagań Zamawiającego (jeden nie był w formie koncentratu, drugi nie miał wymaganej skuteczności mikrobójczej). Odwołujący, podmiot profesjonalny, który jest uczestnikiem wielu postępowań o udzielenie zamówienia pu-

blicznego i na pewno zdaje sobie sprawę jak bardzo sformalizowane jest owe postępowanie, składa ofertę, która jest niezgodna z warunkami zamówienia tłumacząc, że Zamawiający po terminie składania ofert może niejako „przymknąć oko” na pewne, w ocenie Odwołującego, nieistotne wymagania i wybrać sobie jeden z zaoferowanych preparatów ewentualnie użyć dwóch.

Odwołujący przyznał, że żaden z zaoferowanych produktów nie spełnia wszystkich wymagań Zamawiającego. Co za tym idzie, to nie czynności Zamawiającego uniemożliwiły mu uzyskanie zamówienia, Odwołujący sam pozbawił się możliwości uzyskania zamówienia.

Krajowa Izba Odwoławcza wyrokiem z dnia 30 grudnia 2024 roku w sprawie o sygn. akt KIO 4551/24 nakazała odrzucić ofertę Odwołującego, co też Zamawiający uczynił. Odwołujący dla wykazania interesu oraz statusu wykonawcy wniósł skargę na ww. orzeczenie, składając wniosek o zwolnienie z opłaty sądowej oraz nie załączając do skargi pełnomocnictwa procesowego. Przy czym, co istotne, Odwołujący przyznał, że żaden z zaoferowanych przez niego preparatów nie spełnia wszystkich wymagań Zamawiającego.

Biorąc powyższe pod rozwagę Izba uznała, że działania Odwołującego były pozorne i zmierzały wyłącznie do umożliwienia mu wniesienia odwołania do Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej. Takie działania Odwołującego nie zasługiwały na ochronę. Odwołujący świadomie zaoferował preparaty niezgodne z warunkami zamówienia przez co sam doprowadził do sytuacji, w której utracił możliwość uzyskania zamówienia.

153. Wyrok z dnia 4 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 881/25

Izba wskazuje, że w ramach procedury, o której mowa w art. 126 ust. 1 ustawy P.z.p, odwołujący ma interes w uzyskaniu zamówienia bez względu na zajmowane przez niego miejsce w rankingu. W sytuacji, w której doszłoby do wyboru oferty znajdującej się na kolejnym miejscu w rankingu ofert, odwołujący może bowiem kwestionować ten wybór powołując się na okoliczności, które miały miejsce po pierwotnym wyborze najkorzystniejszej oferty. Wskazać należy, że w sytuacji ponownego wyboru najkorzystniejszej oferty, wykonawca, którego oferta zostanie najwyższej oceniona, będzie wezwany do złożenia podmiotowych środków dowodowych. Ocena tych środków przez zamawiającego może podlegać kontroli innych wykonawców biorących udział w postępowaniu. Interes we wniesieniu odwołania wobec wyboru najkorzystniejszej oferty posiada zatem każdy wykonawca, który został sklasyfikowany w rankingu ofert (tzn. którego oferta nie została odrzucona).

154. Wyrok z dnia 16 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1118/25, KIO 1133/25

Odwołanie w przedmiotowej sprawie zostało oddalone z uwagi na brak wykazania przesłanek uzasadniających jego wniesienie. W pierwszej kolejności Izba ustaliła, że oferta złożona przez odwołującego, w wyniku dokonanej przez

zamawiającego oceny ofert, została wybrana jako najkorzystniejsza. (...). Uzasadniając swoją legitymację do wniesienia odwołania odwołujący podniósł, że ma interes w uzyskaniu zamówienia, ponieważ działania zamawiającego, polegające na przyznaniu odwołującemu zbyt małej, w jego ocenie, liczby punktów w ramach kryterium pozacenowego „Dodatkowe doświadczenie Programisty Formularzy”, mogły skutkować negatywnymi konsekwencjami w postaci zmiany pozycji odwołującego w rankingu ofert w przypadku, gdy w wyniku innych odwołań, wniesionych przez innych wykonawców ubiegających się o przedmiotowe zamówienie, ilość punktów przyznanych innym wykonawcom lub ofercie odwołującego ulegnie zmianie, co mogłoby spowodować szkodę w postaci nieuzyskania przez odwołującego zamówienia.

Tym samym odwołujący możliwości poniesienia szkody polegającej na utracie zamówienia publicznego upatrywał we wniesieniu i hipotetycznym uwzględnieniu odwołań na wybór jego własnej oferty jako najkorzystniejszej przez innych wykonawców biorących udział w postępowaniu. W związku z tym to nie zarzucane zamawiającemu w odwołaniu naruszenia pozostawały w związku ze szkodą polegającą na utracie zamówienia publicznego grożącą odwołującemu, ale działania innych wykonawców, sklasyfikowanych na dalszych miejscach, którzy mogliby wnieść skuteczne odwołania wobec czynności wyboru oferty odwołującego jako najkorzystniejszej.

W konsekwencji Izba stwierdziła, że odwołujący nie wykazał przesłanki uzasadniającej wniesienie odwołania – możliwości poniesienia szkody w wyniku naruszenia przez zamawiającego przepisów ustawy, co uzasadniało oddalenie odwołania. Bezpodstawne okazało się również twierdzenie odwołującego o hipotetycznej sytuacji pozbawienia go możliwości skorzystania ze środków ochrony prawnej w sytuacji, gdy jego oferta przestanie być ofertą najkorzystniejszą w postępowaniu wskutek uwzględnienia odwołań innych wykonawców. Bez wątpienia jakakolwiek zmiana rankingu ofert każdorazowo będzie wymagała najpierw dokonania czynności unieważnienia wyboru oferty najkorzystniejszej oraz ponownego jego dokonania. Od nowo dokonanego wyboru oferty najkorzystniejszej odwołującemu będzie przysługiwało prawo do wniesienia odwołania. Odwołujący nie miał więc żadnych podstaw do stawiania hipotez o rzekomej ochronie prawa do skutecznego zaskarżenia czynności podjętych przez zamawiającego w tym postępowaniu wskutek złożenia przedmiotowego odwołania.

W tym kontekście Izba w pełni podzieliła pogląd wyrażony w wyroku z 25 czerwca 2024 r. w sprawie o sygn. akt KIO 1719/24, który wskazywał „Wystąpienie szkody, o której mowa w art. 505 ust. 1 ustawy Pzp, nie może być rozpatrywane hipotetycznie, w zależności od tego, czy inny wykonawca uczestniczący w postępowaniu złożył odwołanie, które może podważyć dotychczasowy wynik postępowania. Dopiero jeżeli w wyniku rozpatrzenia takiego odwołania wynik ten uległby zmianie na skutek nowej czynności zamawiającego, po stronie wykonawcy, którego wybór oferty został unieważniony, występuje realna szkoda. Izba stoi na stanowisku, że legitymacja do wnoszenia środków ochrony prawnej rodzi się dopiero w chwili, gdy

wykonawca jest w pozycji zagrożonej, a nie zwycięskiej. W przypadku, gdy oferta wykonawcy została wybrana, nie jest on w stanie wykazać przesłanki poniesienia szkody. Jakakolwiek szkoda mogłaby powstać wyłącznie w przypadku przyszłych czynności zamawiającego, które mają charakter czysto hipotetyczny i o których nie było wiadomo, czy w ogóle nastąpią. Szkodę, o której mowa w art. 505 ust. 1 ustawy Pzp, zarówno zaistniałą jak i potencjalną, należy odnosić do sytuacji w postępowaniu, jaka ma miejsce w dacie wnoszenia odwołania. Przez możliwość poniesienia szkody nie można natomiast rozumieć możliwości, która dopiero mogłaby powstać w hipotetycznym przypadku dokonania nowych czynności, czy to na mocy wyroku Izby, czy też z inicjatywy własnej zamawiającego. Przyjęcie stanowiska przeciwnego nie dałoby się pogodzić z racjonalnością i ekonomiką postępowania, prowadziłoby bowiem do przyznania legitymacji do wnoszenia odwołań każdemu wykonawcy w każdej sytuacji (zawsze wykonawca mógłby się bowiem powołać na choćby teoretyczną możliwość wystąpienia zdarzeń, które będą godzić w jego interesy), a wówczas przepis art. 505 ust. 1 ustawy Pzp nie znajdowałby w praktyce zastosowania. Dopuszczenie korzystania ze środków ochrony prawnej przez wykonawcę, którego oferta została wybrana i podnoszenia zarzutów przeciwko wykonawcom, których oferty zostały odrzucone lub są mniej korzystne, stałoby w sprzeczności z ratio legis przywołanego wyżej przepisu. Ponadto przyjęcie tego poglądu niejako zmuszałoby każdorazowego wykonawcę, którego oferta została wybrana jako najkorzystniejsza, do składania odwołań wobec oceny ofert sklasyfikowanych na miejscach dalszych niejako z ostrożności, pod rygorem uznania ewentualnego późniejszego odwołania, składanego wobec nowej czynności wyboru oferty innego wykonawcy, jako spóźnionego. Takiej praktyki nie da się pogodzić z zasadą ekonomiki postępowania odwoławczego, racjonalności systemu zamówień publicznych i systemu środków ochrony prawnej. Zdaniem Izby, dopiero w sytuacji gdyby w wyniku ewentualnej, powtórnej czynności wyboru oferty najkorzystniejszej oferta odwołującego utraciła status najkorzystniejszej, odwołującemu przysługiwać będzie legitymacja do wnoszenia środków ochrony prawnej, gdyż będzie mógł powoływać się na grożącą mu realnie szkodę w wyniku naruszenia przez zamawiającego przepisów ustawy Pzp."

155. Wyrok z dnia 26 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1636/25

Jak już zostało podkreślone, spełnienie materialnoprawnych przesłanek dopuszczalności odwołania bada się na moment wniesienia środka ochrony prawnej, a nie jak podnosił Zamawiający w odpowiedzi na odwołanie, na moment rozpoznawania odwołania. Niewątpliwie w okolicznościach faktycznych dotyczących ww. zadań, w których oferta Odwołującego nie została odrzucona Odwołujący na moment wniesienia odwołania miał interes w uzyskaniu zamówienia oraz wykazał, że może ponieść szkodę w wyniku naruszenia przez Zamawiającego przepisów ustawy. Jak wskazał w odwołaniu, Odwołujący dążył do wyeliminowania ofert Przystępującego z postępowania w odniesieniu do ww. zadań, które w jego ocenie

powinny podlegać odrzuceniu, a w konsekwencji Przystępujący nie powinien zostać zaproszony do udziału w aukcji. Odwołujący zasadnie podnosił, że upatruje swojego interesu w uzyskaniu zamówień na ww. zadania, które jest utrudnione przy udziale wykonawcy, którego oferty powinny zostać odrzucone. Jak wskazywał: „udział takiego wykonawcy w kolejnych aukcjach elektronicznych naraża odwołującego na poniesienie przez odwołującego szkody w postaci utraconych korzyści wynikających z braku uzyskania zamówienia lub realizacji zamówienia po cenie obniżonej w aukcji elektronicznej przeprowadzonej z naruszeniem ustawy.” I dalej: „naruszenie przepisów dotyczących zaproszenia do aukcji elektronicznej stanowi podstawę do wniesienia odwołania przez wykonawcę, który mógłby uzyskać zamówienie przy prawidłowym przeprowadzeniu postępowania.” Wykazanie materialnoprawnej przesłanki dopuszczalności odwołania ocenia się na moment wniesienia odwołania, a czynności podejmowane przez zamawiającego po jego wniesieniu stanowią ryzyko zamawiającego i pozostają bez wpływu na okoliczność wykazania przesłanek z art. 505 ust. 1 ustawy pzp. Podnoszona więc przez Zamawiającego argumentacja w odpowiedzi na odwołanie dotycząca liczby wykonawców biorących udział w aukcji i ich pozycji w rankingu po jej przeprowadzeniu, które to czynności Zamawiający podejmował po wniesieniu odwołania nie może skutkować oddaleniem odwołania z powodu braku interesu Odwołującego.

156. Wyrok z dnia 30 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 2157/25

KIO oddaliła wniosek uczestnika o oddalenie odwołania z powodu braku interesu w uzyskaniu zamówienia i braku możliwości poniesienia szkody. KIO oceniła jako zgodne z rzeczywistym stanem faktycznym oświadczenie odwołującego, że złożył w postępowaniu ofertę, która w rankingu ofert zajęła miejsce nr 1. Skoro tak, to oferta ta, gdyby nie została odrzucona miałaby szansę na wybór jej jako najkorzystniejszej i na uzyskanie zamówienia. Odwołujący podniósł, że w wyniku naruszenia przez zamawiającego przepisów ustawy interes odwołującego w uzyskaniu zamówienia doznał uszczerbku (szkody), gdyż objęta odwołaniem czynność zamawiającego (odrzućenie oferty) uniemożliwia odwołującemu podpisanie umowy ramowej z zamawiającym, w sytuacji, gdy prawidłowe dokonanie oceny oferty odwołującego przez zamawiającego powinno skutkować jej wyborem i podpisaniem umowy z zamawiającym. Faktycznie w uzasadnieniu szkody znalazła się informacja o umowie ramowej, jednak w ocenie KIO nie niweluje to możliwości poniesienia szkody przez odwołującego, bowiem w przypadku potwierdzenia się zasadności zarzutów odwołania odwołujący na obecnym etapie został pozbawiony możliwości zawarcia umowy z zamawiającym, a to w ocenie Izby jest równoznaczne z tym, że nie powetuje sobie kosztów związanych z przygotowaniem oferty. Koszty ten pokryłby w przypadku realizacji umowy z przyszłego zysku. Z tego względu należało uznać, że odwołujący wykazał przesłankę materialnoprawną dopuszczalności odwołania, o której mowa w art. 505 ust. 1 ustawy. KIO dostrzegła również, że sam uczestnik na rozprawie zauważył, że interesu odwołującemu

trudno odmówić, choć nie z powodów wskazanych w odwołaniu. Przy czym jedyną okolicznością, która nie mogła mieć faktycznie miejsca to zawarcie umowy ramowej. KIO to wskazanie oceniła jako oczywistą omyłkę pisarską, bowiem fakt zawarcia umowy ramowej nie wynikał, ani z ogłoszenia o zamówieniu, ani z SWZ.

157. Wyrok z dnia 22 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2373/25

Odwołujący tym samym mając na uwadze powyższe, obowiązany jest na podstawie art. 505 ust. 1 ustawy, do wykazania, że pomiędzy podniesionymi w ramach odwołania naruszeniami a uszczerbkiem (szkodą) jaką może ponieść zaistniała relacja, która nakierowana jest na zmianę sytuacji wykonawcy w ramach postępowania i w konsekwencji prowadzi do tego, że szkoda jaką mógłby ponieść zostanie zniwelowana. W tym przypadku, mając na uwadze, że oferta odwołującego w ramach części II zamówienia została sklasyfikowana na miejscu 2 w rankingu ofert, a oferta X na miejscu trzecim odwołujący nie był w stanie wykazać w ramach przesłanek z art. 505 ust. 1 ustawy, że zarzuty podniesione wobec mniej korzystnej oferty uzasadniają poniesienie szkody przez odwołującego w tym postępowaniu o udzielne zamówienia publicznego. Odwołujący nie wykazał wymaganego ustawowego powiązania pomiędzy przesłankami z art. 505 ust. 1 ustawy z dopuszczalnością wniesienia skutecznego odwołania od danej czynności zamawiającego. Wskazać należy, że podnoszone w odwołaniu zarzuty w stosunku do oferty wykonawcy X, który złożył ofertę mniej korzystną nie wpływa na sytuację odwołującego, którego oferta została oceniona wyżej w ramach kryteriów oceny ofert. Wynika to z tego, że w odniesieniu do odwołującego nie jest możliwe w takiej sytuacji stwierdzenie naruszenia lub zagrożenia jego interesu oraz nie jest możliwe stwierdzenie możliwości poniesienia szkody przez odwołującego w ramach tego postępowania w odniesieniu do części II zamówienia.

158. Wyrok z dnia 30 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2494/25

Należy wskazać, że wykonawca ma interes w uzyskaniu zamówienia w rozumieniu art. 505 ust. 1 Pzp nawet w sytuacji, gdy uwzględnienie odwołania skutkowałoby (bezpośrednio) unieważnieniem postępowania o udzielenie zamówienia publicznego (zob. motyw 59 wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 11 maja 2017 r. wydanego w sprawie C-131/16 czy motyw 27 wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 5 kwietnia 2016 r. wydanego w sprawie C-689/13). Nie sposób więc uznać, że wykonawca nie ma interesu w uzyskaniu zamówienia w rozumieniu tego przepisu w przypadku, gdy uwzględnienie odwołania mogłoby prowadzić do sytuacji, w której wskutek odrzucenia oferty jednej z ofert, cena najkorzystniejszej oferty przewyższałaby kwotę, którą zamawiający zamierza przeznaczyć na sfinansowanie zamówienia, co mogłoby skutkować unieważnieniem przez zamawiającego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego.

Art. 508 ust. 2**159. Wyrok z dnia 19 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 73/25, KIO 75/25**

W myśl art. 508 ustawy pzp: „1. Pisma w postępowaniu odwoławczym wnosi się w formie pisemnej albo w formie elektronicznej albo w postaci elektronicznej, z tym że odwołanie i przystąpienie do postępowania odwoławczego, wniesione w postaci elektronicznej, wymagają opatrzenia podpisem zaufanym. 2. Pisma w formie pisemnej wnosi się za pośrednictwem operatora pocztowego, w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe, osobiście, za pośrednictwem posłańca, a pisma w postaci elektronicznej wnosi się przy użyciu środków komunikacji elektronicznej, w tym na adres do doręczeń elektronicznych, o którym mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1045).” (...) Zgodnie z § 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 2020 r. w sprawie postępowania przy rozpoznawaniu odwołań przez Krajową Izbę Odwoławczą (Dz. U. z 2020 r., poz. 2453): „1. Pisma w postępowaniu odwoławczym w postaci elektronicznej wnoszone przy użyciu środków komunikacji elektronicznej, zgodnie z art. 508 ust. 2 ustawy, przekazuje się na elektroniczną skrzynkę podawczą Urzędu lub na wskazany adres poczty elektronicznej, przy użyciu których obsługiwana jest korespondencja Izby, przy czym odwołanie i zgłoszenie przystąpienia do postępowania odwoławczego przekazuje się na elektroniczną skrzynkę podawczą Urzędu.”

Mając zatem na względzie powyższe regulacje odwołania wniesionego 9 stycznia 2025 r. na adres poczty elektronicznej: odwolania@uzp.gov.pl nawet podpisanego podpisem zaufanym nie można było uznać za wniesione za pomocą właściwego kanału komunikacji, jakim w przypadku odwołania wnoszonego w postaci elektronicznej jest elektroniczna skrzynka podawcza Urzędu (§ 4 ww. Rozporządzenia).

Art. 513**160. Postanowienie z dnia 7 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 242/25**

Czynność zatrzymania wadium, na którą wniesiono odwołanie w niniejszej sprawie, została dokonana po unieważnieniu Postępowania. Nie można więc uznać, że czynność ta jest czynnością Zamawiającego podjętą w Postępowaniu, a zatem czynnością, na którą przysługuje Odwołującemu odwołanie na podstawie art. 513 pkt 1 Pzp.

W tym stanie rzeczy należało stwierdzić, że w zakresie czynności, na którą wniesiono odwołanie w niniejszej sprawie, Odwołującemu nie przysługuje środek ochrony prawnej określony w Dziale IX Pzp, co skutkuje koniecznością uznania, że w sprawie nie mają zastosowania przepisy Pzp w rozumieniu art. 528 pkt 1 Pzp.

161. Wyrok z dnia 16 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1048/25

W pierwszej kolejności należy wskazać, że Krajowa Izba Odwoławcza (dalej KIO) jest organem uprawnionym do badania czynności i zaniechań zamawiającego wyłącznie przez pryzmat zgodności z prawem. Stanowi o tym art. 513 ustawy określający granice kognicji KIO. KIO nie jest zatem właściwe dla oceny gospodarności zamawiającego, celowości zamierzeń i poprawności innej niż zgodność z prawem doboru rozwiązań służących zaspokojeniu potrzeb zamawiającego czy podmiotów na rzecz, których działa zamawiający. Z tego względu KIO może wyłącznie ocenić zgodność zachowań zamawiającego z ustawą, nie może natomiast brać pod uwagę argumentów dotyczących sposobu wydatkowania środków pochodzących od podatników, czy interesów danej branży.

Art. 515 ust. 1 pkt 1 lit. a**162. Wyrok z dnia 6 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 220/25**

Izba stoi na stanowisku, że odwołanie de facto dotyczy postanowień SWZ w jej pierwotnym i obowiązującym na dzień składania ofert brzmieniu. Skoro bowiem odwołujący już na etapie publikacji ogłoszenia i dokumentów zamówienia zidentyfikował wadliwość tej dokumentacji związaną z opisem przedmiotu zamówienia, czego potwierdzeniem są pytania do zamawiającego, to w odpowiednim, zgodnym z ustawą Pzp terminie powinien taką czynność zamawiającego zaskarżyć – wnieść odwołanie do Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej. Skoro jednak odwołujący godził się z treścią SWZ opracowaną przez zamawiającego i miał świadomość, a przynajmniej mógł taką okoliczność przewidywać, że treść oferty może zostać uznana za niezgodną z warunkami zamówienia, to nie może dziwić, że na etapie badania i oceny ofert zamawiający odrzucił ofertę odwołującego.

163. Wyrok z dnia 19 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 73/25, KIO 75/25

(...) dla zachowania terminu na wniesienie odwołania konieczne jest faktyczne doręczenie odwołania Prezesowi Izby w ustawowym terminie. Podkreślenia wymaga, że ustawa z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych (t. j. Dz. U. z 2024 r., poz. 145 z późn. zm.) nie zmienia zasad wnoszenia środków ochrony prawnej na gruncie ustawy pzp. E-doręczenia stanowią elektroniczny odpowiednik listu poleconego za potwierdzeniem odbioru. Podobnie zatem jak nadanie odwołania w placówce operatora publicznego jest niewystarczające w świetle obowiązujących przepisów ustawy dla uznania wniesienia odwołania w dacie nadania tak wprowadzenie odwołania w postaci elektronicznej do systemu e-doręczenia nie jest równoznaczne z jego wniesieniem do Prezesa KIO. Ustawodawca dla skutecznego wniesienia odwołania zastrzegł bowiem wyraźnie faktyczne doręczenie odwołania w ustawowym terminie do Prezesa Izby. Tym samym, odwołanie

wniesione zarówno w formie pisemnej jak i elektronicznej powinno w terminie określonym w art. 515 ustawy pzp fizycznie wpłynąć do Prezesa Krajowej Izby Odwoławczej. Stanowisko odnośnie braku domniemania, że złożenie odwołania w placówce pocztowej jest równoznaczne z jego wniesieniem do Prezesa Izby było i jest konsekwentnie prezentowane w orzecznictwie Izby (...).

Wskazania wymaga w zakresie doręczeń na gruncie ustawy o doręczeniach elektronicznych, że zgodnie z art. 40 i 41: „Art. 40. Operator wyznaczony w ramach świadczenia publicznej usługi rejestrowanego doręczenia elektronicznego wystawia dowody wysłania i dowody otrzymania zgodnie ze standardem, o którym mowa w art. 26a ustawy z dnia 5 września 2016 r. o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej. Art. 41. 1. Dowód otrzymania jest wystawiany po: 1) odebraniu korespondencji przekazanej na adres do doręczeń elektronicznych podmiotu niepublicznego; 2) wpłynięciu korespondencji na adres do doręczeń elektronicznych podmiotu publicznego; 3) upływie 14 dni od dnia wpłynięcia korespondencji przesłanej przez podmiot publiczny na adres do doręczeń elektronicznych podmiotu niepublicznego, jeżeli adresat nie odebrał go przed upływem tego terminu. 2. Przez odebranie dokumentu elektronicznego rozumie się każde działanie adresata posiadającego adres do doręczeń elektronicznych, powodujące, że adresat dysponuje dokumentem, który wpłynął na ten adres, i może zapoznać się z treścią, odebranego dokumentu. 3. Przez wpłynięcie dokumentu elektronicznego na adres do doręczeń elektronicznych rozumie się zaistnienie warunków technicznych umożliwiających adresatowi odebranie doręczanego dokumentu.”

Ww. ustawa nie gwarantuje doręczenia korespondencji w określonym terminie, a jedynie wskazuje w jakich sytuacjach korespondencję uznaje się za doręczoną – wystawia się dowód otrzymania. Jak wynika z dowodu złożonego przez Odwołującego na posiedzeniu, pełnomocnik Odwołującego w dniu 9 stycznia 2025 r. dysponował jedynie dowodem wysłania odwołania, a więc miał świadomość, że korespondencja nie została jeszcze doręczona. Natomiast jak wynika z dowodu otrzymania odwołanie wpłynęło do Prezesa KIO w dniu 10 stycznia 2025 r. o godz. 17:34:26, a więc z przekroczeniem terminu określonego ustawą.

Art. 522 ust. 2

164. Wyrok z dnia 22 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2482/25

Odwołujący w odwołaniu o sygn. akt KIO 1363/25 zażądał nakazania Zamawiającemu: 1) unieważnienia czynności wyboru oferty najkorzystniejszej; 2) powtórzenia czynności badania i oceny oferty z uwzględnieniem zarzutów odwołania; 3) obciążenia kosztami postępowania odwoławczego Zamawiającego.

Zamawiający uwzględnił odwołanie i wbrew twierdzeniu Odwołującego, wykonał czynności zgodnie z żądaniem zawartym w odwołaniu: unieważnił czynność wyboru oferty najkorzystniejszej i dokonał czynności badania i oceny ofert, w tym dokonał czynności wezwania Wykonawcy X do złożenia wyjaśnień w zakresie zaoferowanej ceny.

Skoro Odwołujący postawił zarzut zaniechania przez Zamawiającego wezwania Wykonawcy do złożenia wyjaśnień w zakresie zaoferowanej ceny, to oznacza, że oczekiwaniem Odwołującego i w konsekwencji żądaniem było, aby Zamawiający ponowił procedurę badania i oceny ofert, a w tym wezwał Wykonawcę do złożenia wyjaśnień w zakresie zaoferowanej ceny.

Odwołujący pomija istotną okoliczność, że postawiony w odwołaniu o sygn. akt KIO 1336/25 zarzut zaniechania przez Zamawiającego odrzucenia Wykonawcy z uwagi na rażąco niską cenę wyklucza pod względem oczekiwań/żądań wobec Zamawiającego zarzut zaniechania przez Zamawiającego wezwania Wykonawcy X do złożenia wyjaśnień w zakresie zaoferowanej ceny. Zamawiający nie może jednocześnie, w ramach tej samej czynności, wezwać Wykonawcy X do złożenia wyjaśnień w zakresie zaoferowanej ceny oraz odrzucić oferty tego Wykonawcy z uwagi na rażąco niską cenę. Zamawiający, wbrew przekonaniu Odwołującego, nie mógł bez przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego (złożenie dodatkowych wyjaśnień i podmiotowych środków dowodowych) „automatycznie” odrzucić oferty Wykonawcy X.

Skoro Zamawiający unieważnił czynność wyboru oferty najkorzystniejszej i ponowił czynność badania i oceny ofert, a w ramach tej czynności wezwał Wykonawcę X do złożenia wyjaśnień w zakresie zaoferowanej ceny, to oczywistym jest, że Zamawiający uczynił zadość żądaniom postawionym w odwołaniu o sygn. akt KIO 1363/25. W wyniku analizy złożonych wyjaśnień, Zamawiający miał prawo dokonać oceny i ponownie dokonać wyboru oferty Wykonawcy X. Jest to już nowa czynność Zamawiającego.

Jak trafnie zauważył Zamawiający, zgodnie z dotychczasową praktyką i orzecznictwem KIO, powtórzenie czynności nie oznacza automatycznego odrzucenia oferty wykonawcy, którego dotyczyły zgłoszone zastrzeżenia. Zamawiający zobowiązany jest do rzetelnej i indywidualnej oceny oferty w aktualnym stanie sprawy, uwzględniając zarówno dotychczas ujawnione okoliczności, jak i nowe wyjaśnienia składane przez wykonawcę w toku powtórzonego badania. Brak wezwania do złożenia stosownych wyjaśnień czy podmiotowych środków dowodowych prowadziłby natomiast do naruszenia zasady równego traktowania wykonawców oraz zasady przejrzystości postępowania. Dopiero gdyby wyjaśnienia Wykonawcy X były nieprzekonujące lub potwierdzały spełnienie przesłanek odrzucenia, Zamawiający zobowiązany byłby do odrzucenia oferty Wykonawcy.

Art. 525 ust. 1 i 2

165. Wyrok z dnia 16 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1539/25

Jeśli odwołanie dotyczy czynności zamawiającego dokonanej po upływie terminu składania ofert, status uczestnika postępowania przysługuje temu wykonawcy, który złożył ofertę i posiada ten status na dzień zgłoszenia przystąpienia do postępowania odwoławczego.

Czynność odrzucenia oferty wykonawcy X stała się ostateczna przed dniem zgłoszenia przystąpienia i nie mogła być już skutecznie wzruszona, tym samym należało stwierdzić, że wykonawca X, zgłaszający przystąpienie do postępowania utracił status wykonawcy.

W konsekwencji nie przysługiwało mu prawo do zgłoszenia przystąpienia do postępowania odwoławczego, odpowiednio do art. 525 ust. 1 ustawy Pzp w dacie, w której czynność została dokonana.

166. Wyrok z dnia 17 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 1978/25

KIO nie dopuściła wykonawcy X w charakterze uczestnika postępowania, bo wykonawca nie wykazał, że przekazał przystąpienie odwołującemu, a odwołujący zaprzeczył temu, aby przystąpienie otrzymał. Jednym z warunków formalnych skuteczności przystąpienia jest przedstawienie w przystąpieniu dowodów przekazania przystąpienia stronom. Przekazanie przystąpienia stronom służy stronom informacją o zakresie podmiotowym prowadzonego postępowania odwoławczego, a także o stanowiskach procesowych uczestników postępowania, w tym możliwości wystąpienia sprzeciwu w przypadku uwzględnienia przez zamawiającego zarzutów odwołania. Przekazanie przystąpienia spełnia zatem istotną rolę procesową umożliwiającą stronom przygotowanie się do postępowania odwoławczego i należyte zabezpieczenie ich praw procesowych. Postępowanie odwoławcze jest jednym z najkrótszych sposobów rozpoznawania sporów, z tego też względu jak najwcześniejsze ujawnienie się podmiotów uczestniczących w procedurze odwoławczej ma zabezpieczać prawa stron do rzetelnego procesu. Przystępujący nie stawiał się na rozprawie mimo prawidłowego powiadomienia i nie wykazał, że przekazał przystąpienie odwołującemu. W aktach postępowania także nie było dowodu na przekazanie przystąpienia. Z tego względu, zgodnie z art. 525 ust. 2 zd. 2 ustawy należało stwierdzić, że zgłoszenie przystąpienia było nieskuteczne, a w konsekwencji przystępujący nie mógł stać się uczestnikiem postępowania odwoławczego.

Art. 528 pkt 2

167. Postanowienie z dnia 5 marca 2025 r., sygn. akt: KIO 402/25

W dniu 24 stycznia 2024 r. Zamawiający realizując wyrok Izby dokonał czynności wyboru najkorzystniejszej oferty, jednocześnie odrzucając ofertę Odwołującego. (...) Mając na uwadze przywołane powyżej regulacje należy stwierdzić, że Odwołującemu – dopóki posiadał status wykonawcy w Postępowaniu – przysługiwała legitymacja do wniesienia odwołania. Odwołujący stracił ten status wskutek braku zaskarżenia w drodze skargi do sądu zgodnie z art. 579 ust. 1 ustawy Pzp rozstrzygnięcia w sprawie o sygn. akt KIO 2962/24 w zakresie odrzucenia swojej oferty, co skutkowało tym, że czynność ta stała się ostateczna. (...)

W wyniku powyższego Odwołujący, którego oferta została skutecznie odrzucona

wyrokiem Izby, utracił status wykonawcy w przedmiotowym postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego. Czynne działanie Odwołującego w zakresie obrony własnej oferty ma kluczowe znaczenie dla oceny, czy może on skutecznie kwestionować pozostałe decyzje instytucji zamawiającej.

Art. 528 pkt 5

168. Postanowienie z dnia 29 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2563/25

Normy przywołanych wyżej przepisów obejmują czynności wykonane przez zamawiającego w przypadku uwzględnienia zarzutów przedstawionych w poprzednim odwołaniu, które wykonał zgodnie z żądaniem zawartym w odwołaniu. Jeżeli kwestionowana czynność zamawiającego stanowi wykonanie żądań, które zostały zawarte w uprzednio uwzględnionym odwołaniu, uczestnik poprzedniego postępowania odwoławczego, który nie wniósł sprzeciwu wobec uwzględnienia takiego odwołania lub tak jak w niniejszej sprawie, nie przystąpił skutecznie do postępowania odwoławczego, nie może jej już zakwestionować przed Izłą.

Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie we wcześniejszych postanowieniach, w których Krajowa Izba Odwoławcza odrzucała odwołania, wniesione w tożsamych okolicznościach. (...) W konsekwencji skład orzekający stwierdził, że odwołanie wniesione w obecnie rozpatrywanej sprawie podlega odrzuceniu, gdyż dotyczy czynności, które zostały dokonane przez zamawiającego jako bezpośredni skutek uwzględnienia wcześniejszego odwołania obecnego przystępującego (sprawa o sygn. akt KIO 1842/25). W świetle cytowanego przepisu art. 527 ustawy Pzp na takie czynności nie przysługują środki ochrony prawnej. Należy podkreślić, że jeżeli obecny odwołujący nie zgadzał się z zarzutami podniesionymi w odwołaniu wniesionym w sprawie o sygn. akt KIO 1842/25, to powinien był skutecznie przystąpić do tego postępowania odwoławczego i wnieść sprzeciw wobec uwzględnienia zarzutów odwołania przez zamawiającego, czego nie uczynił. Bez znaczenia jest w tym zakresie, że odwołujący miał zamiar przystąpić do poprzednio toczącego się postępowania, a jedynie „wystąpił błąd” w adresie mailowym odwołującego, który nie został powiadomiony o zgłoszonym przystąpieniu. Przystąpienie okazało się wobec powyższego nieskuteczne wyłącznie w efekcie zaniedbań ze strony odwołującego.

Art. 534 ust. 1

169. Wyrok z dnia 21 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2460/25

Izba w tym zakresie w całości zgodziła się z Zamawiającym, że doniesienia medialne nie stanowią odpowiedniego i wiarygodnego materiału dowodowego w postępowaniu odwoławczym, nie mogą więc stanowić podstawy do kwestionowania dokumentu urzędowego sporządzonego w ramach realizacji umowy, jakim jest protokół odbioru końcowego robót. Wbrew stanowisku Odwołującego artykuły

prasowe nie stanowią dowodu na prawdziwość tez, które zostały w nich zawarte, a więc w oparciu o takie doniesienia Odwołujący powinien był przeprowadzić odpowiednie postępowanie weryfikacyjne i potwierdzić przedmiotowe doniesienia, np. poprzez zwrócenie się w tym zakresie do Zamawiającego jako odbiorcy ww. zamówienia publicznego. Nie jest natomiast wystarczające powołanie się na fakt, że z doniesień prasowych wynika, że Zadanie X nie zostało prawidłowo zrealizowane.

Art. 537

170. Wyrok z dnia 31 marca 2025 r., sygn. akt: KIO 933/25

Dlatego niezależnie od treści art. 537 ustawy Pzp, na Odwołującym spoczywał obowiązek skonkretyzowania i wykazania zasadności zarzutów kierowanych wobec ceny oferty Przystępującego. Odwołujący temu obowiązkowi nie sprostał ograniczając się do przedstawienia w odwołaniu domniemań, niepopartych żadną inną argumentacją. Izba rozumie przy tym, że Odwołujący nie miał dostępu do złożonych przez Przystępującego wyjaśnień rażąco niskiej ceny, bo zostały one zastrzeżone jako tajemnica przedsiębiorstwa. Odwołujący nie zadbał jednak o to, by zostawić sobie szansę na ewentualne zapoznanie się z tymi wyjaśnieniami w przypadku gdyby odwołanie w zakresie zarzutu dotyczącego tajemnicy przedsiębiorstwa zostało uwzględnione przez Izbę albo przez Zamawiającego. Gdyby bowiem zarzut dotyczący rażąco niskiej ceny został w odwołaniu wskazany jako zarzut ewentualny (alternatywny, podniesiony z ostrożności) postawiony jedynie na wypadek nieuwzględnienia zarzutu dotyczącego tajemnicy przedsiębiorstwa, wówczas w przypadku uwzględnienia zarzutu dotyczącego tajemnicy przedsiębiorstwa Izba mogłaby pozostawić zarzut dotyczący rażąco niskiej ceny bez rozpoznania. Pozwoliłoby to Odwołującemu, w razie ponownego wyboru przez Zamawiającego oferty Przystępującego jako najkorzystniejszej, ponownie wnieść odwołanie z zarzutem rażąco niskiej ceny tym razem już po zapoznaniu się z odtajnionymi w międzyczasie wyjaśnieniami. Odwołujący nie określił jednak w odwołaniu zarzutu rażąco niskiej ceny jako zarzutu ewentualnego postawionego tylko na wypadek nieuwzględnienia zarzutu dotyczącego tajemnicy przedsiębiorstwa, zatem Izba musiała rozpoznać tenże zarzut rażąco niskiej ceny w takim kształcie, w jakim został on sformułowany w obecnym odwołaniu.

Jak wskazano już wyżej, oparcie zarzutu wyłącznie na porównaniu ceny oferty Przystępującego do innych cen oraz na domniemaniu, że niska cena tej oferty wynika z braku kwalifikacji kluczowych ekspertów, przy dodatkowo braku jakiegokolwiek uzasadnienia, w jaki sposób ten domniemany brak kwalifikacji przekładałby się na wysokość tej ceny, zdecydowanie nie pozwala na stwierdzenie, że cena oferty Przystępującego jest rzeczywiście rażąco niska. Dlatego odwołanie w zakresie tak sformułowanych zarzutów musiało zostać oddalone.

171. Wyrok z dnia 29 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1655/25

Przed wszystkim podkreślić więc trzeba, iż choć zarzut niewątpliwie powiązany jest z kwestią badania rażąco niskiej ceny, tym niemniej w przypadku jak niniejszy, gdy istota sporu sprowadza się do ustalenia, czy istnieją podstawy do wezwania wykonawcy do złożenia wyjaśnień w zakresie wyliczenia ceny, a nie wprost do zaniechania odrzucenia oferty wykonawcy z uwagi na rażąco niską cenę oferty, nie znajdzie zastosowania szczególna regulacja w zakresie rozkładu ciężaru dowodu w postępowaniu odwoławczym z art. 537 ustawy Pzp. Obowiązuje zatem ogólna zasada rozkładu ciężaru dowodu, o której mowa w art. 534 ust. 1 ustawy Pzp, a zgodnie z którą strony i uczestnicy postępowania odwoławczego zobowiązani są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Stąd też, ciężar wykazania, że zaniechanie wezwania wykonawcy X oraz wykonawcy Y do wyjaśnień w przedmiocie rażąco niskiej ceny stanowiło naruszenie przez Zamawiającego art. 224 ust. 1 ustawy Pzp, bez wątpienia spoczywał na Odwoływającym.

Art. 541**172. Wyrok z dnia 24 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2470/25**

Izba, na postawie art. 541 ustawy Pzp, oddaliła wniosek Przystępującego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu obuwnictwa lub materiałoznawstwa lub biegłego z zakresu procesu obróbki skór – posiadającego wiadomości specjalne z zakresu skór stosowanych do wytwarzania obuwia, ich obróbki, jakości i właściwości – na okoliczność, że obuwiu oferowane przez Odwoływającego nie spełnia wymogu ustanowionego w pkt 2.1. WTU. Zauważenia wymaga, że Izba ocenia zgodność czynności Zamawiającego z przepisami ustawy, nie zastępuje natomiast Zamawiającego w tych czynnościach. W szczególności Izba nie jest powołana do dokonywania badania ofert w zastępstwie Zamawiającego. Biorąc pod uwagę przedstawione przez Zamawiającego lakoniczne i niepoparte żadną argumentacją uzasadnienie odrzucenia oferty, powołanie biegłego w postępowaniu odwoławczym prowadziłoby w istocie do wyręczenia Zamawiającego w wykonaniu czynności badania ofert. Podkreślić należy, że Zamawiający dysponuje wszelkimi narzędziami pozwalającymi na rzetelną weryfikację ofert, również w sytuacji gdyby uznał, że weryfikacja ta wymaga wiadomości specjalnych. Zaniechania Zamawiającego w tym zakresie są podstawą do uwzględnienia odwołania, nie zaś do dokonywania badania oferty przez Izbę w postępowaniu odwoławczym. W związku z tym dowód wnioskowany przez Przystępującego należało uznać za powołany jedynie dla zwłoki.

Art. 554 ust. 1**173. Wyrok z dnia 14 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2380/25**

KIO nie podziela również stanowiska przystępującego co do tego, że zarzut zaniechania odtajnienia wyjaśnień rażąco niskiej nie może mieć wpływu na wynik postępowania i z tego względu, nawet w przypadku jego zasadności nie mógł by z mocy art. 554 ust. 1 pkt 1 ustawy prowadzić do uwzględnienia odwołania. Art. 554 ust. 1 pkt 1 ustawy stanowi, że Izba uwzględnia odwołanie w całości lub w części, jeżeli stwierdzi naruszenie przepisów ustawy, które miało lub mogło mieć istotny wpływ na wynik postępowania o udzielenie zamówienia. Zatem Izba oddala odwołanie albo wtedy, kiedy nie stwierdzi naruszenia przez zamawiającego przepisów ustawy, albo kiedy stwierdzi takie naruszenie, ale oceni je, jako nie mogące mieć wpływu na wynik postępowania. Wynikiem postępowania jest wybór oferty najkorzystniejszej kończący się zawarciem umowy (która sama jednak nie stanowi czynności w postępowaniu) albo unieważnienie postępowania – art. 7 pkt 18 ustawy. Niewątpliwie odtajnienie informacji zastrzeżonych nieskutecznie jako tajemnica przedsiębiorstwa stanowi czynność zamawiającego podejmowaną w postępowaniu o udzielenie zamówienia. Czynność ta podlega ocenie przez pryzmat art. 18 ust. 1 i 3 ustawy i może być oceniona jako zgodna lub niezgodna z ustawą, to samo dotyczy zaniechania przez zamawiającego dokonania takiej czynności. Zatem niewątpliwie jest to element postępowania o udzielenie zamówienia podlegający skarżeniu środkami ochrony prawnej. Jest to też czynność lub zaniechanie, które może mieć miejsce wyłącznie przed ustaleniem wyniku postępowania o udzielenie zamówienia, co wynika z art. 74 ust 2 i ust. 2 pkt 1 ustawy, bo aby mogło nastąpić udostępnienie ofert zawierających tajemnicę przedsiębiorstwa niezwłocznie po ich otwarciu lub załączników do protokołu po ustaleniu wyniku postępowania, zamawiający musi wykonać badanie skuteczności zastrzeżenia tajemnicy i jego wynik upublicznić, albo przez udostępnienie dokumentów zawierających tajemnicę (odtajnienie) albo przez odmowę dostępu do dokumentów zawierających informacje skutecznie zastrzeżone. Tym samym są to czynności podjęte w postępowaniu lub czynności zaniechane w postępowaniu o udzielenie zamówienia i jako takie upoważniające do wniesienia odwołania.

Przechodząc do analizy możliwości wpływu na wynik postępowania tych czynności i zaniechań, to w ocenie KIO skoro objęcie tajemnicą danej informacji ogranicza pozostałym wykonawcom dostęp do tej informacji, to nie są oni w stanie skutecznie zweryfikować prawidłowości czynności zamawiającego dotyczącej informacji zastrzeżonej. Nie mogą podważyć ustaleń zamawiającego związanych z tą czynnością, ani wykazać przykładowo tego, że informacja wprowadza w błąd zamawiającego. Tym samym dostęp do danej informacji może mieć istotny wpływ na wynik postępowania, gdyż może umożliwiać skuteczne podważenie wyboru oferty najkorzystniejszej. Z tego względu zarzuty związane z badaniem skuteczności zastrzeżenia informacji mogą mieć istotny wpływ na wynik tego po-

stępowania przez umożliwienie podniesienia zarzutów dotyczących bezpośrednio informacji utajnionej.

Tak jak w tej sprawie, gdyby informacje cenowe zawarte w ofercie dostawców przedstawionych przez przystępującego przy wyjaśnieniach były nieskutecznie zastrzeżone odwołujący mógłby odnieść się bezpośrednio do nich np. dostrzegając przyjęcie niższego kosztu w kalkulacji niż wynikającego z załączonego dowodu, czy pozyskać kontrdowody na okoliczność wykazania nierealności cen wynikających z tych ofert. Brak dostępu do tych informacji powoduje w tej konkretnej sprawie, że odwołujący bazuje na wydrukach Sekocenbudu, a nie odnosi się do danych wynikających z wyjaśnień przystępującego. To może zatem rzutować na rozstrzygnięcie w przedmiocie zarzutu ewentualnego, a w konsekwencji przekładać się na wynik postępowania w tej sprawie. Z tego względu KIO nie uznała, że odwołanie zasługuje na oddalenie z powodu braku wpływu na wynik podniesionego zarzutu zaniechania odtajnienia wyjaśnień zaoferowanej przez przystępującego ceny wraz z załącznikami. Dodatkowo w tej sprawie należy dostrzec, że przystępujący nie odniósł się do kwestii wpływu na wynik zarzutu ewentualnego, którym w przypadku oddalenia zarzutu podstawowego podlegałby rozpoznaniu. W ocenie KIO zatem odwołanie w całości nie mogło podlegać oddaleniu wyłącznie z braku wpływu na wynik postępowania.

Art. 555

174. Wyrok z dnia 24 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 222/25, KIO 232/25

Biorąc powyższe pod uwagę należy stwierdzić, że zakres orzekania przez Krajową Izbę Odwoławczą w sprawach dotyczących czynności odrzucenia oferty wyznaczany jest przez 1) powody wskazane przez Zamawiającego w uzasadnieniu czynności odrzucenia oraz 2) argumentację składającą się na zarzuty odwołania. Tym samym dla wniesienia skutecznego odwołania koniecznym jest zaskarżenie przez odwołującego wszystkich podstaw wskazanych przez zamawiającego w uzasadnieniu czynności odrzucenia. Jeśli przyczyn tych jest kilka, należy zakwestionować wszystkie z nich. W przeciwnym wypadku te, które przez Odwołującego nie zostały objęte odwołaniem, uprawomocnią się. Skutkiem takiego stanu rzeczy może być to, że nawet w przypadku gdyby zarzuty odwołania okazały się słuszne, to i tak będzie musiało ono zostać oddalone z uwagi na to, że nie obejmowało ono wszystkich powodów, które zamawiający wskazał w uzasadnieniu czynności odrzucenia.

Tytułem przykładu można wskazać na sytuację, w której Zamawiający odrzuca ofertę na podstawie trzech przepisów, np. art. 226 ust. 1 pkt 3, 5 i 10 i dla każdej z ww. podstaw przedstawia stosowne uzasadnienie. Jeśli odwołujący wniesionym odwołaniem zakwestionuje tylko dwie z ww. podstaw (np. postawi zarzut naruszenia art. 226 ust. 1 pkt 3 i 5), to nawet w razie słuszności jego argumentów, odwołanie zostanie oddalone. Stanie się tak z tego powodu, że nie została przez

niego zaskarżona jedna z podstaw wskazanych przez zamawiającego (art. 226 ust. 1 pkt 10), która się uprawomocni. To z kolei przesądzi o tym, że nawet słuszność pozostałych zarzutów pozostanie bez wpływu na wynik postępowania (art. 554 ust. 1 pkt 1) – wciąż bowiem jedna z podstaw wskazanych przez zamawiającego, jako uzasadniająca odrzucenie oferty danego wykonawcy, pozostanie w mocy.

175. Wyrok z dnia 26 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 2101/25

Cytowany przepis realizuje podstawowe zasady procedury odwoławczej, tj. zasadę równości stron oraz kontradyktoryjności postępowania. Ponieważ, stosownie do art. 513 pkt 1 i pkt 2 ustawy Pzp, przedmiotem odwołania może być wyłącznie czynność zamawiającego w danym postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego lub też zaniechanie czynności, do której zamawiający był zobowiązany przez przepisy ustawy, przedmiotem rozstrzygnięcia Izby może być wyłącznie ta czynność lub jej zaniechanie, z uwzględnieniem okoliczności faktycznych i prawnych, istniejących w dacie tej czynności. O treści zarzutu odwołania decydują bowiem wskazane przez odwołującego okoliczności faktyczne i prawne, a te z kolei mają swoje źródło w uzasadnieniu kwestionowanej czynności. Czynność odrzucenia oferty odwołującego została dokonana przez zamawiającego z uwagi na okoliczności wskazywane przez niego w piśmie informującym wykonawcę o dokonaniu tej czynności, a w konsekwencji spór może być prowadzony wyłącznie w granicach tego uzasadnienia. Gdyby przyjąć inne podejście i zamawiający, jak to miało miejsce w niniejszej sprawie, mógł wskazywać dodatkowe jeszcze okoliczności dla których zdecydował o uznaniu oferty odwołującego za zawierającą rażąco niską cenę - zakres sporu zostałby przeniesiony na etap rozprawy przed Izbą, co jest niedopuszczalne, gdyż uniemożliwiłoby rzetelne przygotowanie się drugiej strony do argumentacji prezentowanej przez przeciwnika procesowego.

Art. 568 pkt 2

176. Wyrok z dnia 10 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1105/25

Należy więc odróżnić od siebie przesłankę umorzenia postępowania odwoławczego z art. 568 pkt 2 ustawy Pzp, tj. stwierdzenia, że dalsze postępowanie stało się z innej przyczyny zbędne lub niedopuszczalne od tej z art. 568 pkt 3, która odsyła do przypadków, o których mowa w art. 522, a więc dotyczących uwzględnienia odwołania. Nie ulegało wątpliwości, że poprzednie postępowanie odwoławcze zostało umorzone na podstawie art. 568 pkt 2 ustawy Pzp, bo przed rozprawą doszło do unieważnienia wyboru, więc jak sam Odwołujący zauważył, upadł przedmiot zaskarżenia. Zastrzec też trzeba, że Zamawiający, unieważniając wybór oferty najkorzystniejszej, literalnie nie wskazał, że uwzględnił zarazem odwołanie. To nie pozwala na automatyczne przyjęcie, że doszło do uwzględnienia ówczesnego odwołania i wywodzenia z tego tytułu skutków w postaci zastosowania się do

żądań odwołania. Przepisy ustawy Pzp nie zabraniają zamawiającym unieważniania czynności w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego, również w toku postępowania odwoławczego. Przepisy ustawy Pzp nie zabraniają też w takiej sytuacji, aby zamawiający doszedł do tożsamyh wniosków przy powtórzonym wyborze oferty najkorzystniejszej jak przy pierwotnym, unieważnionym wyborze. Niemniej, powtórzona czynność badania i oceny ofert (w tym wybór oferty najkorzystniejszej) stanowi samodzielną podstawę do wniesienia odwołania. Jednakże, Izba podkreśla raz jeszcze, że brak jest podstaw do przyjęcia, że poprzez dokonaną w dniu 21 lutego 2025 r. czynność unieważnienia wyboru oferty najkorzystniejszej, Zamawiający uwzględnił odwołanie wniesione przez Odwołującego w dniu 18 lutego 2025 r. Stąd też, niezależnie od zasadności pozostałych zarzutów podniesionych w odwołaniu, zarzut nr 1 nie zasługiwał na uwzględnienie.

177. Postanowienie z dnia 2 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2349/25

Izba stwierdziła, że postępowanie odwoławcze stało się zbędne. 12 czerwca 2025 r. Zamawiający poinformował wykonawców, że w prowadzonym przez niego postępowaniu wykonawca - X, którego oferta została uznana za najkorzystniejszą dla Pakietu 12 (informacja po wyborze najkorzystniejszej oferty przekazana Wykonawcom w dniu 30.05.2025 r.), zrezygnował z zawarcia umowy. Zamawiający wskazał, że w związku z powyższym, postanowił na podstawie art. 263 ustawy Pzp dokonać ponownego badania i oceny ofert spośród ofert pozostałych w postępowaniu wykonawców oraz wybrać najkorzystniejszą ofertę. 24 czerwca 2025 r. Zamawiający przekazał wykonawcom informację o wyborze oferty najkorzystniejszej dla pakietu 12. Za najkorzystniejszą została uznana oferta Odwołującego. Zgodnie z art. 568 pkt 2 ustawy Pzp, Izba umarza postępowanie odwoławcze, w formie postanowienia, w przypadku stwierdzenia, że dalsze postępowanie stało się z innej przyczyny zbędne lub niedopuszczalne. W ocenie Izby uchylenie się wykonawcy, którego oferta została uznana za najkorzystniejszą od zawarcia umowy, a którego dotyczyły zarzuty odwołania, a następnie dokonanie wyboru jako najkorzystniejszej w zakresie Pakietu 12 oferty Odwołującego powoduje, że dalsze postępowanie stało się zbędne, przestał bowiem istnieć przedmiot zaskarżenia, a w konsekwencji orzekanie przez Izbę co do czynności lub zaniechań, które utraciły swój byt, jest bezprzedmiotowe. Wobec powyższego postępowanie odwoławcze należało umorzyć na podstawie art. 568 pkt 2 ustawy Pzp.

Art. 578 ust. 2 pkt 1

178. Postanowienie z dnia 27 stycznia 2025 r., sygn. akt: KIO/W 4/25

Analizując treść złożonego wniosku Izba stwierdziła, że zamawiający nie wykazał, że niezawarcie umowy przed ogłoszeniem przez Izbę wyroku lub postępowania kończącego postępowanie odwoławcze spowoduje negatywne skutki dla

interesu publicznego. Zamawiający wskazał szereg zadań, które obowiązany jest realizować, w tym: konieczność zabezpieczenia i ubezpieczenia działań bojowych i procesu szkolenia wojsk stacjonujących na obiektach administrowanych przez zamawiającego, a także innych jednostek i pododdziałów będących na jego zapotrzeniu finansowym i logistycznym oraz konieczność realizacji zadań w ramach HNS. Izba nie kwestionuje, że zadania te stanowią realizację interesu publicznego, niemniej jednak w ocenie Izby brak jest podstaw do stwierdzenia, że niezawarcie przez zamawiającego umowy przed ogłoszeniem przez Izbę wyroku lub postępowania kończącego postępowanie odwoławcze uniemożliwi zamawiającemu wykonywanie jego obowiązków. Wręcz przeciwnie – zamawiający w treści wniosku wskazał, że usługa ochrony osób i mienia jest realizowana na podstawie zamówień opcjonalnych i zamawiający ma zagwarantowane jej wykonywanie do dnia 20 lutego 2025 roku.

Analiza treści wniosku wskazuje, że zamawiający dostrzega możliwość zagrożenia interesu publicznego w kontynuacji umowy, która jest mniej korzystna finansowo od umowy, która zostanie dopiero zawarta.

Izba podziela stanowisko zamawiającego w zakresie tego, że środki publiczne winny być wydatkowane w sposób racjonalny i prawidłowy, do czego zobowiązują zamawiającego przepisy prawne, w tym przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2024 r., poz. 1530 ze zm.). Niemniej jednak wydatkowanie środków publicznych winno odbywać się z zachowaniem obowiązujących zasad i na podstawie przepisów określonych w ustawie P.z.p. (por. art. 44 ustawy o finansach publicznych). Wydaje się, że umowy, na podstawie których zamawiający realizuje przedmiotowe zadanie w tej chwili, zostały zawarte z poszanowaniem zasad obowiązujących przy udzielaniu zamówień publicznych. Nie negując również konieczności wydatkowania środków publicznych w sposób racjonalny i oszczędny stwierdzić należy, że okoliczność ta nie została objęta walorem interesu publicznego w rozumieniu wskazanych wyżej aktów prawnych.

Podkreślić należy, że instytucja uchylenia zakazu zawarcia umowy przed wydaniem przez Izbę orzeczenia kończącego postępowanie odwoławcze, może być stosowana w okolicznościach szczególnych oraz gdy spełnienie przesłanek, o których mowa w art. 578 ust. 2 pkt 1 ustawy P.z.p., nie budzi żadnych wątpliwości. Składając wniosek o uchylenie zakazu zawarcia umowy, zamawiający ma obowiązek wykazać przewagę negatywnych skutków dla interesu publicznego w porównaniu do korzyści związanych z koniecznością ochrony wszystkich interesów, w odniesieniu do których zachodzi prawdopodobieństwo doznania uszczerbku w wyniku czynności podjętych w postępowaniu o udzielenie zamówienia. W ocenie Izby, zamawiający nie wykazał, iż brak możliwości podpisania umowy z wykonawcą wyłonionym w przedmiotowym postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego spowoduje negatywne skutki dla interesu publicznego w stopniu przewyższającym korzyści związane z koniecznością ochrony wszystkich interesów, w odniesieniu do których zachodzi prawdopodobieństwo doznania uszczerbku w wyniku czynności przez niego podjętych w postępowaniu, w tym indywidualnego interesu wykonawcy, który wniósł odwołanie.

179. Postanowienie z dnia 24 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO/W 6/25

Zamawiający podniósł, że ogłosił postępowanie z odpowiednim wyprzedzeniem. Izba wskazuje, że okoliczności powołane przez Zamawiającego przeczą temu twierdzeniu. Ogłoszenie o zamówieniu ukazało się 31 lipca 2024 r., termin na złożenie ofert upływał 2 września 2024 r., zaś dotychczasowa umowa obowiązywała do 11 października 2024 r. Biorąc pod uwagę to, że odwołanie wykonawcy X zostało złożone 2 grudnia 2024 r., Zamawiający dokonał wyboru oferty najkorzystniejszej dopiero w drugiej połowie listopada 2024 r., tj. około miesiąca po wygaśnięciu dotychczasowej umowy. Nie można w związku z tym przyjąć, że postępowanie zostało ogłoszone z dużym marginesem czasowym, jak to określił Zamawiający. Zamawiający nie wykazał Izbie, że nie było obiektywnie możliwości szybszego wszczęcia niniejszego postępowania tym bardziej, że jak sam wskazał usługi będące przedmiotem zamówienia są wykonywane w trybie ciągłym. Zamawiający działając z należytą starannością winien wszcząć postępowanie w takim terminie, aby umożliwić ochronę zarówno własnych interesów oraz interesów potencjalnych wykonawców. Nie może być bowiem tak, że przez ewentualne opóźnienie Zamawiającego i zbyt późne wszczęcie postępowania, narażony zostanie interes odwołującego, który w ustawowym terminie skorzystał z przysługujących mu środków prawnych. Zamawiający wskazał, że w przedmiotowym postępowaniu mamy do czynienia z kolejnym (drugim) odwołaniem. Zauważyć jednak należy, że nie są to odwołania wnoszone przez tego samego wykonawcę. W ocenie Izby, Zamawiający w złożonym wniosku nie wykazał, ani nie uprawdopodobnił wystąpienia przesłanek, o których mowa w przywołanym przez niego przepisie, a które uzasadniałyby uchylenie zakazu zawarcia umowy, a jedynie je wymienił. Izba nie kwestionuje konieczności wykonania czynności wymienionych we wniosku przez Zamawiającego, jednak twierdzenia Zamawiającego przemawiające za koniecznością zastosowania wyjątku od ogólnego zakazu zawarcia umowy do czasu wydania rozstrzygnięcia przez KIO są ogólnikowe i gołosłowne. Zamawiający nie podjął próby wykazania, że nie będzie możliwości świadczenia usług do czasu rozstrzygnięcia postępowania przez KIO. Sam wskazał, że może zawrzeć umowy, jednak obawia się odwołań dotyczących zastosowanego trybu wniesionych „dla zasady”.

180. Postanowienie z dnia 27 stycznia 2025 r., sygn. akt: KIO/W 13/25

Po pierwsze, wskazać należy, z argumentacji przedstawionej przez zamawiającego wynika, że celem prowadzonego postępowania jest wyłonienie wykonawcy do świadczenia usługi polegającej na obsłudze urządzeń wentylacji mechanicznej i klimatyzacji. Jest to – jak podkreślał Zamawiający – istotny element prawidłowego działania szpitala, który jako szpital III stopnia referencyjności przyjmuje zarówno przypadki nagłe jak i ciężkie. Zapewnienie właściwej temperatury na salach bloku operacyjnego, na oddziale neonatologii i intensywnej terapii noworodka, pomieszczeniach rezonansu magnetycznego, tomografu komputerowego jak i w szpitalnej

aptece i innych pomieszczeniach zapewnia właściwe warunki do skutecznego ratowania życia i zdrowia pacjentów. Wykorzystywane w procesie leczenia pacjenta sprzęty medyczne wymagają właściwego środowiska do prawidłowej pracy. Podkreślił również, że zagrożone przegrzaniem jest również zaplecze teleinformatyczne Zamawiającego (serwerownie, pomieszczenia UPS) co skutkować może m.in. utratą danych i przerwami w dostępie do systemów informatycznych, brakiem ciągłości zasilania rezerwowego dla kluczowych jednostek szpitala czy zatrzymaniem pracy rezonansu magnetycznego, co bezpośrednio wpływa na zdolność diagnostyczną placówki i szanse pacjenta na szybką pomoc w chorobie. Wyjaśnił także, że Zamawiający jako placówka medyczna podlega wielu regulacjom zewnętrznym w zakresie funkcjonowania systemu klimatyzacji.

W ocenie Izby mamy w tym przypadku do czynienia z istotnym interesem publicznym. Negatywne skutki dla ww. interesu publicznego, powstałe na skutek niezawarcia umowy w sprawie zamówienia publicznego, z pewnością przewyższają korzyści związane z koniecznością ochrony wszystkich interesów, w odniesieniu do których zachodzi prawdopodobieństwo doznania uszczerbku w wyniku czynności podjętych przez zamawiającego w postępowaniu o udzielenie zamówienia. W szczególności chodzi tutaj o indywidualny interes odwołującego.

Art. 578 ust. 2 pkt 2

181. Postanowienie z dnia 11 marca 2025 r., sygn. akt: KIO/W 7/25

Izba zważa, iż pismem z dnia 24 lutego 2025 r. Odwołujący złożył oświadczenie o odstąpieniu od zawarcia umowy, a następnie Zamawiający pismem z dnia 27 lutego 2025 r. poinformował Odwołującego o zatrzymaniu wadium na podstawie art. 98 ust 6 pkt 2 lit a ustawy PZP, z powodu tego, iż Odwołujący odmówił podpisania umowy w sprawie zamówienia publicznego na warunkach określonych w ofercie. Co istotne, w treści odwołania Odwołujący nie podnosi zarzutu dotyczącego wyboru oferty najkorzystniejszej, ograniczając się de facto do zarzutu dotyczącego czynności zatrzymania wadium przez Zamawiającego, żądając jego zwrotu i stwierdzenia naruszenia przepisów ustawy PZP. Tym samym, zawarcie przez Zamawiającego umowy z wykonawcą, którego oferta została wybrana jako najkorzystniejsza, nie wpłynie w żaden sposób na sytuację Odwołującego. (...) Nadto, zdaniem Izby, za prawdopodobne należy uznać, że odwołanie jest wnoszone wyłącznie w celu uniemożliwienia zawarcia umowy, co wyczerpuje przesłankę z art. 578 ust. 2 pkt 2 ustawy Pzp. Zauważenia wymaga bowiem, że wykonawca poprzez wniesienie odwołania nie dąży do uzyskania zamówienia, co jest istotą korzystania ze środków ochrony prawnej, powodując jednocześnie niemożliwość zawarcia przez Zamawiającego umowy w czasie stosownym do uzasadnionych potrzeb.

INDEKS RZECZOWY

Podane liczby oznaczają numery tez

C

Ciężar dowodu w postępowaniu odwoławczym – 169 (KIO 2460/25), 170 (KIO 933/25), 171 (KIO 1655/25)

Czynność w postępowaniu o udzielenie zamówienia – 160 (KIO 242/25)

D

Dialog konkurencyjny - 66 (KIO 2312/25, KIO 2313/25, KIO 2342/25, KIO 2363/25)

Dowód z opinii biegłego – 172 (KIO 2470/25)

I

Interes w uzyskaniu zamówienia – 151 (KIO 329/25), 152 (KIO 407/25), 153 (KIO 881/25), 154 (KIO 1118/25, KIO 1133/25), 155 (KIO 1636/25), 156 (KIO 2157/25), 157 (KIO 2373/25), 158 (KIO 2494/25)

K

Kara umowna - 3 (KIO 2627/25, KIO 2629/25, KIO 2630/25), 144 (KIO 1557/25), 145 (KIO 1777/25)

Klauzule abuzywne – 144 (KIO 1557/25)

Kognicja Krajowej Izby Odwoławczej – 160 (KIO 242/25), 161 (KIO 1048/25)

Komisja przetargowa – 10 (KIO 1207/25)

Komunikacja elektroniczna – 159 (KIO 73/25, KIO 75/25)

Konflikt interesów – 10 (KIO 1207/25)

Konsorcjum – 4 (KIO 170/25), 45 (KIO 1388/25), 46 (KIO 1400/25), 47 (KIO 2278/25, KIO 2291/25, KIO 2296/25)

KRK - 23 (KIO 1532/25, KIO 1570/25), 143 (KIO 198/25)

Kryteria oceny ofert - 73 (KIO 1762/25), 114 (KIO 1794/25), 115 (KIO 1598/25, KIO 1612/25), 116 (KIO 2227/25)

Kryteria selekcji – 66 (KIO 2312/25, KIO 2313/25, KIO 2342/25, KIO 2363/25)

O

Obowiązek osobistego wykonania kluczowych zadań – 53 (KIO 2093/25, KIO 2125/25), 54 (KIO 2442/25)

Odrzucenie oferty/wniosku:

- błąd w obliczeniu ceny – 108 (KIO 291/25), 109 (KIO 271/25), 110 (KIO 898/25), 111 (KIO 1381/25), 112 (KIO 2225/25)
- czyn nieuczciwej konkurencji - 103 (KIO 245/25), 104 (KIO 260/25), 105 (KIO 272/25), 106 (KIO 1712/25), 107 (KIO 2662/25)
- niespełnienie warunków udziału w postępowaniu – 90 (KIO 274/25), 91 (KIO 875/25), 92 (KIO 1699/25), 93 (KIO 2102/25), 94 (KIO 2128/25)
- niezgodność z przepisami ustawy – 97 (KIO 2516/25)
- niezgodność z warunkami zamówienia – 98 (KIO 42/25), 99 (KIO 1266/25), 100 (KIO 1518/25), 101 (KIO 1530/25), 102 (KIO 2361/25)

- niezłożenie dokumentów lub oświadczeń – 95 (KIO 1387/25), 96 (KIO 1362/25)
- rażąco niska cena – 85 (KIO 520/25), 86 (KIO 570/25), 87 (KIO 1153/25), 88 (KIO 1356/25)
- wadium – 113 (KIO 1686/25)

Odrzucenie odwołania:

- odwołanie dotyczy czynności, którą zamawiający wykonał zgodnie z treścią wyroku/zgodnie z żądaniem – 168 (KIO 2563/25)
- odwołanie (zarzuty) wniesione po terminie - 162 (KIO 220/25), 163 (KIO 73/25, KIO 75/25)
- podmiot nieuprawniony – 167 (KIO 402/25)

Oferta dodatkowa - 138 (KIO 1155/25), 139 (KIO 1734/25)

Omyłka:

- inna omyłka niepowodująca istotnych zmian treści oferty – 75 (KIO 1263/25), 76 (KIO 1308/25), 77 (KIO 1440/25), 78 (KIO 1772/25), 79 (KIO 2446/25)
- rachunkowa – 74 (KIO 11/25)

Opis przedmiotu zamówienia – 15 (KIO 1289/25), 16 (KIO 989/25), 17 (KIO 1526/25), 18 (KIO 1723/25)

P

Pisma w postępowaniu odwoławczym wnoszone w postaci elektronicznej - 159 (KIO 73/25, KIO 75/25)

Podpis elektroniczny – 97 (KIO 2516/25)

Podmiot udostępniający zasoby – 14 (KIO 2160/25), 48 (KIO 302/25), 49 (KIO 1508/25), 50 (KIO 1621/25), 51 (KIO 302/25), 52 (KIO 2256/25), 53 (KIO 2093/25, KIO 2125/25), 54 (KIO 2442/25), 55 (KIO 2164/25), 56 (KIO 2580/25, KIO 2582/25), 57 (KIO 2650/25), 96 (KIO 1362/25)

Podmiotowe środki dowodowe – 23 (KIO 1532/25, KIO 1570/25), 25 (KIO 568/25), 26 (KIO 1177/25), 46 (KIO 1400/25), 55 (KIO 2164/25), 58 (KIO 696/25), 60 (KIO 1416/25), 64 (KIO 2462/25, KIO 2479/25), 92 (KIO 1699/25), 93 (KIO 2102/25), 95 (KIO 1387/25), 96 (KIO 1362/25), 143 (KIO 198/25)

Podwykonawstwo – 148 (KIO 2556/25)

Podział zadań między członków konsorcjum – 45 (KIO 1388/25), 46 (KIO 1400/25), 47 (KIO 2278/25, KIO 2291/25, KIO 2296/25)

Progi stosowania ustawy - 1 (KIO/KD 1/25)

Projektowane postanowienia umowy – 3 (KIO 2627/25, KIO 2629/25, KIO 2630/25), 144 (KIO 1557/25), 145 (KIO 1777/25), 146 (KIO 2022/25, KIO 2034/25), 147 (KIO 2627/25, KIO 2629/25, KIO 2630/25), 148 (KIO 2556/25)

Protokół postępowania – 11 (KIO 1945/25), 12 (KIO 1793/25)

Przedmiotowe środki dowodowe – 19 (KIO 685/25), 20 (KIO 855/25), 21 (KIO 1490/25), 22 (KIO 2557/25)

Przystąpienie do postępowania odwoławczego – 165 (KIO 1539/25), 166 (KIO 1978/25)

S

Samoooczyszczenie – 41 (KIO 357/25), 42 (KIO 1847/25)

Subsydia zagraniczne - 7 (KIO 413/25, KIO 422/25)

T

Tajemnica przedsiębiorstwa – 6 (KIO 223/25), 7 (KIO 413/25, KIO 422/25), 8 (KIO 1405/25), 9 (KIO 2380/25)

Termin składania ofert – 65 (KIO 1348/25)

Termin związania ofertą – 117 (KIO 823/25)

Tryb podstawowy z możliwością prowadzenia negocjacji – 137 (KIO 523/25), 138 (KIO 1155/25), 139 (KIO 1734/25)

U

Uchylenie zakazu zawarcia umowy – 178 (KIO/W 4/25), 179 (KIO/W 6/25), 180 (KIO/W 13/25), 181 (KIO/W 7/25)

Umorzenie postępowania odwoławczego w przypadku stwierdzenia, że dalsze postępowanie stało się z innej przyczyny zbędne lub niedopuszczalne – 176 (KIO 1105/25), 177 (KIO 2349/25)

Unieważnienie postępowania:

- cena oferty przewyższa kwotę, którą zamawiający zamierza przeznaczyć na sfinansowanie zamówienia – 122 (KIO 300/25), 123 (KIO 2194/25)
- dalsze prowadzenie postępowania jest nieuzasadnione – 135 (KIO 227/25)
- istotna zmiana okoliczności – 124 (KIO 1501/25), 125 (KIO 2339/25)
- niemożliwa do usunięcia wada postępowania – 126 (KIO 314/25), 127 (KIO 356/25), 128 (KIO 490/25), 129 (KIO 854/25), 130 (KIO 930/25), 131 (KIO 958/25), 132 (KIO 1657/25), 133 (KIO 1731/25), 134 (KIO 2574/25)
- nieprzyznanie środków publicznych – 136 (KIO 810/25)

Uwzględnienie zarzutów odwołania przez zamawiającego – 164 (KIO 2482/25), 176 (KIO 1105/25)

Uzasadnienie czynności Zamawiającego – 118 (KIO 1793/25), 119 (KIO 2265/25), 120 (KIO 2286/25), 121 (KIO 2601/25)

W

Waloryzacja – 146 (KIO 2022/25, KIO 2034/25), 147 (KIO 2627/25, KIO 2629/25, KIO 2630/25)

Wartość szacunkowa zamówienia – 1 (KIO/KD 1/25)

Warunki udziału w postępowaniu – 43 (KIO 1721/25), 44 (KIO 2312/25, KIO 2313/25, KIO 2342/25, KIO 2363/25), 50 (KIO 1621/25), 53 (KIO 2093/25, KIO 2125/25), 90 (KIO 274/25), 91 (KIO 875/25), 92 (KIO 1699/25), 93 (KIO 2102/25)

Wezwanie do uzupełnienia oświadczeń lub dokumentów – 55 (KIO 2164/25), 58 (KIO 696/25), 59 (KIO 1418/25), 60 (KIO 1416/25), 61 (KIO 2269/25), 94 (KIO 2128/25)

Wezwanie do wyjaśnienia oświadczeń lub dokumentów – 61 (KIO 2269/25), 62 (KIO 727/25, KIO 732/25, KIO 737/25, KIO 739/25), 63 (KIO 1413/25)

Wezwanie do wyjaśnienia rażąco niskiej ceny – 80 (KIO 348/25), 81 (KIO 420/25), 82 (KIO 1556/25), 83 (KIO 1945/25), 84 (KIO 37/25, KIO 38/25), 86 (KIO 570/25)

Wezwanie do wyjaśnienia treści oferty – 69 (KIO 1052/25), 70 (KIO 1279/25), 71 (KIO 1322/25), 72 (KIO 1366/25), 73 (KIO 1762/25)

Wpływ na wynik postępowania – 173 (KIO 2380/25)

Wykluczenie wykonawcy:

- inne podstawy wykluczenia w zamówieniach sektorowych – 141 (KIO 1301/25), 142 (KIO 2312/25, KIO 2313/25, KIO 2342/25, KIO 2363/25)
- naruszenie obowiązków dotyczących płatności podatków, opłat lub składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne – 25 (KIO 568/25), 26 (KIO 1177/25)
- nieproporcjonalność wykluczenia – 40 (KIO 1177/25)
- niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania – 28 (KIO 163/25), 29 (KIO 251/25), 30 (KIO 1186/25), 31 (KIO 1195/25, KIO 1199/25), 32 (KIO 1317/25), 33 (KIO 2288/25), 34 (KIO 2264/25), 35 (KIO 2497/25)
- okres wykluczenia – 30 (KIO 1186/25)
- poważne naruszenie obowiązków zawodowych – 27 (KIO 2488/25),
- skazanie za przestępstwo – 23 (KIO 1532/25, KIO 1570/25)
- wcześniejsze zaangażowanie w przygotowanie postępowania – 13 (KIO 263/25), 24 (KIO 2199/25)
- wprowadzenie w błąd – 36 (KIO 478/25), 37 (KIO 1096/25), 38 (KIO 2547/25), 39 (KIO 2613/25)

Wykonawca – 2 (KIO 2195/25)

Wyjaśnienia rażąco niskiej ceny – 85 (KIO 520/25), 86 (KIO 570/25), 87 (KIO 1153/25), 88 (KIO 1356/25), 89 (KIO 2126/25)

Z

Zamówienia podobne – 1 (KIO/KD 1/25)

Zamówienia sektorowe – 141 (KIO 1301/25), 142 (KIO 2312/25, KIO 2313/25, KIO 2342/25, KIO 2363/25)

Zamówienia w dziedzinach obronności i bezpieczeństwa – 143 (KIO 198/25)

Zamówienia w trybie z wolnej ręki:

- dostawy, usługi lub roboty budowlane mogą być świadczone tylko przez jednego wykonawcę – 67 (KIO/KD 6/25)
- w postępowaniu nie złożono żadnej oferty albo wszystkie oferty zostały odrzucone, a pierwotne warunki zamówienia nie zostały w istotny sposób zmienione – 140 (KIO/KD 5/25)
- ze względu na wyjątkową sytuację wymagane jest natychmiastowe wykonanie zamówienia – 68 (KIO/KD 6/25)

Zamówienia zastrzeżone – 14 (KIO 2160/25)

Zarządca sukcesyjny - 2 (KIO 2195/25)

Zarzute ewentualny - 9 (KIO 2380/25)

Zarzuty odwołania - 9 (KIO 2380/25)

Zasada jawności – 6 (KIO 223/25), 7 (KIO 413/25, KIO 422/25), 8 (KIO 1405/25), 9 (KIO 2380/25), 11 (KIO 1945/25), 12 (KIO 1793/25)

Zasady uczciwej konkurencji i równego traktowania wykonawców – 4 (KIO 170/25), 5 (KIO 2088/25)

Zatrzymanie wadium – 160 (KIO 242/25)

Zmiana umowy – 149 (KIO/KD 2/25), 150 (KIO 544/25)

Związanie zarzutami odwołania – 174 (KIO 222/25, KIO 232/25), 175 (KIO 2101/25)

WYKAZ AKTÓW PRAWNYCH W TEZOWANYCH ORZECZENIACH

1. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającą dyrektywę 2004/18/WE (Dz. Urz. UE L 2014 Nr 94, s. 65-242 ze zm.):
 - wyrok z dnia 18 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1177/25,
 - wyrok z dnia 15 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1096/25,
 - wyrok z dnia 7 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2269/25,
2. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, uchylającą dyrektywę 2004/17/WE (Dz. Urz. UE L 2014 Nr 94 s. 243 ze zm.):
 - wyrok z dnia 15 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1096/25,
3. Rozporządzenie Ministra Rozwoju, Pracy i Technologii z dnia 23 grudnia 2020 r. w sprawie podmiotowych środków dowodowych oraz innych dokumentów lub oświadczeń, jakich może żądać zamawiający od wykonawcy (Dz. U. z 2020 r. poz. 2415 ze zm.):
 - wyrok z dnia 18 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 198/25,
 - wyrok z dnia 18 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1177/25,
4. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2560 z dnia 14 grudnia 2022 r. w sprawie subsydiów zagranicznych zakłócających rynek wewnętrzny (Dz. Urz. UE L 2022 Nr 330, str. 1):
 - wyrok z dnia 27 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 413/25, KIO 422/25,
5. Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2023/1441 z dnia 10 lipca 2023 r. w sprawie szczegółowych ustaleń dotyczących prowadzenia przez Komisję postępowań na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2560 w sprawie subsydiów zagranicznych zakłócających rynek wewnętrzny (Dz. Urz. UE L 2023 Nr 177, str. 1 ze zm.):
 - wyrok z dnia 27 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 413/25, KIO 422/25,
6. Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 2020 r. w sprawie postępowania przy rozpoznawaniu odwołań przez Krajową Izbę Odwoławczą (Dz. U. z 2020 r., poz. 2453):
 - wyrok z dnia 19 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 73/25, KIO 75/25,
7. Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16 poz. 93 ze zm.):
 - wyrok z dnia 26 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 302/25,
 - wyrok z dnia 11 marca 2025 r., sygn. akt: KIO 544/25,
 - wyrok z dnia 24 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 1289/25,
 - wyrok z dnia 16 maja 2025 r., sygn. akt: KIO 1557/25,
 - wyrok z dnia 5 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 1794/25,

- wyrok z dnia 27 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 2195/25,
 - wyrok z dnia 14 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2361/25,
 - wyrok z dnia 31 lipca 2025 r., sygn. akt: KIO 2516/25,
 - wyrok z dnia 19 sierpnia 2025 r., sygn. akt: KIO 2627/25, KIO 2629/25, KIO 2630/25,
8. Ustawa z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks Pracy (Dz. U. Nr 24 poz. 141 ze zm.):
- wyrok z dnia 7 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 989/25,
9. Ustawa z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. Nr 47 poz. 211 ze zm.):
- wyrok z dnia 14 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 223/25,
 - wyrok z dnia 21 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 245/25,
 - wyrok z dnia 2 czerwca 2025 r., sygn. akt: KIO 1712/25,
 - wyrok z dnia 6 sierpnia 2025 r., sygn. akt: KIO 2662/25,
10. Ustawa z dnia 13 maja 2016 r. o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym i ochronie małoletnich (Dz. U. z 2016 r. poz. 862 ze zm.):
- wyrok z dnia 7 kwietnia 2025 r., sygn. akt: KIO 989/25,
11. Ustawa z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 2320 ze zm.):
- wyrok z dnia 19 lutego 2025 r., sygn. akt: KIO 73/25, KIO 75/25.

ISSN: 2719-566X

Warszawa 2025